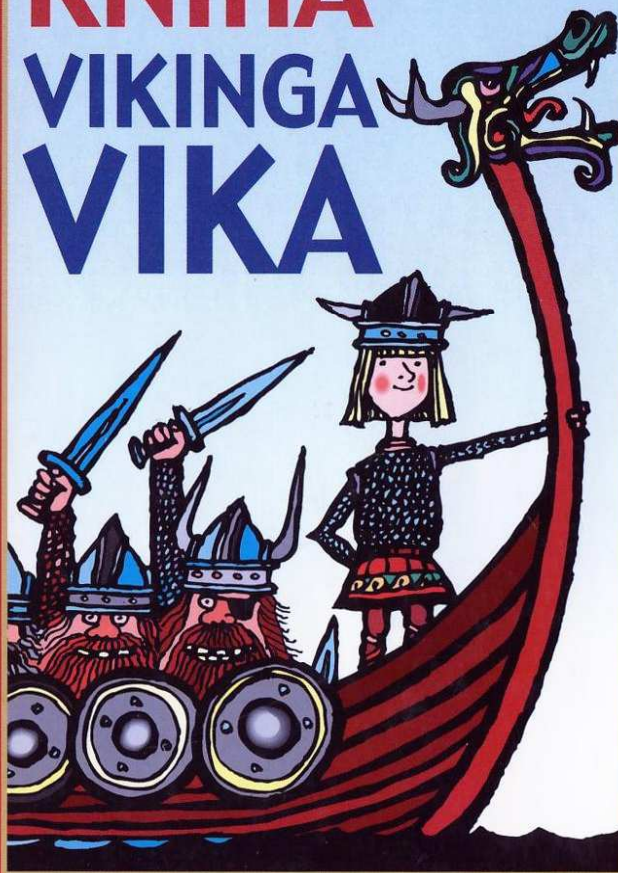

PRVNÍ Runer
KNIHA Jonsson
VIKINGA
VIKA

ALBATROS

Runer Jonsson

PRVNÍ KNIHA VIKINGA VIKI

Albatros

Viking Vike
Viking Vike a rudoocí rváči

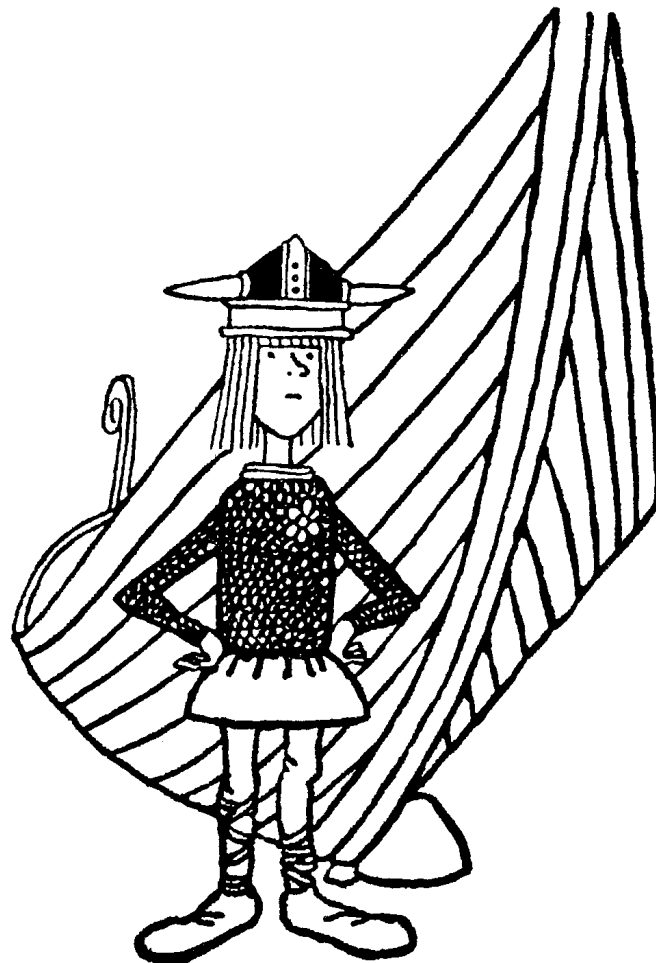
Ze švédštiny přeložil Josef Vohryzek

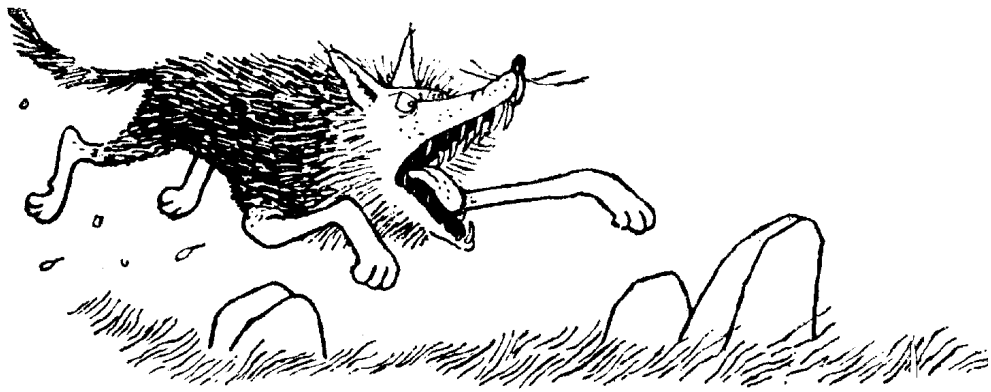
© Runer Jonsson, 1963,1965
Illustrations © Ewert Karlsson (EWK), 1963,1965
Published by arrangement with
Kerstin Kvint Agency AB, Stockholm, Sweden
Translation © 1977, Josef Vohryzek – heir, 2005,
c/o AURA-PONT Praha

www.albatros.cz

ISBN 80-00-01465-3

Viking Vike

Zběsilý hon

Viking Vike uháněl jak namydlený blesk. Honil ho totiž vlk, který nebyl o nic pomalejší. Větší kameny přeskakoval dlouhými skoky. Vike je musel obíhat, takže pokaždé ztratil několik metrů ze svého náskoku. Jestlipak mi ten náskok vystačí, těch kamenů tu je! říkal si ustrašeně.

Ze všech vlků, co jich ve Flaku bylo – Vike totiž bydlel ve Flaku – měl tenhle nejhuňatější srst. Kromě toho měl zlé oči a děsivý chřtán, ve kterém byl jeden dlouhý, špičatý zub vedle druhého. Pořád otvíral a zavíral mordu a přitom vztekle klapal čelistmi. Už si to nacvičuje, pomyslel si Vike a představoval si, jak mu vlk za chvíli chňapne po nohou. Pak mu zapraskají kosti, udělá to skříp a bude to moc bolet.

Vlk se blížil. Honil nalačno, a tehdy jsou vlci nejumíněnější. Vike už slyšel, jak hrozivě supí. Vlci supí, aby svou oběť postrašili, a tenhle vlk byl v supění mistr. Ti, co nejvíc supí, taky nejvíc koušou.

Teď přidat, říkal si Vike, jediné když najednou přidám, tak se ještě můžu zachránit. Byl to jeho starý, spolehlivý trik, když hrál s

děťmi ve Flaku na babu. Najednou zničehonic přidal, a než bys řekl švec, byl bůhví kde.

A Vike přidal. Tolikhle přidat se mu ještě v životě nepodařilo. Bohužel to vlk uměl stejně dobře jako on. Takový vlk někoho dohoní nebo někomu uteče alespoň jednou denně, takže je vytrénovaný. Tenhle dokázal měnit rychlost jako žádný jiný. Vike si řekl: Ted' mu uteču. Ale vlk jednoduše přidal taky. Vtom Vike dostal nápad!

Nejdřív uslyšel, jak si vlk odfrkl. Je to hrozný zvuk, takové vlčí odfrknutí, vychází rovnou z vlčího chřípí. Vike už v tom směru musel vyslechnout ledacos, ale tak zlostné odfrknutí ještě nikdy neslyšel.

Na šplhací strom, který Vika už tolikrát zachránil, odtud ještě nebylo vidět. Ale stál tam jalovec! Vike za jalovcem zastavil, bleskurychle vystrčil nohu a vlkovi podrazil všechny čtyři. Je to zbabělé, ale co se dá dělat? V nouzi člověk udělá ledacos.

Vlci většinou nedávají pozor na cestu. Tenhle hrůzostrašný vlk se natáhl jak dlouhý tak široký a vychrlil ze sebe několik škaredých vlčích kleteb.

Vike uháněl dál a hned získal třicet metrů náskok.

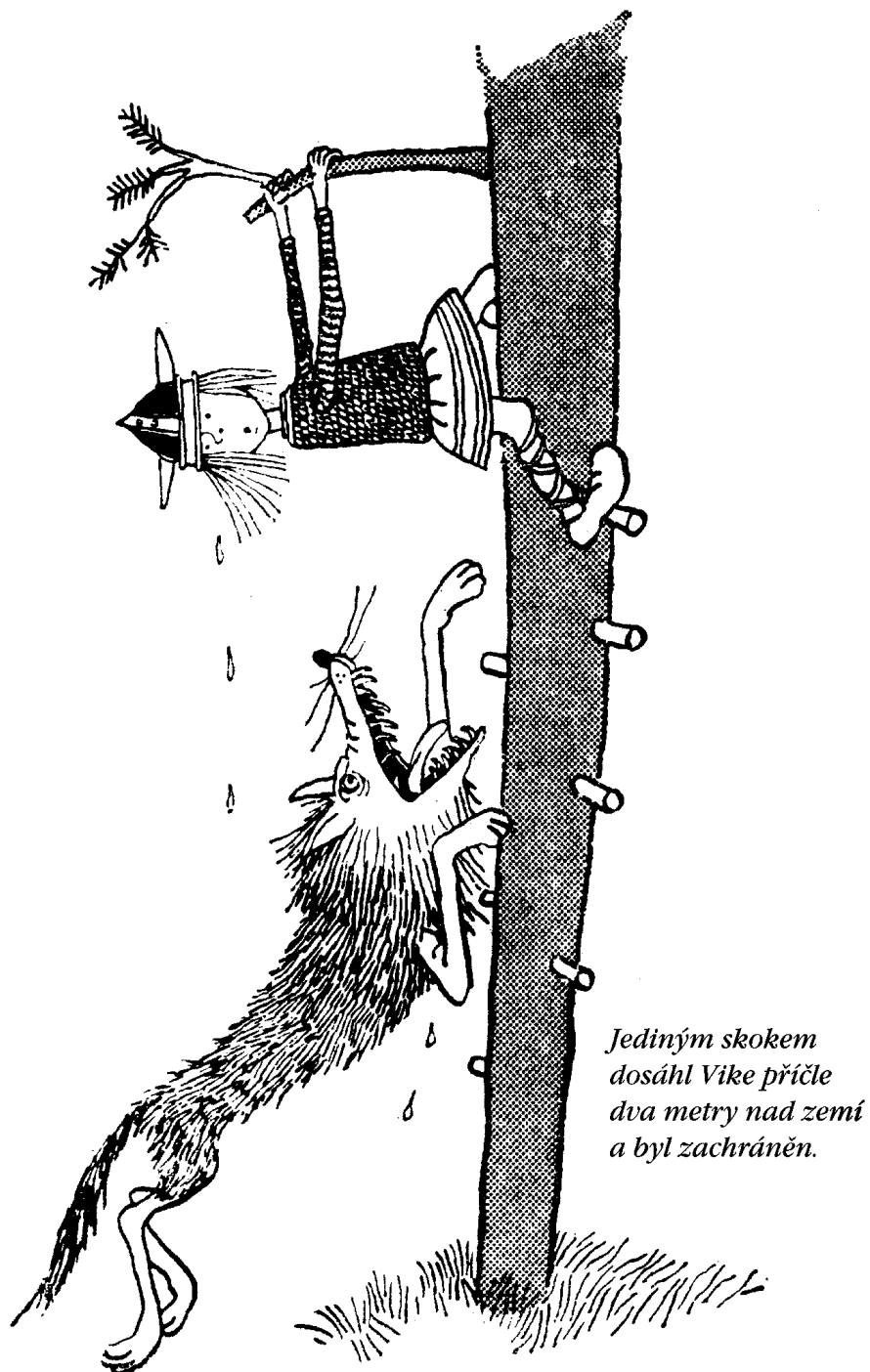
Vlk už byl zase na nohou a ted' supěl vztekem až hrůza. Podrazil mu nohy – to byla podle jeho názoru prohnanost! Supěl a klapal čelistmi a frkal, všechno najednou a tak zuřivě, že něco podobného ještě nikdo neslyšel. Už byl Vikovi v patách a chňapal mu po nohou.

Vtom – konečně! Vike se blížil k šplhavému stromu. To byl totiž strom s příčlemi na šplhání. Právě když ho vlk doháněl, Vike dosáhl příčle, která byla dva metry vysoko. Ve skoku vysokém byl vlk naštěstí slabší, víc než metr osmdesát nedokázal. Spousta vlků vyskočí dva metry padesát jako nic. Několik zvlášť schopných dokáže vyskočit i tři metry vysoko. Tenhle ale nikdy nedocílil lepšího výsledku než směšný metr osmdesát, přestože trénoval denně.

Vztekle zafrkal, protože věděl, že zbývajících dvacet centimetrů nedoskočí!

Vike ale šplhal hbitě dál až k příčli, která byla osm metrů vysoko. Tam měl pro podobné případy veliký kámen zaklíněný ve větvi v místě, kde tvořila vidlici.

A hned začal na vlka dělat dlouhý nos. Vlky ve Flaku to hrozně zlobilo, když na ně lidé dělali ze stromu dlouhý nos. Právě proto ted' na něho Vike dělal dlouhý nos, a to v jednom kuse.

*Jediným skokem
dosáhl Vike přičle
dva metry nad zemí
a byl zachráněn.*

Vlk měl takovou zlost, že mu to nedalo pokoj, a tak skákal a skákal. Vike ho klidně nechal skákat a jenom čekal, až se vlk odrazí ještě víc. Pak se něco stane! Až se vlk odrazí od země zvlášť silně a současně na něho přiletí kámen z opačného směru, pak to bude náraz, který bude stát za to! To si Vike spočítal a pokaždé mu to vyšlo.

Vlk se odrazil vši silou a Vike vložil do vrhu kamenem taky zvlášť velkou sílu. Kámen zasáhl vlka na hlavě, kde má nejřidší srst. Vlci ve Flaku tam mají citlivé místo a obvykle si na to dávají pozor. Pokud na ně ovšem někdo nedělá dlouhý nos, protože pak nevědí, co dělají.

Vlk klesl k zemi a Vike začal jako obvykle v podobných případech pomalu počítat do sta. Jestli se vlk nehne, Vike věděl, že zůstane v bezvědomí nejmíň hodinu. Vlci neumějí nic předstírat, nemají z toho rozum, a to je jejich veliká slabina. Dokud je v nich jiskřička života, nechají se strhnout vztekem a řádí jak pominutí.

„Devadesát devět, sto,“ dopočítal Vike a slezl dolů. Pospíchal domů k matce Ylvě, protože byl čas k jídlu.

Snědl jeden krajíc chleba s máslem a s medem, další s máslem a se sýrem, další s máslem a se šunkou, další s máslem a s borůvkovou zavařeninou, další s máslem a s uzeným úhořem, další s máslem a se salámem a pak ještě jeden s máslem a se sýrem.

„To jsem si pochutnal! Mně vždycky hrozně vytráví, když utíkám před vlkem.“

Uslyšel ho Halvar, Vikův otec, a toho nic na světě tak netížilo jako to, že Vike utíká před vlky.

„Já snad tu hanbu nepřežiju,“ povzdychl si Halvar.

„Když on to byl takový veliký, huňatý vlk,“ řekl Vike.

„Velcí a huňatí vlci jsou nejlepší,“ řekl Halvar. „Aspoň z nich člověk má víc, zvlášť když přijdou v houfu.“

„Když on ale tak moc cvakal čelistmi!“ namítl Vike.

„Tak jsi měl taky zacvakat čelistmi,“ namítl Halvar, „copak žádné nemáš?“

„Když on tak supěl!“ stěžoval si Vike.

„Tak jsi měl taky supět!“ řekl Halvar. „Když jsem byl v tvém věku, tak jsem porazil tisíce vlků.“

„Když on tak strašně frkal!“ namítl Vike.

„Tak proč jsi taky nefrkal? Ostatní kluci z Flaku to dokážou. Neznají lepší zábavu než frkat největším vlkům rovnou na čumák. Zato ty se přede všemi zesměšňuješ těmi svými šplhacími příčlemi.“

Ale teď tam dojdu a ulámu ti je!“

Ve skutečnosti to ovšem neudělal, protože matka Ylva by mu to nedovolila.

Pravda ovšem byla, že Halvar skolil svého prvního vlka v den,

*„Já snad tu hanbu
nepřežiju,“
řekl táta Halvar.*

kdy ztratil první mléčný zub. Byl ve Flaku náčelníkem, byl to největší bojovník a nejlepší vrhač oštěpů. Jednou zasáhl velkonáčelníka na ostrově Ölandu oštěpem, který na něho vrhl z pevniny. Oštěp pronikl brněním a ölandskému velkonáčelníkovi způsobil na kůži malé škrábnutí. Byl to oštěp z březového dřeva a ölandský velkonáčelník byl naneštěstí na březové dřevo citlivý. Dostal z toho svrbění a musel se drbat několik týdnů. Svrbělo ho po celém těle a na místech, kam nedosáhl, mu s drbáním museli pomáhat jiní.

Zlobilo ho to, a tak poslal své tři syny kolohnáty, aby ho pomstili. Byli z Byxelkroku. To byla vesnice největších rváčů z celého ostrova Ölandu.

Halvar při posledních obětních slavnostech obětoval bohům několik volů, aby byl Vike statečnější. Ale bohové si voly nechali a na Halvara se vykašlali. Takhle jednali často, byli to vyložený podvodníci.

Matka Ylva Vika vždycky hájila.

„Prát se naučí každý hlupák,“ říkala, „ale vystihnout, kdy se má držet stranou, aby se nemusel prát, to dokáže jen ten, kdo je chytrý. Kdybys měl tolik rozumu jako Vike, tak bys měl obě oči i uši!“

„Už s tím zase začínáš!“ záúpěl Halvar.

„A pokud jde o ten oštěp, který jsi dohodil až na Öland a s kterým se tolik chlubíš,“ pokračovala Ylva, „tak jsi vůbec nemířil na náčelníka, ale na Haspla, co prodává sůl a zrovna stál tři lokte napravo.“

„To už jsme slyšeli tisíckrát!“ zlobil se Halvar.

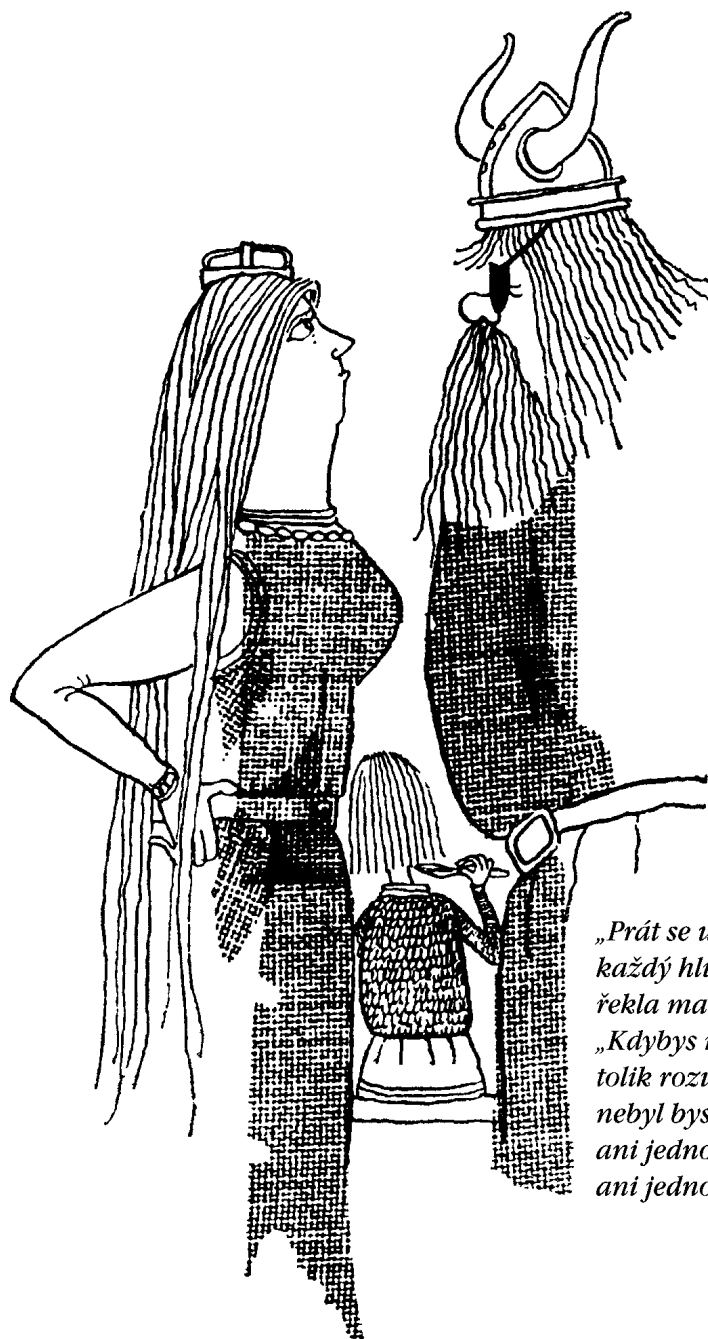
„Hasple ti prodal pět pytlů bílého písku a ty jsi mu za ně zaplatil, jako by v nich byla sůl,“ pokračovala Ylva. „Tu zimu jsme měli zkažený žaludek, protože bílý písek je nestravitelný. Jak to přijde, že si to s tím oštěpem tak dobře pamatuješ a na Haspla zapomínáš? A náčelníkovi kolohnáti tě za to, že jejich otce svrbělo tělo, připravili o nejlepší loď a o jedno ucho.“

„Bylo to moje ucho, nebo tvoje?“ ptal se Halvar. „Já jenom lituju, že si nevzali i to druhé. Aspoň bych tyhle řeči nemusel poslouchat.“

„Tak se utěšuj tím, že ti brzy zaroste, protože si ho málokdy myješ!“ odsekla Ylva.

„Já jsem tady náčelník a ty bydlíš a jíš líp než všichni ostatní ve Flaku.“

„V mnohém si, Halvare, zasloužíš chválu,“ připustila Ylva.

„Prát se umí
každý hlupák,“
řekla matka Ylva.
„Kdybys měl, Halvare,
tolik rozumu co Vike,
nebyl bys
ani jednooký,
ani jednouchý!“

„Umíš dobře rybařit a lovit, ale o svých hrdinských činech radši mlč. Za to oko, o které jsi přišel, jsi dostal všeho všudy dvě udice.“

„Ale ten druhý přišel o nos a vypadá hůř než já,“ hájil se Halvar.

„Ty jsi hloupý, rvavý viking,“ řekla Ylva. „Jedno oko a jeden nos za dvě udice! To je Vike chytřejší! Dává si na sebe a na své věci pozor. Toho si na něm cením. Zato ty něco každou chvíli roztrháš a já abych pořád šila záplaty.“

„To já moc dobře vím, že Vike opotřebuje jenom chodidla, když pořád před někým utíká,“ řekl Halvar.

„Ta má zadarmo. A nezapomínej, jak dobře vidí a slyší. To ani nemluví o tom, jaký má čich. Když ve Fnyku hořelo, ucítil kouř na tři míle daleko. Díky tomu jsme tehdy stačili ramdalským vikingům utéct – jinak by nás byli pozabíjeli jako ty ve Fnyku. A kde jsi tehdy byl ty, Halvare?“

„To už jsem slyšel stokrát!“ zahřměl Halvar.

„Tak to slyšíš postoprvé,“ odtušila Ylva. „Byl jsi na válečné výpravě a vrátil ses s prázdnýma rukama a s roztrhaným podolkem.“

Ještě štěstí, že jsme tehdy stačili schovat dobytek. A to bylo Vikovou zásluhou.“

„To já vím, že Vike leccos dokáže,“ řekl Halvar. „Ale pokud jde o vlky...“

„O vlcích mi nic nepovídej,“ řekla Ylva. „Kdo v zimě vyjednával s Hanöm, co prodává sůl? Vike. Řekl mu, že máme vlastní solnou horu, ale že v zimě zamrzá, tak ať nám svou sůl prodá za poloviční cenu, aby ji nemusel vozit zpátky domů. Obchodník mu na to skočil, takže jsme vlastně dostali každý druhý pytel soli zadarmo. To byl lepší obchod, než když jsi koupil bílý písek od Haspla.“

„Už ani slovo o Hasploví!“ zařval Halvar.

„Hasple, Hasple, Hasple,“ opakovala Ylva, „bílý písek, bílý písek, bílý písek!“

Halvar odešel a bouchl za sebou dveřmi, až se otřásl celý dům.

Zůstal ale na dvorku a za chvíli ucítil vůni guláše. Vrátil se tedy dovnitř, protože guláš byl jeho nejmilejší jídlo.

„Bud' vítán,“ řekla Ylva. „Kde jsi byl? Neviděl jsi Haspla, Haspla, Haspla? Nenabízeli ti bílý písek, bílý písek, bílý písek? Ale dobře, že jsi zase doma. Zrovna jsem si totiž vzpomněla, jak jsi tehdy skočil za tou štikou do díry v ledu. Jak to vlastně bylo?“

„Ta štika se mi posmívala,“ řekl Halvar. „Já nesnáším, když se mi někdo posmívá.“

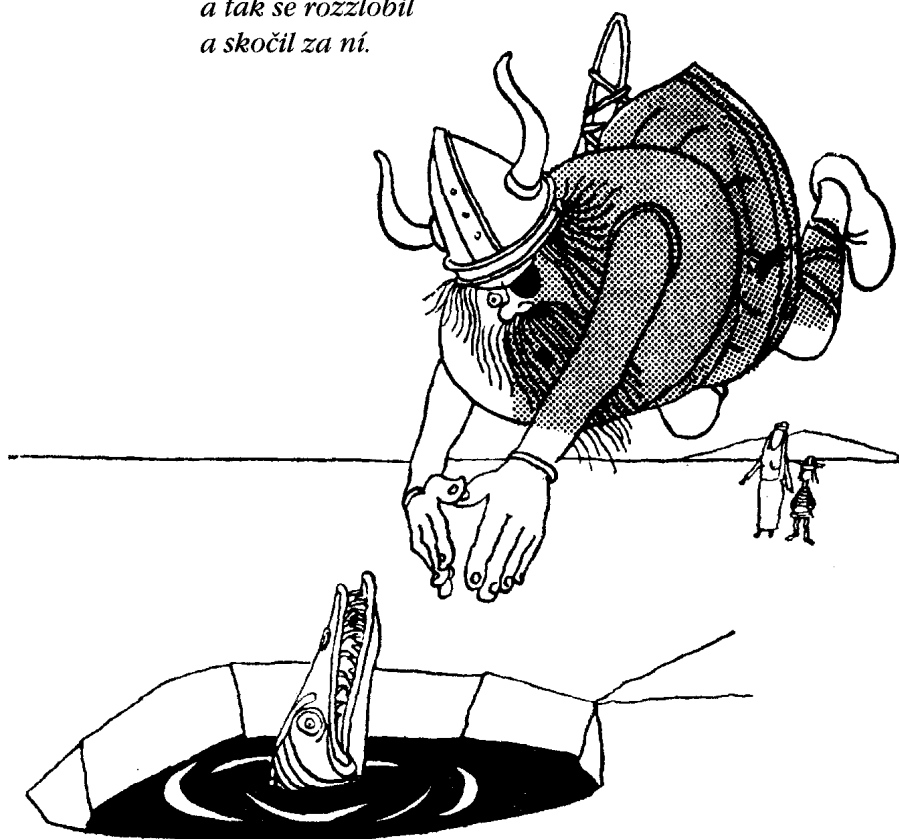
„Ty jsi ale chytrá hlava, když tě i štika doběhne,“ řekla Ylva.
„Ale Vike, ten si hned věděl rady. Poslal mě do té díry za tebou, ale nejdřív mě přivázal provazem, protože měl o svou matku starost. A pak tam seděl a držel konec provazu, přestože mu byla zima. Nebýt Vika, tak jsme zdola už tu díru v ledu nenašli a nedostali se z vody ven.“

„Na tu díru v ledu hned tak nezapomenu,“ řekl Halvar.

„Buď rád, že u ní Vike zapálil chvojí, aby nezamrzla. Za ten chomáč připálených vlasů ti to stálo.“

„Že tě pusa nebolí,“ řekl Halvar, „vždyť jsem zůstal plešatý až do

*Halvarovi
se posmívala štika,
a tak se rozzlobil
a skočil za ní.*

jarního setí!“

„Nezapomínej, že ses přitom zbavil vší! To taky za něco stálo. A musíš uznat, že nám Vike dělá čest. Je to tak chytrý kluk, že chytřejšího nenajdeš. Vždycky všechno vyřeší líp než ty. Vsaď se!“

„Třeba válečnou výpravu? Nebo souboj?“ zeptal se Halvar.

„Hloupé rvačky nepočítám,“ odsekla Ylva.

„Tak tedy odnést hromadu kamení? To je taky práce pro chlapy.“

„Bude s tím hotov dřív než ty a ani z poloviny se tolik nenadře. Vsaď se o náhrdelník,“ řekla Ylva.

„A já o dva,“ Halvar na to.

„Ty se umíš vytahovat!“ smála se Ylva.

„Sázím dva náhrdelníky z broušeného skla a štičích zubů,“ trval na svém Halvar.

„To budu mít náhrdelníků,“ libovala si Ylva. „Lakomec nejsi, Halvare, jsi jenom nevychovanec a grobián. Co říkáš o těch dvou hromadách kamení v Malém háji? Jsou stejně velké, takže se hodí. Když je obě odnesete, každý jednu, tak budeš moct Malý háj zorat.“

„Zítra se do toho dáme,“ rozhodl Halvar. „Ale Vikovi prozatím nic neříkej, aby si něco nevymyslel předem.“

„Ne, ty si klidně vymýšlej, to na věci nic nezmění,“ řekla Ylva.

Plácli si a sázka byla uzavřena. Halvar prokázal Vikovi tu čest, že si šel večer brzy lehnout, aby byl zítra odpočinutý.

Soutěž

Následujícího dne v šest hodin ráno se Halvar a Vike posilnili několika miskami ovesné polévky, kterou matka Ylva uměla tak výborně vařit, a vydali se k hromadám kamení.

Mezi oběma hromadami byl kopec, takže z jedné nebylo vidět na druhou.

Halvar hned popadl největší balvan ze své hromady a potkal Vika na konci Malého háje. Halvar se smál na celé kolo, protože jeho kámen byl dvakrát tak velký jako Vikův

„To má být břemeno pro chlapa?“ posmíval se. „Ale ty toho víc neunesesh. Já vedu.“

Pak vzal Halvar další velký balvan. Tentokrát Vika nepotkal, právě tak jako při dalším a dalším a dalším.

Kluk je líný, pomyslel si Halvar, tohle není žádná soutěž, musím se na něho zajít podívat.

Vylezl na kopec. Dole uviděl Vika, jak si hoví v trávě.

„Jsi lenoch!“ křikl na něho Halvar.

„Jak to? Já pracuju!“ odpověděl Vike.

„To vidím! Jen aby ses nestrhal.“

„Neboj se. Jak ti to jde? Jistě jsi už přenesl nejmíň půl tuctu kamenů?“

„Ne, ale pět pořádných balvanů, pokud ti do toho něco je,“ odpověděl Halvar.

„Pět? Ne víc?“ podivil se Vike. „To ti jich zbývá ještě hodně. Je jich dvě stě v každé hromadě. Ale teď už jdi, rušíš mě při práci.“

„Kluku jeden drzá!“ zahromoval Halvar. „Vlastně bych ti měl pořádně zmalovat zadek!“

„Jen se kvůli mně neobtěžuj,“ řekl Vike, „radši mě nech v klidu pracovat.“

„Copak pracuješ? V téhle poloze?“

„Ty jsi ještě neslyšel o duševní práci?“ zeptal se Vike. „Přestěhoval jsi pět kamenů a já deset. To je dvakrát tolik.“

„Ty jsi přenesl jeden, jeden jediný, malý kamínek. Nedělej si legraci ze staršího.“

„Prosím tě, táto, snaž se pochopit, co ti říkám,“ zaprosil Vike.
„Přenesl jsem dvacet kamenů o polovinu vzdálenosti.“

„Já jsem tam žádné neviděl,“ řekl Halvar.

„Vymyslel jsem způsob, jak to udělám,“ řekl Vike. „To je totéž, jako bych je přenesl polovinu cesty.“

„Ty nosíš kameny v duchu a já téměř rukama,“ řekl Halvar.

„Tak se tím utěšuj,“ řekl Vike. „Ale teď už jdi, nebo zůstaneš pozadu.“

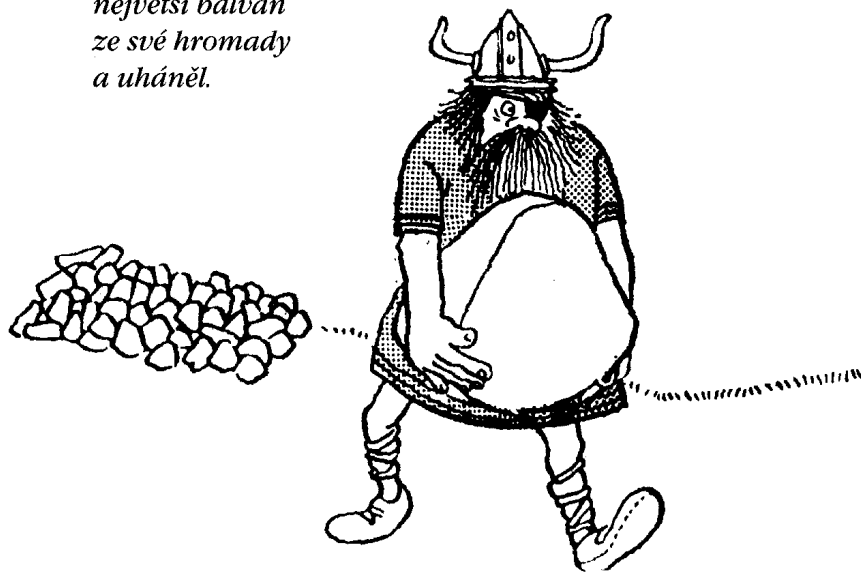
„Moc si dovoluješ, uličníku,“ řekl Halvar a odešel.

Velký prak... přemýšlel Vike, velikánský prak, to bude ono. Když se člověku nechce nosit dvě stě kamenů, musí si něco vymyslet. Nejlepší věci si lidé vymysleli tehdy, když si chtěli ušetřit námahu. Jako například kolo a páku! To vymysleli největší lenoši. Tak vzniká pokrok. A teď je řada na mně. Musím si vymyslet velikanánský prak!

A Vike šel domů a vysadil dveře hlavního vchodu.

Pak ohnul dvě pružné, pevné mladé břízky, které stály v příhodné vzdálenosti od sebe. Přivázal k nim dveře proutím a do země zarazil klín, který udržoval dveře při zemi. A vynález byl hotov. Stačilo do klínu kopnout a břízky se vmžiku narovnaly. Jestliže na dveřích něco leželo, vyletelo to do povětří. Byl to obrovský prak nebo katapult či

*Halvar popadl
největší balvan
ze své hromady
a uháněl.*

jak by to kdo nazval.

Vike položil na dveře pět kamenů, kopl do klínu a vystřelil. Vyšlo to do puntíku. Kameny doletěly zrovna na konec Malého háje. Pak už Vikovi stačilo vyšplhat se na jednu z obou břízek, sednout si na dveře a tím je vlastní vahou zase stlačit k zemi. A prak byl připraven k dalšímu použití.

Když se Halvar hnál s desátým kamenem v náručí, uviděl, jak se z nebe snáší děšť kamenů, a vykřikl leknutím. To jsou bohové, řekl si v duchu, jakoupak asi mají ti šizuňkové dneska náladu?

Nezaslechl však žádné zahřmění a bohové nedají bez zahřmění ani ránu, na to jsou příliš ješitní. Tak to asi bude Vike, pomyslel si Halvar a litoval, že vykřikl. Kromě toho ty kameny poznával, sám je před časem snášel na hromadu. Šel se znovu podívat na kopec.

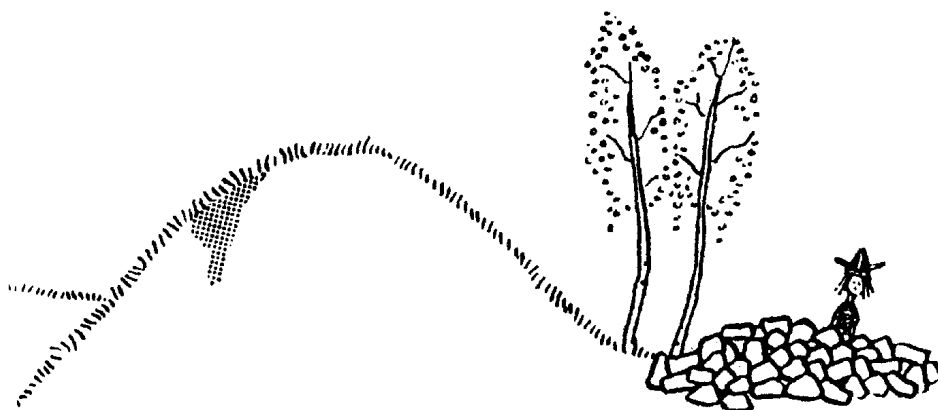
„Táto, nějak moc odbíháš od práce,“ řekl Vike, „takhle jenom ztrácíš čas. Musíš být vytrvalejší.“

„Hlupáku,“ ulevil si Halvar.

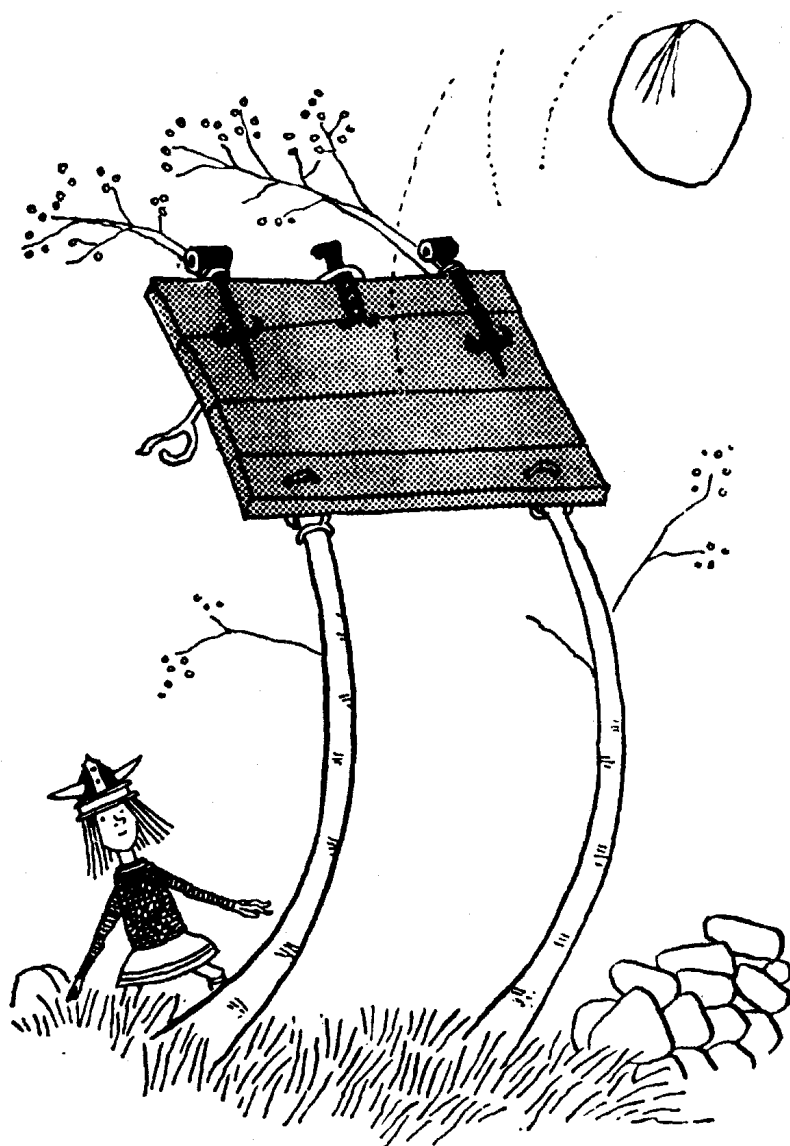
„Asi jsi chtěl říct chytrá hlavo a v tom případě bys měl pravdu,“ řekl Vike.

Halvara to rozzlobilo, popadl hned dva kameny, až mu zapraštělo v zádech, a uháněl s nimi až na druhou stranu háje. To by ve Flaku dokázal málokdo.

Vtom zase letělo povětřím pět či šest kamenů najednou. A za chvíli zas. A zas. A ještě jednou.

*Vike si udělal
ze dveří
a dvou pružných břízek
obrovský prak.*

Dva kameny najednou je málo, řekl si Halvar, vzal do náruče tři a uháněl, až se z něho kouřilo. Nebyl nadarmo náčelníkem ve Flaku a byl známý tím, že se nikdy nevzdává.

„Hip, hip, hurá!“ křičel Vike. „Ty budeš mít svaly!“

Halvar vzhlédl a podíval se na kopec. Vike tam ležel v trávě a jedl jahody. Navlékl si jich spoustu na dlouhé stéblo trávy. Zív, protáhl se a udělal si pohodlí.

„Lenochu, uličníku, povaleči,“ křičel Halvar, „udělají se ti na zádech mozoly.“

„Neboj se, táto! Všechno stihnu.“

V osm hodin přišla Ylva s ohromným kbelíkem plným kozího mléka a s velkou hromadou nádherně obložených krajíců chleba.

„Kdo vyhrává?“ zeptala se.

„Já,“ řekl Halvar, „přestože Vike podvádí.“

„Já nepodvádím,“ řekl Vike, „já jenom užívám rozumu.“

„Samochvála smrdí,“ řekla Ylva. „Teď ale oba jezte, já zatím půjdu kameny spočítat.“

Pustili se do chlebů a mléka. Halvar se mračil, ale Vike se smál.

Když se Ylva vrátila, tvářila se tajuplně.

„Hádejte!“ řekla.

„Já vedu,“ řekl Halvar, který se tak poctivě dřel.

„Nevymlouvej mu to, mámo,“ řekl Vike, „jinak nám ho rozesmutníš.“

„Nebud' drzý a nevytahuj se,“ řekla Ylva. „Svého otce máš ctít a vážit si ho, zvláště když máš takového otce, jako je Halvar.“

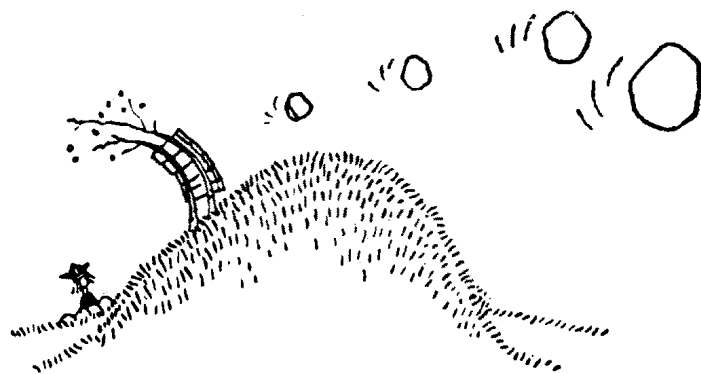
„Promiňte mi oba dva,“ řekl Vike, „já jsem to nemyslel zle.“

„To taky doufám,“ řekla Ylva. „Stihl jsi přemístit sto deset kamenů, ty chlubile, a otec sto dvanáct. Oba dva jste podali dobrý výkon.“

„Já vedu,“ řekl Halvar, „nic jiného se ani nedalo čekat. Tak se do toho zase dáme!“

A Halvar zvedl čtyři kameny najednou a uháněl s nimi jako pominutý.

Vike si zase pospíšil s prakem a děšť kamení se snášel čím dál tím častěji. Halvar si přesto udržel vedení až do stočtyřicátého kamene. Pak zakopl o kořen stromu a Vike ho dohnal. Ale Halvar běhal a běhal. Byl celý zpocený, ale ani ho nenapadlo zastavit se a trochu si oddechnout.

*Halvar nosil a utíkal,
co mu nohy stačily,
zatímco Vike
střílel ostošest.*

Při stoosmdesátém byl Vike o čtyři kameny napřed, při stodevadesátém už o šest. Poslední nálože připravil rychlostí blesku. Pak si na dveře sedl, kopl do klínu a krásně přistál rovnou na kamení.

„Tady mě máš, táto,“ řekl.

Halvar se právě hnal s vyplazeným jazykem a s pěti kameny v náručí.

„Ty ještě nejsi hotov?“ ptal se ho Vike.

„Drž klapačku,“ řekl Halvar, „zbývají mi dva náklady, a to pořádné!“

I poslední kameny donesl poklusem a skončil jen o pět minut později než Vike.

„Jsi dobrý, táto,“ řekl Vike. „Teď bychom si měli zkusit, kdo z nás rychleji oběhne tůňku, co říkáš?“

Tu Halvar ukázal, co v něm je. Zasmál se totiž a plácl Vika lehce do zadnice.

„Toho běhání už bylo dost,“ řekl, „a taky už nemám víc času. Musím zajet k Fjalovi a koupit Ylvě náhrdelníky, ty nejlepší, jaké má Fjale na skladě. Hra je hra, ostatně Fjale musí taky být z něčeho živ.“

„To jsi řekl hezky, táto. Ta slova stojí za víc než moje vítězství.“

Halvar se spokojeně usmál a v duchu se podívil, kam Vike na ty myšlenky chodí. Sám nikdy nic podobného neslyšel a nikdy neslyšel nic moudřejšího.

„Vezmeš mě k Fjalovi s sebou?“ zeptal se Vike.

„To víš, že vezmu,“ řekl Halvar, „ale drž jazyk za zuby. U Fjaly jsou moc upovídání a všechno, co uslyší, trousí dál.“

„O kamení ani slovo,“ slíbil Vike. „Přece mám vychování, ne?“

„Máš vychování a máš i leccos navíc,“ řekl Halvar. „Něčeho máš tolik, že bys mohl rozdávat.“

Fjale měl dobrou náladu a prodal Halvarovi levně dva krásné náhrdelníky. Koneckonců Halvar s Vikem zbavili háj kamení, takže se to vlastně vyplatilo, říkal si v duchu Halvar. Teď mají další kus pole, ovšem prohnal se pořádně.

„Doufám, Vike, že dveře zůstaly celé,“ řekl.

„Jsou to silné dveře,“ řekl Vike. „Ty víš, z čeho stavět.“

„To rád slyším,“ řekl Halvar, „člověk dělá, co umí.“

„Jsi bezvadný, táto,“ řekl Vike, „nikdo z kluků nemá takového tátu jako já.“

„A když řeknou, že mají lepšího tátu než ty, tak co uděláš?“

„Kdopak by se staral o chluby,“ řekl Vike.

„Tak bys neudělal nic?“ podivil se Halvar.

„Uvaž, táto,“ řekl Vike, „mluvíš za sebe a ve svůj prospěch, ale člověk musí pochopit, že ostatní kluci chtějí své táty trochu vylepšit.“

„Myslíš?“

„Samozřejmě. Na tebe stačí ukázat a říct: Jen se podívejte!“

„Za ta slova smíš jet v létě s námi na válečnou výpravu,“ řekl Halvar.

„Děkuju krásně,“ řekl Vike, „ale jen abych tam nepřekážel. Víš, já na válčení moc nejsem. Někteří lidé rádi bijí do obličeje a člověku pak teče krev z nosu.“

„Jsi ty ale citlivka,“ řekl Halvar. „Přesto tam budeš k užítku.“

A tak bylo o příští válečné výpravě a o Vikovi rozhodnuto, protože rozhodující slovo měl přece jenom Halvar. Halvar byl náčelník. Na válečných výpravách proto sedával u řídicího vesla a staral se o zásobu pitné vody.

Past

Plavili se po mořích řadu dní a většinou mířili k jihu. Měli dvě lodi.

Každá z lodí měla třicet dvě dvojice vesel a kromě toho stěžeň s plachtou.

Měly silný kýl a vyztuženou podlahu.

Byly to bytelné lodi, ovšem na druhé straně nebyly z nejrychlejších.

Halvar vytrvale sledoval břeh. Pokud spal, tak jenom jako zajíc.

Jednoho dne hlasitě vykřikl a horlivě ukazoval do dálky na několik stavení. Kdysi už je jednou viděl. Tady podniknou nájezd. Byl od začátku rozhodnut, že provedou slavné činy.

„Podívejte se tam,“ řekl. „Mají tam hedvábné látky, zlaté mince a náhrdelníky. Mají tam poháry, vědra a číše. Jsou tam bohatí lidé. Zámožnější město nikdo z nás neviděl.“

Všichni se tam s nadějí zahleděli. Halvar má jistě pravdu. Bylo to vidět i z dálky, jaký tam vládne blahobyť.

„Jenže kde je majetek, tam bývají i vzteklí lidé,“ řekl Snorre. „Část majetku se obvykle skládá z dobrých zbraní. Kde je jedno, bývá i druhé, toho jsem si už dávno všiml. A nacestoval jsem se dost.“

Snorre vždycky přišel s nějakým tím „ale“ a míval nevhodné poznámky. Byl to zlozvyk, který mnohé dráždil.

„To se rozumí, že tam jsou i mužští,“ řekl Halvar. „Škoda že jsi jel, Snorre, s námi. Asi si zmáčíš nohy, a jak tě znám, nic horšího si skoro ani nedovedeš představit.“

Všichni se tomu zasmáli a Snorre něco zlostně zabručel.

Snorre bručel často, byl to jeho další zlozvyk a mnohým byl stejně pro zlost jako ta jeho „ale“.

Prohlásil, že milerád skolí třeba půl tuctu nepřátel, ale že se vyskytují i takoví, co jsou slabší. A on chce mít v boji krytá záda.

To ovšem byla hrozná urážka, která vikinky velice rozčílila. Jako by na ně nebylo spolehnutí!

*Vikingové se hnali
k širokým dveřím
a vtrhli dovnitř.*

Všichni najednou vstali a žádali, aby Snorre ukázal, koho měl na mysli. Ať to udělá hned teď, aby si mohli ještě před nájezdem na pobřežní město vyzkoušet, kdo z nich je větší slaboch.

Několik jich taky říkalo, že Snorrovi snadno ujede huba a že by mu ji rádi srovnali. Proč by to potěšení přenechávali cizincům?

Ted' ovšem Snorre mlčel, což mu na dobré pověsti nepřidalo.

Halvar přikázal: „Ted' poplujeme do zátoky.“ Vpluli tedy do zátoky a vystoupili na břeh.

Vike šel několik kroků za posledními. Neustále se ohlížel a všimal si kamenů a křoví, za kterými by se mohl schovat, kdyby šlo do tuhého. Celý se klepal strachy a zuby mu cvakaly, že to bylo slyšet až v předvoji.

Halvar mu dával znamení, aby byl zticha, jinak celý přepad pokazí.

Čím víc se blížili k stavením, tím postupovali pomaleji. Každým krokem si byli svou věcí míň jisti. Snorre nedal pokoj a tvrdil, že by měli postupovat podle nějakého plánu.

„Nikdy jsem se nezúčastnil žádného přepadu, který by se prováděl jen tak bez plánu,“ řekl jízlivě.

„Taky že máme plán,“ řekl Halvar. „Vpadneme do největšího stavení, protože tam určitě bydlí náčelník. Odzbrojíme ho a pak se nám už nikdo neodváží postavit na odpor. Je to dobrý plán a jinak se to ani nedělá. Jestli se to někomu nelíbí, tak ať se vrátí radši hned, než bude čas dělit se o kořist.“

„Vymýšlet plány je nevděčná práce,“ pokračoval po chvíli, „zvlášť když do toho mluví takoví jako Snorre.“

Pokračovali k největšímu stavení.

Když k němu došli, Halvar dal signál. Všichni se rozběhli vpřed. Hnali se rovnou k širokým dveřím a vtrhli dovnitř.

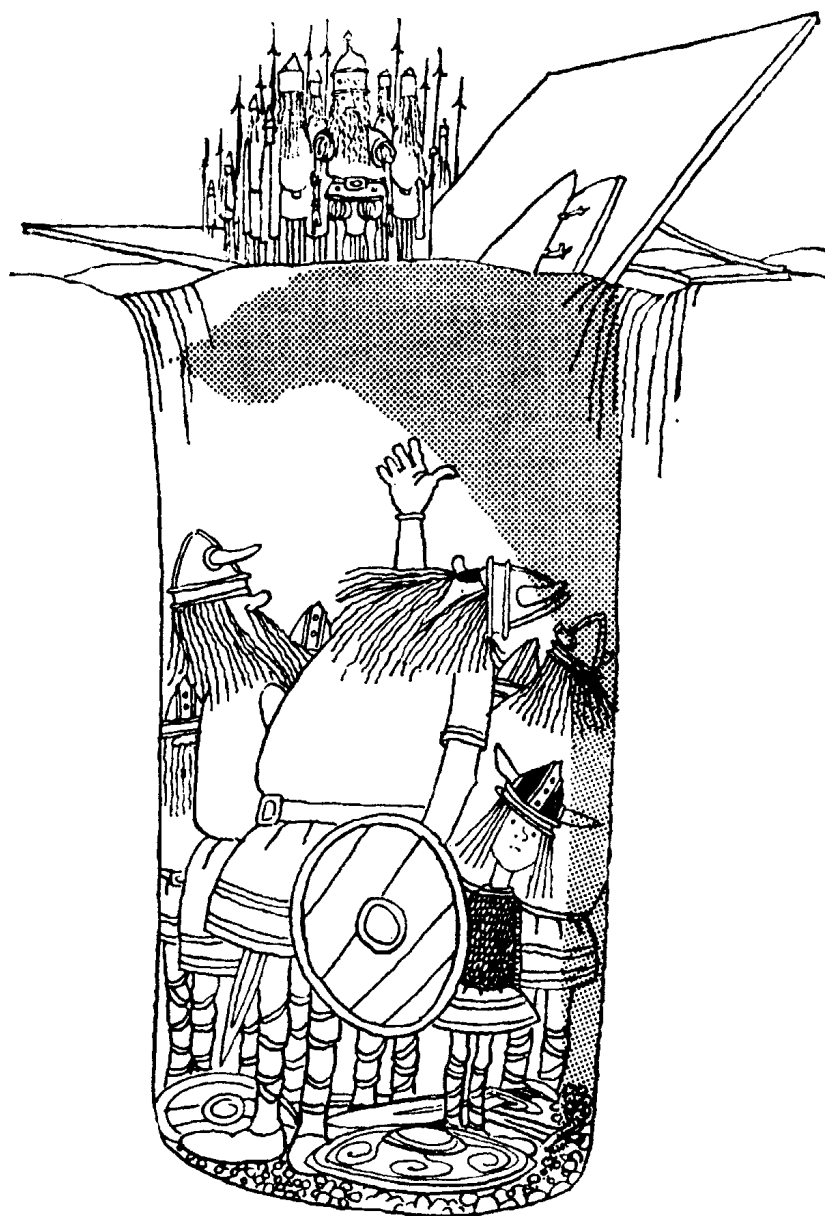
Byla to chyba, že si dali takový rozběh. Dveře totiž nebyly zavřeny na zástrčku, jak předpokládali. Otvíraly se dovnitř a nic jim v tom nebránilo.

Byla to chyba ještě z dalšího důvodu.

Nebyl to totiž vůbec dům. Zvenku to vypadalo docela jako dům, ale ve skutečnosti to nebyl dům.

Uvnitř hned za dveřmi byla šest metrů hluboká jáma a na dně té jámy leželi všichni muži z Flaku dřív, než stačili pochopit, jak se to stalo.

*Zdi najednou zmizely
a kolem jámy se objevila
spousta válečníků
s dlouhými oštěpy.*

Váleli se v jámě a úpěli a kleli a naříkali, všechno nahlas. Pak se podívali nahoru, aby zjistili, kam jim zmizel ten dům.

Uviděli jenom čtyři holé, tenké zdi kolem jámy. Nebyla tam ani střecha, ani stoly, ani lavice, ani postele. A samozřejmě žádné hedvábné látky, žádná vědra a žádné číše.

„Máš ty ale, Halvare, výborné plány,“ řekl Snorre, „a tohle byl jistě jeden z nejlepších. V tom se ti hned tak někdo nevyrovná. Další plány už zřejmě ani nebudeme potřebovat. Tady se nám leží docela dobře, ne?“

Vike dodal, že stačilo málo a mohli se zabít. Když na to pomyslel, začal cvakat zuby, div si je tím cvakáním nevyrazil.

Ovšem začaly se dít zvláštní věci! Vike a ostatní nevěřili vlastním očím!

Zdi zmizely! Jednoduše zmizely a už tu nebyly! Někdo je dal pryč. Šlo to jedna dvě, jako by to bylo nacvičené. Určitě se to nestalo poprvé!

Najednou tu byla jenom ta jáma!

Ovšem dokola kolem jámy stály stovky cizích válečníků. Měli dlouhé ostěpy a těžké, dobře nabroušené meče.

„Co jsem říkal?“ ozval se Snorre. „Co jsem to před chvílí říkal o zbraních? Jenže na mě nikdo nedá!“

Z řady cizích válečníků vystoupil silný, trochu obtloustlý muž v nádherném oděvu. Halvar měl rozhodně pravdu alespoň v tom, co říkal o hedvábí – tak nádherně vystrojeného muže vikingové ještě nikdy neviděli! Měl na sobě víc ozdob, než nosily ženy u nich doma ve Flaku.

„Kdo je vaším vůdcem?“ zeptal se obtloustlý muž přísně. „Jak vidím, jste všichni stejně uprášení a špinaví a nikdo z vás nevypadá vznešeněji než ostatní.“

„Já jsem náčelník,“ přihlásil se Halvar a vypjal hrud’.

„Přišel jsi nezván,“ řekl muž.

„To je možné,“ namítl Halvar, „ale s dobrými úmysly.“

„A zřejmě jsi je chtěl ihned ukázat, když jsi tak spěchal do domu!“

„Když už mluvíme o domech,“ odpověděl Halvar, „tak je tu stavíte nějak divně. Nespí se vám v nich špatně, když prší?“

„Huba ti jede jak namydlená,“ řekl muž. „Ale máme hodně dobře stavěných domů, určitě lepších, než jsou vaše. V našich domech jsou ohniště a pece a vyřezávaný nábytek. Ale tam vikingy a podobnou

pakáž nepouštím.“

„Tady bylo otevřeno,“ řekl Halvar.

„Ano, taky jste rychle vklouzli dovnitř. Doufám, že jste si neublížili. Nejsme žádní surovci. Mohli jste si třeba polámat nohy. Pak bychom ze samého soucitu ani nemohli v noci spát.“

„To nic,“ řekl Halvar, „my jsme z Flaku a něco vydržíme.“

„Z Flaku?“ podivil se muž. „To je ale směšný název. Vlastně jste směšní všichni a ve všem všudy.“

V jámě to až zaskřípalo, jak všichni dostali vztek. Tjurovi se podařilo plivnout těch šest metrů nahoru, ale do náčelníka se netrefil.

„Jestli se neurazíte, tak tohle je naše past,“ řekl cizí náčelník. „Věřte mi, nebo ne – každé léto sem připluje několik výprav Sveů a všichni si vedou úplně stejně. Ženou se, jak nejrychleji dovedou, do tohoto domu. Myslí si, že tu bydlí náčelník, protože je ten dům tak velký. Po pravdě řečeno jste všichni stejně velcí hlupáci. Kromě toho jste i velcí rváči, a proto užíváme proti vám lsti a bijeme se, jenom když musíme.“

„Asi to taky bude trochu souviset s tím, že vám chybí odvaha,“ řekl Halvar.

„Spíš to souvisí s tím, jak je kdo chytrý,“ odpověděl náčelník. „Postavili jsme ty zdi a vykopali tuhle pěknou jámu a ta nám úplně stačí. Proč bychom ještě obětovali ruce a nohy a hlavy? Mohli jsme jámu naplnit vodou a utopit vás jako myši. Ale jak už jsem řekl, nejsme surovci. A je tu ještě jeden důvod. My totiž používáme otroky. Vy Severani máte silné ruce, které se nám hodí. Vy z Flaku – to je ale směšný název! – jste zvlášť urostlí. Mohli bychom z vás mít hodně užitku. Ale netvařte se tak zkormouceně! Dáme vám dobře najíst a ošacení se pro vás taky najde lepší než ty hadry, ve kterých jste přišli.“

„Nemohl bys přijít blíž?“ zeptal se Halvar. „Rádi poděkujeme rukoudáním. Na Severu je to zvykem.“

„Teď si budeš muset zvykat na to, co je zvykem u nás,“ řekl náčelník, „protože teď rozhodujeme my. Abych nezapomněl – hádej, kolik vikingů už jsme do té jámy nachytali?“

„Že se nestydíš!“ vybuchl Halvar a pokusil se taky plivnout těch šest metrů z jámy nahoru.

„To není žádná odpověď,“ řekl náčelník. „Ale přesto ti to řeknu. Během dvou let jsme pomocí těchtole zdí a těchto jám získali víc než tři tisíce otroků. Zdá se ti to málo? Umíš vůbec počítat do tisíce?“

„Co to tam máš?“
zeptal se
cizí náčelník,
když z jámy
vylezl Vike
a z kazajky mu
vyčúhoval rybí ocas.

„To tedy ano, a víc než to,“ řekl Halvar. „Desetkrát sto je tisíc, aspoň u nás na severu.“

„Přece nebudeš tak hloupý, jak vypadáš,“ řekl cizí náčelník. „Možná že z tebe uděláme dozorce. Nebudeš to dělat zadarmo – dostaneš tři stříbrňáky ročně a každou druhou neděli budeš mít volno.“

„Jdi do háje,“ řekl Halvar.

„Tady žádné háje nemáme, jestli se neurazíš. Odtamtud, kde teď stojíš, není pochopitelně tak dobrý výhled. Ale máme úrodná pole a viničné svahy. Kromě toho máme hodně lodí a živé obchodní styky. Máme taky lepší kováře, než máte vy, barbaři, a naše meče mají proto lepší ostří. Jen se podívej. Tenhle meč dokáže něco, co by se tvému krku nezamlouvalo. Mám ti to ukázat?“

Tentokrát Halvar mlčel. Vike se musel zakousnout do rukojeti nože, aby mu zuby samým cvakáním nevypadly.

„Ale teď už na vás nemám čas,“ řekl cizí náčelník. „Máme moc práce a vikinky bereme jen tak bokem. Vyhoďte nahoru zbraně, jinak na vás shodíme zdi a sedneme si na ně. Pak by vám bylo mnohem hůř, než je vám teď.“

Halvarovi a jeho mužům nezbývalo než poslechnout. Zlobilo je to, ale museli zbraně odevzdat. Měli své meče a luky rádi a připadali si bez nich jako bez šatů.

Pak cizí válečníci spustili žebříky a odzbrojení vikingové jeden po druhém vylezli nahoru.

Poslední vylezl Vike. Z kazajky mu čouhal rybí ocas.

„Co to tam máš?“ zeptal se cizí náčelník.

„To je jenom ryba,“ řekl Vike a snažil se udržet zuby v klidu, aby mu necvakaly. „Já ještě rostu, takže musím častěji jíst.“

„Dobrá,“ řekl náčelník a Vikovi rybu nechal.

Byla to pořádná ryba. Zaplnila Vikovi kazajku, a ještě z ní kousek vyčuhoval. Kdyby Vike nebyl měl tu rybu, dopadli by vikingové z Flaku daleko hůř. Byla to zvláštní ryba a brzy se dovíme, v čem.

Halvara a jeho muže odvedli do velkého domu. Byl důkladně postavený ale byl z něj špatný výhled. Měl jenom docela malá okénka a v nich silné mříže. Vedly do něho jediné dveře, zavřené na silné závory.

Zahnali do toho domu vikinky jako dobytek. Pak cizí náčelník rozestavil strážě.

Halvarovi řekl: „Tady několik dní zůstanete. Tamhle v rohu máte

dva sudy pitné vody, takže žízni neumřete. Na jídlo si asi tak týden počkáte.“

„To tedy mezitím pořádně zhubneme,“ řekl Halvar. „Někteří z nás už se možná nevzpamatují. To přece pro vás bude nevýhoda, když z nás chcete udělat otroky.“

„Však vy to vydržíte,“ řekl náčelník. „Seveřani jsou jako houžve. A když se nějaký čas postí, tak je potom snadnější s nimi vyjít. Dá to míň práce navléknout jim řetězy a přivázat je k lodím. Budete nám sloužit na lodích jako veslaři. Těm lodím říkáme galeje.“

„Že se nestydíš,“ řekl Halvar, „to je ale zbabělost!“

„Zase omyl,“ řekl náčelník. „Pořád si pleteš zbabělost a rozum. Už dávno jsi měl pochopit, že můj rozum se vyplácí. Ale neboj se, jsme lidští. Až budete sedět tam, kam vás posadíme a kam se nejlíp hodíte, budete dostávat pořádné kusy vepřového. Nebude vám chybět ani mléko a chleba. Postaráme se, abyste byli při síle, protože vesla jsou těžká. Až vás budeme přivazovat, tak se nám bude moc hodit, když nedokážete ani zvednout ruce. Zvedneme vás sami. Později už by se nám to tolik nehodilo.“

A po těch slovech náčelník odešel.

Vikingové se třásli zlostí, celý houf se chvěl jakoby v horečce. Několik jich běhalo dokola a křičeli z plných plic, jiní bušili do zdí, až jim z rukou tekla krev. Někteří zběsile lomcovali mřížemi v oknech, ale marně.

„Zpropadeně,“ řekl Ulme.

„Zatraceně,“ řekl Gorm.

„U všech čertů a ďáblů,“ řekl grobián Snorre.

Zato Halvar přemýšlel. První, co vymyslel, bylo, že mu Vike při tom přemýšlení musí pomoci.

„Co uděláme teď, Vikíčku?“ zeptal se ho.

„Na to se ptáš toho spratka?“ zabručel Snorre. „Ty jsi mi pěkný náčelník!“

A Halvarovi bylo jasné, že musí se Snorrem něco udělat. Už se to nedalo odkládat. Tak to tedy provedl, a důkladně.

Pak už si Snorre ani nestěžoval, že nemají židle. Stejně by neměl chuť si sednout.

„Tak co, Vikíčku,“ řekl potom Halvar. „Co uděláme?“

„Lehneme si a vyspíme se,“ řekl Vike. „Čeká nás v noci moc práce. Tolik můžu říct hned.“

„Všichni lehnout,“ přikázal Halvar. „Bude se spát, honem, honem!“

Vikingové se schoulili na zem. Byli unaveni po celodenním veslování a potlučení po pádu do jámy. V následujícím okamžiku spali těžkým spánkem.

O půlnoci je Vike vzbudil.

Řekl, že teď se musejí dostat z domu. Nesmějí ztrácet čas.

Všichni na Vika vykulili oči. Byl to silně a dobře stavěný dům. Dveře byly na závory. Venku stály stráže. A oni měli jenom holé ruce.

Nedělá si z nich Vike legraci?

„Jak se, prosím tě, máme dostat ven, že jsem tak smělý?“ zeptal se pokorně Snorre.

„To zařídím s tou rybou,“ řekl Vike.

To ovšem bylo na vikingy moc. Zařídí to s rybou! To si z nich dělá legraci? Tjure, který měl prudkou povahu, přiskočil k Vikovi a už měl přichystanou facku. Ale Halvar ještě včas stačil jednu vlepit Tjurovi. Ten se jenom divil, odkud se vzaly ty hvězdy, které mu zajiskřily před očima. Tenhle dům přece není bez střechy!

„Teď bude klid, Tjure,“ řekl Halvar. „A všichni budou poslouchat, co nám řekne Vike. Jestli ale to s tou rybou nebyla pravda, tak si to vypije, to vám všem slibuju.“

„Je to pravda,“ řekl Vike, „spolehni se, táto.“

Vike mluvil pravdu. Od nepaměti to vždycky bývalo tak, že bázlivým klukům to myslelo líp než rvavým.

Vike hrábl rukou za kazajku a vytáhl velikánskou rybu.

Houfem vikingů proběhl udivený šum. Dokonce i Snorre zíral, div mu oči nevylezly z důlků.

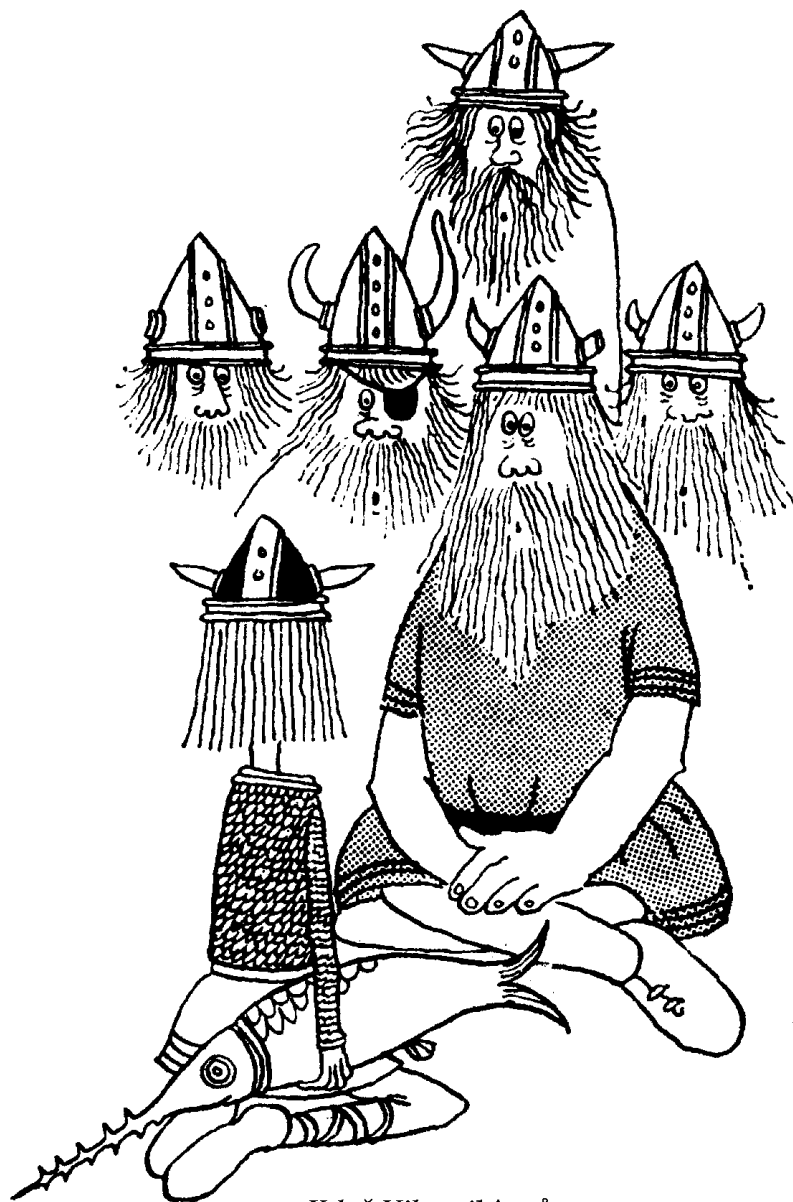
„Už jste takovou rybu někdo viděl?“ zeptal se Vike.

Ne, nikdo. Všichni ujišťovali, že tak zvláštní rybu ještě nikdy neviděli.

„Ne že bych věděl, jak se jmenuje,“ řekl Vike. „Chytil jsem ji náhodou holýma rukama, když jsem vystupoval na břeh. Něco mi říkalo, že by se mohla hodit.“

Podržel si ji vysoko nad hlavou.

Šum a údiv vzrostly.

*Když Vike vikingům
vysvětlil svůj plán,
všichni do jednoho
na něho vykulili oči.*

Byla to velká ryba. A měla mohutný zobák, pokud se ovšem ústům protáhlým daleko dopředu dá říkat zobák. To nikdo z nich nevěděl. Ale pokud to byl zobák, tak byl plný velikých špičatých ostnů. A pokud to nebyl zobák, tak byl přesto plný velikých špičatých ostnů.

„Uviděl jsem tě první,“ řekl Vike, „a křtím tě jménem piloun.“

„Piloun, piloun,“ opakovali všichni po něm a koukali jako očarování. Nemohli ovšem vědět, že rybě to jméno zůstane na věčné časy.

Vikova ryba totiž mohla posloužit jako pila. A za chvíli došlo i k tomu, že se práci, ke které se dala použít, začalo říkat řezání pilou.

Uprostřed místnosti stál dřevěný pilíř a na něm Vike pilouna vyzkoušel. Takhle vymyslel, k čemu by se dalo rybu využít. Přerezal pilíř těsně nad podlahou.

Muži z Flaku na to zírali s otevřenými ústy a štípali se do rukou, aby se přesvědčili, že se jim to všechno nezdá. Byli by se mohli štípat každý do svých rukou, ale štípali raději jeden druhého, aby to bylo pořádně.

Pak Vika zvedli až do stropu.

Tam nahoře Vike přerezal pilíř ještě jednou. Pilíř spadl Halvarovi do náručí a Halvar měl co dělat, aby jej udržel.

„Tohle je aspoň něco,“ řekl Vike, „může vám to nahradit zbraně. Ale nejlepší by bylo, kdybych se mohl prořezat dveřmi ven. Pak bych jednoduše vystrčil ruku a zvedl závoru.“

Když to vikingové uslyšeli, tancovali radostí dokola. Objímali Vika a říkali, že nikdy nepotkali chytřejšího člověka. Přenechali Halvarovi, aby si to vykládal, jak bude chtít. Halvar se pokusil zachránit svou čest prohlášením, že Vike je po něm.

Nikdo na to nic neřekl, jenom Snorre hvízdal.

„Teď je otázka, co uděláme se strážemi,“ řekl Vike. „Jsou dva a stojí za dveřmi.“

„Praštíme je po hlavě pilířem,“ řekli vikingové.

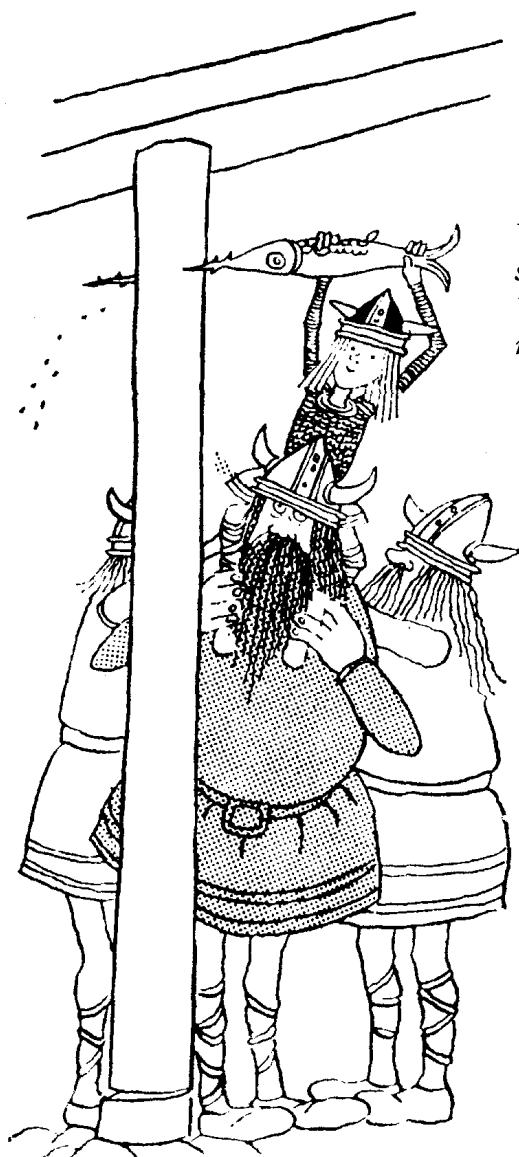
„To byste se nestyděli, vy barbaři?“ zlobil se Vike. „Vždyť byste jim mohli ublížit! Ostatně jakmile byste jednoho z nich praštili, začal by ten druhý křičet. Pak by se seběhli všichni válečníci a proti nim bychom byli bezmocní, nebo skoro bezmocní.“

„Tak co tedy uděláme, Vikíčku?“ ptali se muži.

„Dáme jim roubík,“ řekl Vike, „ale musí to jít rychle.“

„Jako bychom měli nějaké roubíky,“ řekl kysele Tjure.

„Nemáme, ale můžeme mít,“ řekl Vike. „Faxi, pojd' sem!“
Předstoupil veliký viking, mohutný obr s dobráckým pohledem.
„Co mám dělat?“ zeptal se a bezradně se dloubal v nose.
„Faxi,“ spustil na něho Vike, „dej nám jednu ze svých kazajek!“

*Vikovým pilounem
se dalo řezat dříví!
Vike to vyzkoušel
na pilíři.*

Faxe se začervenal, že byl jako červenka.

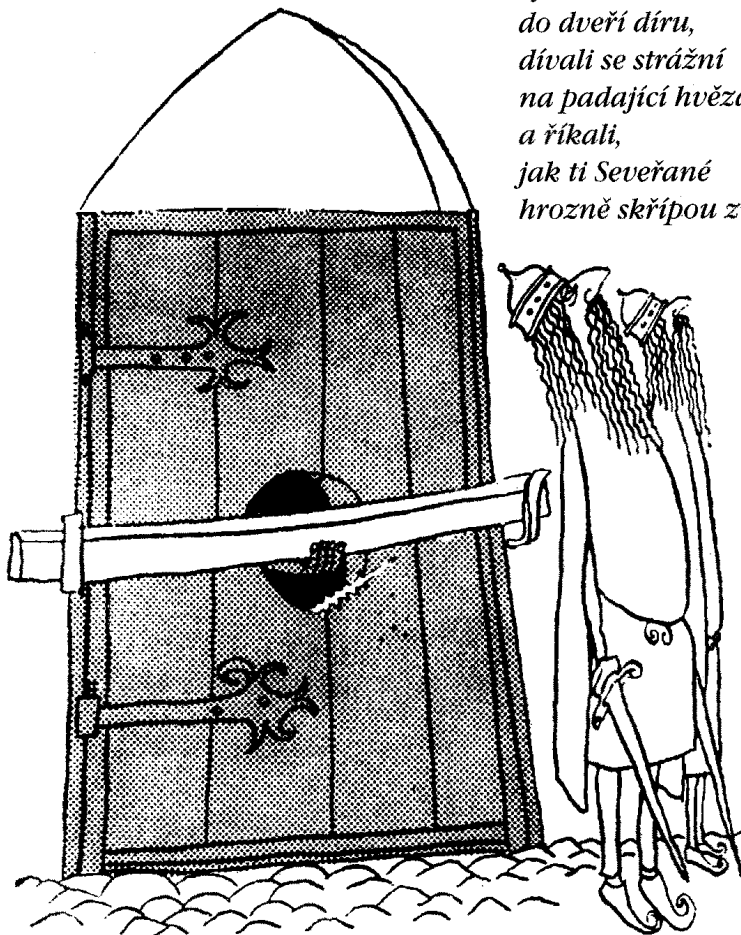
„Mám jenom jednu,“ koktal.

„Nepovídej,“ řekl Vike, „máme málo času. Slyšel jsem, jak tě tvá žena večer před odjezdem hubovala, že jestli si neoblékneš dvě kazajky, nesmíš jet. A ty jsi jí slíbil, že si je vezmeš.“

Faxe se začervenal ještě víc.

Ostatní to rozveselilo. Plácali se do stehen a smáli se, až slzeli. Několik jich šlo k Faxovi a sáhli si a znovu se plácali do stehen a

*Zatímco Vike
vyřezával
do dveří díru,
dívali se strážní
na padající hvězdu
a říkali,
jak ti Seveřané
hrozně skřípou zuby.*

smáli se, že se málem ani neudrželi na nohou.

„Tak třeba mám dvě kazajky, no, ale nebylo to od tebe hezké, Vike, žes mě takhle přede všemi zostudil,“ vyčítal Faxe.

„Milý, zlatý, dobrý Faxíku,“ řekl Vike, „hrozně mě to mrzí, ale nouze člověka přinutí k ledasčemu. Přece se nechceš dostat na galeje nebo tam dostat nás?“

Faxe vzdychl a svlékl si kazajku, takže všichni viděli, že má vespod ještě jednu.

Byla to nejtrpčí chvíle jeho života. I v jámě mu bylo líp. Byl jediný, kdo měl na sobě dvě kazajky. Nosit dvě kazajky, to byla potupa i doma ve Flaku, kde byla zima. Na válečné výpravě do teplejších krajín to bylo ponižující až k nesnesení.

Ale Vike udělal z Faxovy kazajky dva roubíky a pak se pustil do dveří. Strážím byl ten skřípot trochu podezřelý. Věděli ovšem, že vikingové mají jenom to, co mají na sobě. A kromě toho už jenom jednu rybu. Třeba skřípou zuby. Řekli si, že to třeba právě takhle zní, když Severani skřípou zuby. Jsou přece v tolika ohledech jiní, a kromě toho mají důvod skřípat zuby.

Vike mezitím rychle prořezal do dveří díru. Byla dost veliká, aby se jí dala prostrčit ruka. To právě udělal Halvar a sundal závoru zrovna ve chvíli, kdy strážci pozorovali padající hvězdu a řekli si, že budou mít určitě štěstí.

To už byly roubíky připraveny a v příštím okamžiku už si strážci nemysleli, že jim ta padající hvězda přinesla zrovna moc štěstí. Vikingové je totiž ještě ke všemu i svázali.

„Všichni k zemi,“ zašeptal Vike. „Tiše se plížit vpřed. A nenechte tady ten pilíř.“

„Musíme se dostat ke svým zbraním,“ zašeptal Halvar. „To musíme, že mám pravdu, Vikíčku?“

„Táto, ty přemýšlíš, to rád vidím,“ řekl Vike.

„Přemýšlel jsem ještě o jedné věci,“ zašeptal Halvar. „Kde by mohly být?“

„Přemýšlej, táto, do třetice,“ zašeptal Vike.

Tentokrát to ale dopadlo hůř. Vike se proto zatvářil smutně, ale Halvar taky.

„Zbraně přece musejí být v nějakém domě, před kterým jsou taky stráže, ne? Postavili stráže, aby hlídaly nás, a jistě taky postavili stráže, aby hlídaly naše zbraně. Takže nám zbývá jenom zjistit, kde stojí další stráže. To bude jedna dvě.“

Plížili se tiše a opatrně dál. Za chvíli uviděli dům, před kterým stály dvě strážce.

„Zůstaňte tady a ani muk!“ přikázal šepem Vike.

Byl příliš malý, aby mohl být považován za vikinga, a proto vstal a šel ke strážím. Celý se třásl a zuby mu cvakaly, jak se bál. Ale tohle musel zvládnout.

„Chcete koupit rybu?“ zeptal se strážců. „Mám neobvykle dobrou a neobvykle užitečnou rybu. Podívejte se na ni.“

Strážcům se taky zdálo, že je to neobvykle velká a neobvykle dobrá a neobvykle neobvyklá ryba.

První strážce řekl, že míval rád ryby už jako dítě.

„Tak si tuhle kup,“ řekl Vike. „Krásně se najíš.“

„Kolik stojí?“ zeptal se strážce.

„Jenom měďák,“ řekl Vike.

Strážce hledal po kapsách, ale nic nenašel.

„Dojdi si domů,“ poradil mu Vike, „tohle je příležitost, jaká se hned tak nenaskytne.“

„Hlídej chvíli sám,“ řekl první strážce druhému. „Jsem hned zpátky. Bydlím odtud, jen co by kamenem dohodil.“

A strážce, který měl rád ryby, odběhl.

„Zapomněl sis zavázat botu,“ řekl Vike zbývajícimu strážci. „Nevypadá to dobře, zvláště když stojíš na stráži a tak vůbec.“

Strážce se poslušně sehnul.

Vike ho rychle oběhl a ze zadu do něho trochu opatrně strčil, ale jenom tolik, aby ztratil rovnováhu. Vike totiž zanic na světě nechtěl užít víc násilí, než bylo nutné.

Vtom už byli všichni vikingové z Flaku Vikovi po boku. Popadli strážce a Snorre navrhoval, aby ho ihned zabili a tímto jednoduchým způsobem se ho zbavili.

„Nepřichází v úvahu,“ řekl se vší rozhodností Vike. „Jestli to uděláte, tak se od vás odvrátím.“

Tu řekli všichni ostatní, že Snorre v životě nepronесl jediné moudré slovo, takže na něho nemůžou dát.

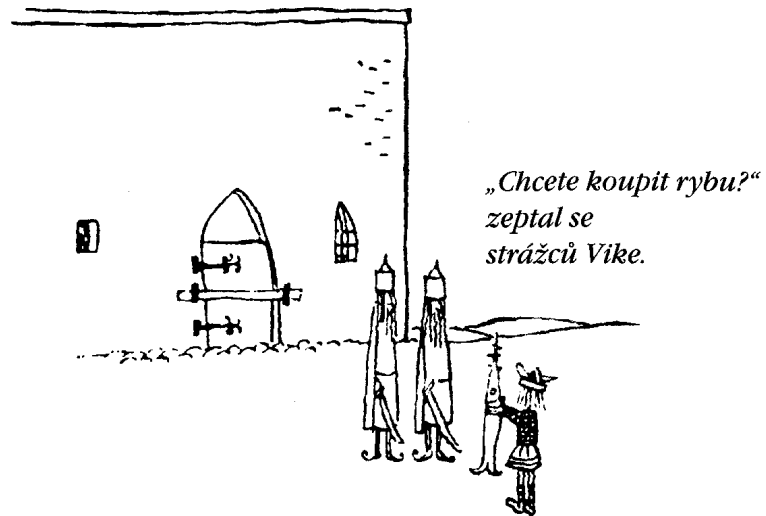
Odnesli tedy strážce do domu a přivázali ho k vyřezávané lavici. Pak si každý vzal své zbraně. Byli do hloubi duše dojati, že se s nimi zase shledávají, a nemohli si odpustit, aby ty svoje meče a luky nepohladili.

„Teď rychle k lodím,“ řekl Halvar.

Neměli jistotu, jestli tu těch jam není vykopáno víc, a když už to

tady začalo tak nešťastně, chtěli co nejrychleji bez další nehody zmizet.

„A co hedvábí a zlaté mince a číše a vědra?“ ptal se Snorre.
„Tolik ses o tom, Halvare, napovídal, jak tu jsou bohatí. To chceš odejít bez kořisti?“

„Bud' rád, že neodcházíš bez hlavy,“ řekl Halvar. „Ať už je jakákoli.“

Než doběhli ke břehu, místní náčelník a jeho válečníci je dohnali.

Náčelník řekl, že chce mluvit s tím malým vikingem. Tentokrát už nemluvil tak zvysoka jako tehdy, když stál u jámy a mluvil k nim směrem dolů.

Malý viking, to ovšem nemohl být nikdo jiný než Vike.

„Přicházím v míru a nechci vás rušit,“ řekl náčelník. „Vidím, že si raději žijete po svém. Ale musíte mi prominout, že mě zajímá jedna věc, na kterou se vás chci zeptat.“

„Prosím, proč ne,“ řekl Vike, „když jsme ti prominuli už tolik jiných věcí.“

„Vím, že jste neměli nic než prázdné ruce, když jsem vás zamkl,“ řekl náčelník. „Vzali jsme vám zbraně, ale tenhle chlapec měl rybu. Museli jste se dostat ven pomocí té ryby, tak jako dvakrát dvě byly, jsou a budou čtyři. Hodně jsem přemýšlel o těch podivných stopách na dveřích. Ten malý viking s rybou má chytré oči. Nikdo z vás ostatních takové oči nemá, to já poznám. Lituji dvou věcí. Měl jsem tomu chlapci tu rybu vzít a měl jsem se mu podívat do očí. To, co má v nich, se podobá rozumu.“

Rád bych se dověděl,“ pokračoval náčelník, „co to bylo za zvláštní rybu. Schoval v ní malý viking něco, nebo byla převlečená? Rozhodně v tom je nějaký podfuk, na to dám krk. Budeš tak hodný a řekneš mi to, malý vikingu?“

Vike předstoupil, protože chápal, že musí. V témž okamžiku všichni muži z Flaku napjali luky.

To Vika uklidnilo.

„Sem s tou rybou!“ přikázal náčelník, který najednou zapomněl na svou mírumilovnost.

„Říká se prosím,“ řekl Vike. „Všimni si, že tentokrát máme zbraně. A nejsme na dně jámy. Kolik šípů je na tebe namířeno, co myslíš? Spočti si je, když umíš tak dobře počítat.“

„Nechodíš pro slovo daleko,“ řekl náčelník, „a nemáš tak docela nepravdu. Promluvme si jako přátelé, tak to bude nejlepší. Jako dva moudří muži.“

„To už zní líp,“ řekl Vike.

„Prodáš mi tu rybu?“

„Je ale drahá,“ řekl Vike. „Není to ledajaká ryba.“

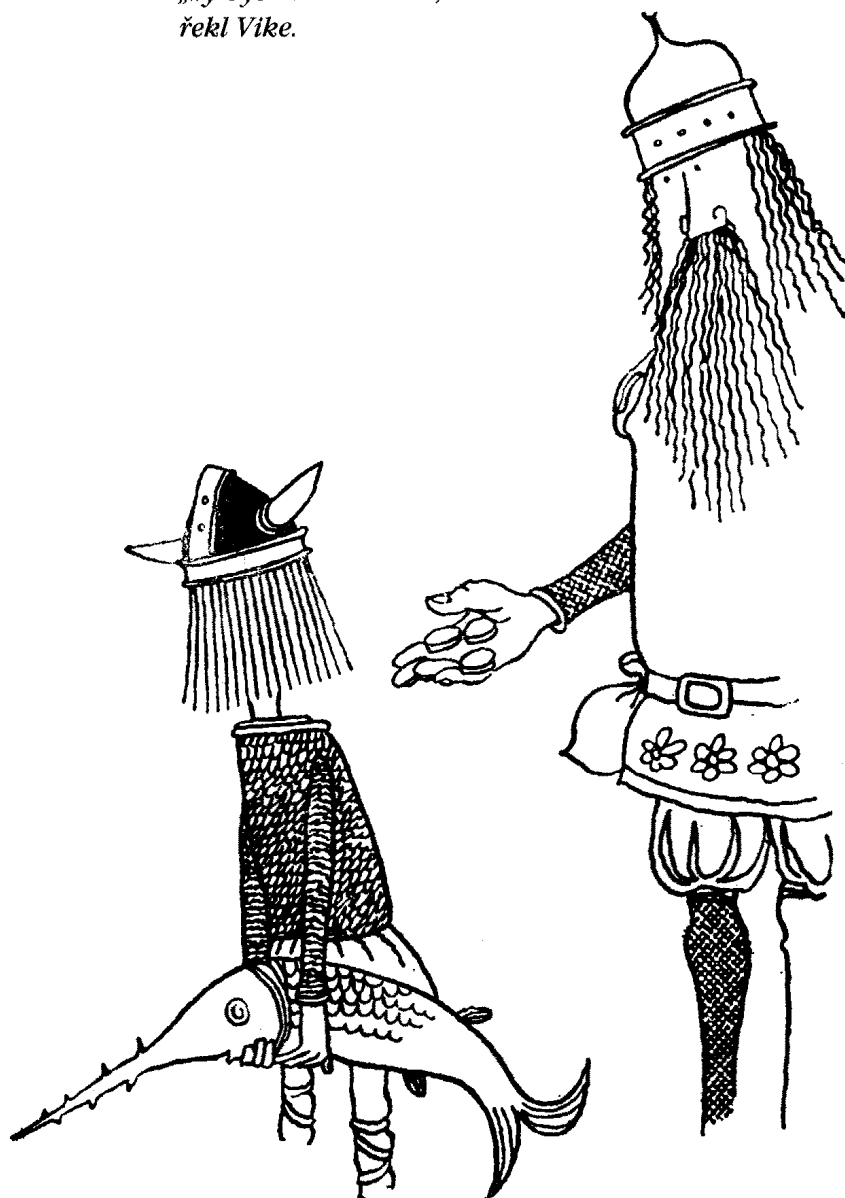
„Tušil jsem to,“ řekl náčelník, „ale co je to tedy za rybu?“

„Je to piloun,“ řekl Vike.
„Cože?“
„Piloun.“
„A k čemu je takový piloun?“
„Dá se s ním řezat dříví,“ řekl Vike.

*„Sem s tou rybou!“
přikázal náčelník,
který najednou zapomněl
na svou mírumilovnost.*

„Tři zlaté,“
nabídl náčelník.
„Ty bys mě rozesmál,“
řekl Vike.

„Opravdu? A jak se to dělá? Dříví se přece seká sekyrou. Nikdy jsem neslyšel, že by se dříví řezalo.“

„To je tím, že se to sem k vám ještě nedostalo,“ řekl Vike. „U nás Severanů je to stará věc. Dříví se řeže pilou, kterou má piloun na zobáku. Vezme se kmen nebo dřevěný pilíř a jednoduše se přerízne.“

„Tomu ty říkáš jednoduše?“ podivil se náčelník.

„Ano,“ přitakal Vike. „Z jednoho kmene jsou pak kmeny dva. To je všechno.“

„Aha, tak to je,“ řekl náčelník, který ničemu nerozuměl.

„To už se pozná podle názvu. Řezat pilou znamená řezat pilou, nic jiného to nemůže znamenat. To dá rozum.“

„Zdá se, že tomu tak bude,“ řekl náčelník. „Řezat pilou znamená řezat pilou, to je naprosto jasné.“

„Vy dříví jenom sekáte, že?“ zeptal se Vike.

„Ano, v zimě sekáme dříví,“ potvrdil náčelník.

„Pilou ale můžete dříví i řezat,“ řekl Vike. „Nejdřív dřevo rozřežete a potom ho rozštípete – tak se to dělá.“

„Ano, tak se to dělá,“ opakoval po něm náčelník.

Ale pořád ještě nic nechápal.

„Já bych vám to pro jistotu ukázal,“ dodal Vike.

„Ano, pro jistotu nám to ukaž,“ řekl náčelník. „To bude nejlepší. Třeba by to moji muži nepochopili.“

Vikingové tedy přinesli pilíř a Vike ho přerízl na dvě poloviny.

Když se obě poloviny od sebe oddělily, v houfu cizinců to zašumělo údivem. Byl to silnější šum, než jaký bývá při hodokvasech. Byl to nejsilnější šum, který kdy zazněl v tomto městě. Několik z nich dokonce samým úžasem upadlo na zadek. Zato muži z Flaku se sebevědomě pošklebovali, jako by řezání dříví pilou znali odjakživa. Moc jim ta nafoukanost ale neslušela.

„To je zvláštní,“ řekl náčelník, „opravdu zvláštní. Myslel jsem, že jsme na všechno důležité přišli první a všechny lidi žijící severně od dánského průlivu jsme pokládali za zaostalce.“

„Tak jste se přepočítali,“ řekl Vike. „Ale co nabízíš za tu rybu?“

„Tři zlaté,“ nabídl náčelník.

„Ty bys mě rozesmál,“ řekl Vike. „To jsou mi vtipy. My už ale nemáme moc času.“

A dal vikingům znamení, aby se připravili k odchodu. „Počkej chvíli,“ řekl náčelník, „snad se dohodneme, ne? Dám ti deset zlatých.“

„To stačí tak na rybí ocas,“ odtušil Vike.
„Přidám sto věder,“ řekl náčelník.
„Jen se polepši,“ řekl Vike. „Je to nejužitečnější ryba na světě.
Jen si představ, jak ti bude nádherně, až si budeš moci nařezat dříví

pilou. A jakou tím získáš pověst! První dřevořezáč v zemi!“
 „Deset zlatáků, sto věder a padesát náhrdelníků,“ řekl náčelník.
 Byl už celý bez sebe a třásl se mu hlas.
 „Přijmi,“ zašeptal Halvar Vikovi do ucha. „Víc nemůžeš dostat.
 Vždyť je to celé jmění.“
 „Bud’ zticha, táto,“ zašeptal Vike.
 „Říkáš, abych byl zticha?“ zeptal se náčelník.
 „Kdepak,“ řekl Vike, „to jsem říkal tátovi. Mluvil trochu z cesty a
 přišlo to zrovna nevhod. Ale jinak je to hodný táta, takže já si
 nestěžuju. Tak pokračuj!“
 „Deset zlatáků,“ řekl náčelník, „sto věder a padesát náhrdelníků a
 dvacet pět číší a dvacet pohárů!“
 „Pomalů se blížíš k pravé hodnotě,“ řekl Vike. „Přidej sto metrů
 hedvábí a pláceme si.“
 „Jdeš tvrdě za svým zájmem,“ řekl náčelník.
 „To jsi dělal ty taky, když jsme leželi v jámě,“ odpověděl Vike.
 „Přišli jste nezvaní,“ namítl náčelník.
 „To je pravda pravdoucí,“ řekl Vike. „Dva rozumní lidé jako ty a
 já se v obchodech vždycky shodnou. A sto metrů hedvábí, co to pro
 tebe je? Pokud jsem správně informován, tak jsi nejbohatší člověk v
 téhle zemi.“
 „Tak to se říká až u vás na Severu?“ podivil se náčelník. „Je
 ovšem pravda, že mám v truhlách leccos, co jsem za ta léta
 nashromáždil.“
 „Říká se, že je ani nemůžeš dovít,“ řekl Vike. „Schopnějšího
 člověka, než jsi ty, není.“
 „Mám-li být upřímný,“ řekl náčelník, „asi těžko...“
 „Pak tedy sto metrů hedvábí pro tebe dohromady nic
 neznamena,“ řekl Vike. „Zato piloun ano. Protože v téhle zemi
 zavedeš řezání dříví pilou. Získáš pověst, která ti vydá za tisíce metrů
 hedvábí.“
 „To by ovšem byl dobrý obchod,“ řekl náčelník.
 „Nejlepší, jaký jsi kdy sjednal,“ řekl Vike. „Nepochybuj o tom, že
 ti bude spousta lidí závidět.“
 „O několika takových bych věděl,“ řekl náčelník.
 „Tak vidíš, a jak bys taky nevěděl. Kromě toho, řezat dříví, to se
 zvláště dobře hodí k takovému vynikajícímu muži, jako jsi ty.“
 „V tom budeš asi mít pravdu,“ řekl náčelník. „Tak ať je tedy
 podle tvého.“

Náčelník byl spokojen. Poslal hned své muže pro sto věder a padesát náhrdelníků a dvacet pět číší a dvacet pohárů a sto metrů hedvábí. Všechno bylo nejlepšího druhu a bez kazu. Deset zlatáků vybral rovnou z měšce. Jednoduše do něho zabořil ruku a vyndal je, protože u sebe pořád nosil hodně peněz. To aby každý poznal, jaký je chlapík.

Za chvíli bylo všechno naloženo na lodích. Každý hned poznal, že tu plují nejbohatší vikingové z celého Flaku a možná z dalších sto krajů kolem.

„Zpropadeně,“ řekl Ulme.

„Zatraceně,“ řekl Gorm.

„U všech čertů a ďáblů,“ řekl grobián Snorre.

Tvářil se překvapeně i spokojeně zároveň.

Pronásledování

Pokračovali podél břehu jižním směrem. Začínalo být vedro a někteří už by nejraději obrátili a pluli domů. Vezli dost cenností a jistě je doma rádi uvítají, když Vikův výměnný obchod tak dobře dopadl.

Ti nejmladší ale chtěli v plavbě pokračovat. Jinak by se doma nemohli pochlubit žádnými válečnickými činy a styděli by se za to.

Vike prohlásil, že jim milerád nějaké vhodné činy vymyslí. Nebudou o nic horší než činy jiných, možná i o něco lepší. Nerad lhal, ale raději zalže, než aby riskovali životy.

Kromě toho věděl, že všichni vikingové si vymýšlejí a přehánějí, aby se měli čím chlubit. Nikdy se ještě nestalo, aby dva vyprávěli o jedné věci totéž.

Slyšel vikinky, kteří se plavili týmiž loděmi, zúčastnili se týchž událostí, spali pod jednou kůží a jedli z jedné mísy, ale když o tom později vyprávěli každý zvlášť, tak se dočista ve všem rozcházel.

„Dokonce vím o jednom, který tak lhal, že na to umřel,“ řekl Vike. „Stalo se to při jednom hodokvasu nedaleko Flaku.

Jeden z vikingů během hodokvasu vyprávěl, jak on a jeho družina získali obrovskou kořist. Šli deštěm šípů, který byl tak hustý, že se zatmělo slunce. Prokázali tolik statečnosti a užívali svých mečů tak dlouho, až se jim samým opotřebováním zkrátily na malé zavírací nože. Měli ale smůlu a bouře jim celou kořist smetla do moře.

Jiný viking, který se výpravy také zúčastnil, zase řekl, že jim trvalo několik dní, než kořist rozdělili na několik hromad. Chtěli mít zlato zvlášť a stříbro zvlášť a bronz zvlášť. Cestou domů je ale přepadlo třicet pět velkých vikinských lodí s dračími hlavami. Přestože sami měli jenom tři menší lodě, potopili dvacet pět nepřátelských lodí a pozabíjeli jejich posádky. Pak bohužel padli únavou, a toho zbývajících deset lodí využilo a všechnu kořist jim vzalo.

Tyto dva příběhy vypravovali o téže výpravě a u téhož stolu. Byl to dlouhý stůl a lháři seděli každý u jednoho konce, takže jeden druhého neslyšel. A zapomněli se předem domluvit, co budou lhát.

Jeden z nich ale z toho lhaní umřel.

U středu stolu totiž seděli dva vikingové, kteří měli dobrý sluch. Slyšeli nejdřív jednoho a za chvíli druhého. Chtěli do toho uvést nějaký pořádek, a tak oběma účastníkům řekli, aby se mezi sebou dohodli, který z nich je lhář. Pravdu měl mít jako obvykle ten, kdo přežije.

Všem přítomným se návrh líbil. Byl to dost nepodařený hodokvas, jídla bylo málo a pití poskrovnu, protože hostitel byl lakomec. Potřebovali tedy nějaké rozptýlení navíc.

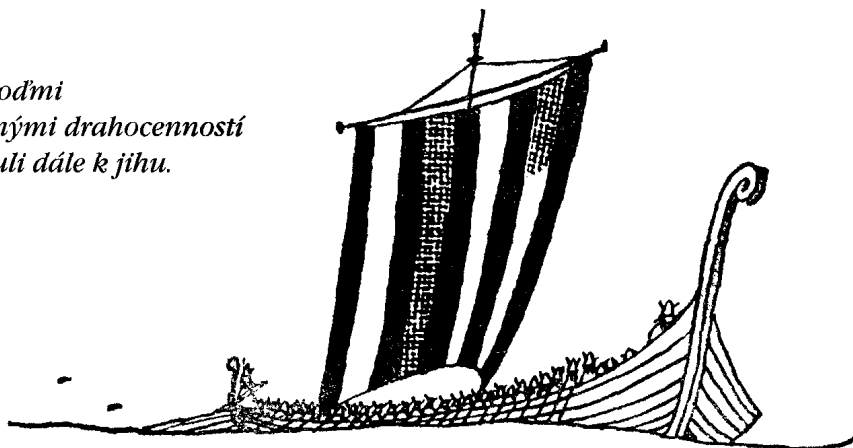
Oba vyprávěči se chopili mečů. Oba samozřejmě chtěli, aby pravda byla na jejich straně, ale jeden z nich už nevstal.

A tak bude lepší, když se o hrdinských činech domluvíme,“ dodal Vike. „Pak budeme doma říkat všichni totéž a nedojde k boji. Hlavně záleží na tom, jakou kdo má fantazii. To málo, co se při výpravách děje, většinou nehraje žádnou roli. Jak to bylo se všemi pověstnými výpravami doopravdy? V každé lodi byl vždycky jeden dobrý básník nebo lhář. Jestli máte rozum, tak to necháte na mně. Pak vám možná budou doma dokonce i věřit. To se vikingům málokdy podaří. Většinou se jim doma vysmějí!“

Řekli, že si to rozmyslí. V každém případě budou muset trochu sekat jeden druhého do štítů a střílet trochu do přileb. Musejí je nutně mít aspoň trochu potlučené, aby měl kovář co vyklepávat. Jinak by byly i ty nejlepší příběhy k ničemu.

Vike je nabádal k opatrnosti. Rozhodně musejí sundat přílby, dřív než do nich začnou střílet.

*S lodmi
plnými drahocenností
pluli dále k jihu.*

Všichni se těšili dobrému zdraví, jenom Snorra strašně bolely zuby. Když už ta bolest měla někoho potrefit, tak aspoň našla tu pravou hubu, říkali muži.

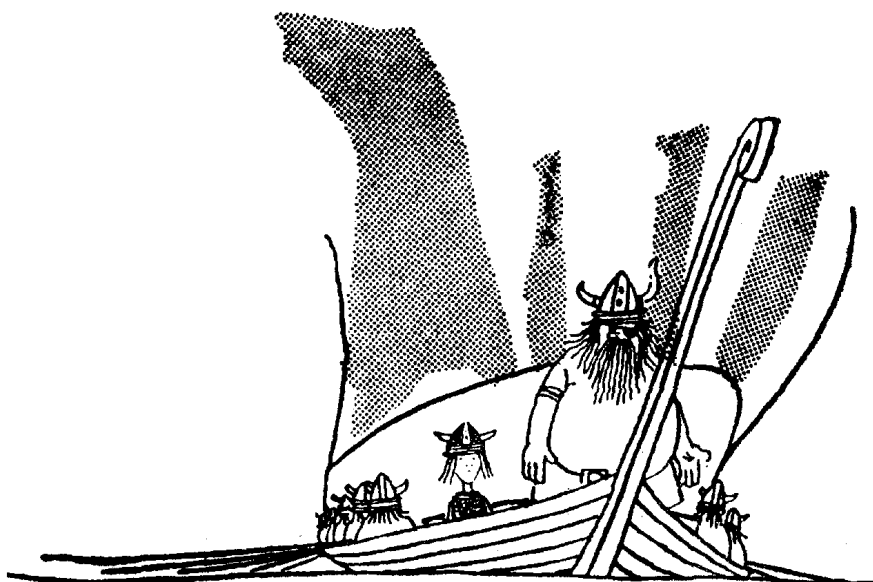
Ale Snorre vytrvale naříkal. Ostatní nemohli spát a byly z toho mrzutosti.

Druhým mužem u kormidla byl Tjure z Viklandu. Ten už měl dávno na Snorra spadeno. Oba byli hádaví a malicherní. Takoví lidé se nemívají moc rádi a taky nebývají oblíbeni u jiných – a dobře jim tak. Tjure prohlásil, že už toho Snorrova fňukání má až po krk a že mu to musejí zatrhnout. Ani nemusel dlouho vysvětlovat, že tím získají dvě věci najednou. Snorra přestane bolet zub a ostatní přestane obtěžovat jeho nárek. Zábradlí na vikinských lodích je nízké, takže jim Snorre nedá moc práce. Všichni živě souhlasili.

Tjure si byl svou věcí jist. Řekl, aby všichni, kdo chtějí být nápomocni, zvedli ruku. Jediní, kdo ji nezdvihli, byli Snorre a Vike. Snorre neměl jediného přítele. Jak by taky mohl mít přítele, když se co chvíli vztekal a na všechny se vytahoval.

Halvar se na Vika káravě podíval a Vike ze vzdoru zastrčil ruce do kapes až po lokty.

Pak se Vike podíval na Snorra a zjistil, že je bílý jako stěna.

Věděl, že Snorre neumí moc plavat, hrabal ve vodě jako pes, který daleko nedoplave. Bylo mu ho líto.

Rekl mužům, že jsou divoši a barbaři. Bylo by jim patřilo dostat se na galeje. Tam by měli dost času přemýšlet o své povaze. Řekl, že lituje svého nápadu s pilounem, když jsou takoví nesnášenliví.

„Kromě toho je to zbabělost, když je vás tolik proti jednomu,“ dodal Vike. „A je to o to zbabělejší, že tím jedním je Snorre. Všichni vědí, jak je na tom s hlavou. Od té doby, kdy si s ní Olof z Djurshultu zarážel kůly k můstku, tak se mu nikdy pořádně neuzdravila. Hlava nikdy nesnese tolik co palice, aspoň ne při delším užívání. Věděl bych o lepším řešení než házet Snorra do vody. Navrhuju, abychom mu ten bolavý zub vytrhli. Jestli se nepletu, tak by to taky mohlo být docela zábavné. A o zábavu přece stojíte, ne?“

Muži chvíli přemýšleli.

Nakonec si řekli, že vytrhnutí zubu by vlastně taky mohla být docela ucházející zábava. Už kvůli Vikovi.

Dva vikingové Snorra popadli a pevně ho drželi. Tjуре mu přikázal, aby otevřel ústa, jak nejvíc umí. „Otvírat hubu dokořán, to ty přece umíš, a pouštět z ní hlouposti umíš taky,“ řekl.

Tu si ale uvědomili, že s sebou nemají kleště.

Za to ovšem mohl Halvar. Byl už tolikrát na cestách, při kterých někoho bolely zuby, že na to měl myslet.

Když tedy nemají kleště a nemůžou Snorra utišit tím, že mu zub vytáhnou, tak to přece jen udělají tak, jak to původně navrhoval Tjуре, řekli si muži. Bude to asi přece jenom nejlepší způsob.

Vike jim domluvil ještě jednou a důrazněji než poprvé.

Pak řekl, ať jsou konečně chvíli zticha, aby mohl přemýšlet.

Kupodivu všichni zmlkli a Vike se pustil do přemýšlení.

Halvar říkal, že kolem Vika, když přemýšlí, vždycky poletují droboučné jiskry. Jiskřilo se kolem něho do té míry, že každému bylo hned jasné, že se něco opravdu děje.

Ty jiskry ale kromě Halvara nikdo neviděl a Halvar byl přece jenom otec. Nebyl tedy dostatečně nezaujatým svědkem, aby se mu mohlo věřit.

„Máme přece provaz,“ řekl Vike, když byl s přemýšlením hotov. „Provaz na to úplně stačí.“

Přivázal jeden konec provazu k Snorrovu zubu.

„Je to pro tvé vlastní dobro,“ řekl. „Nedělej žádné hlouposti a nech si přivázat, Snorre!“

Snorre tedy poslechl. Dokonce ani Vika nekousl, jak měl původně v úmyslu. Pokušení to ovšem bylo veliké, když měl Vikovy prsty mezi zuby. Stačilo by jenom tisknout.

Druhý konec provazu Vike přivázal k jednomu z Halvarových nejlepších šípů.

V tu chvíli museli Snorra držet čtyři muži. Kopal kolem sebe tak zběsile, že jeden z nich musel být vystřídán.

To už se ozvaly další námitky.

„Copak nám Snorre stojí za to, abychom obětovali provaz a šíp? To si tedy nezaslouží.“

Jiní ale namítali, že to začíná být docela zajímavé. Snorrový kopance totiž tak zabraly, že ti, které zasáhl, křičeli vzteky.

Nakonec se většina přece jen začala přiklánět k názoru, že by měli Snorra hodit do moře, už kvůli úsporám, které by z toho vzešly.

A tak se Vike musel znova pustit do přemýšlení. Tentokrát dostal nápad, sotva začal. A nebyl horší než ten první.

„Připrav si luk a napni ho,“ řekl Halvarovi. „Ale šíp nevystřeluj, dokud se ti neobjeví na dostřel nějaký tučný mořský pták. Pak na něho vystřel. Doplujeme pro ptáka i pro šíp. Získáme tím zpátky šíp i provaz a zároveň získáme ptáka, a dokonce i Snorrův zub. Ten zub potom navlečeme do náhrdelníku pro některou krátkozrakou ženu.“

Tím se jim výstřel vyplatí, míní Vike. Čistým ziskem bude zub, i když vykotlaný a pochybného původu.

Nakonec všichni souhlasili.

Halvar napjal luk, a když uviděl tučnou divokou kachnu, vystřelil. Ti čtyři, kteří Snorra drželi, ho tiskli, až se celí zapotili. Šíp zasáhl přesně tam, kam měl.

Dopluli k ptákovi a vylovili z vody šíp, provaz, kachnu i zub.

Byl to pořádný tesák. Měl mohutný, rozvětvený kořen.

Ulme řekl, že vypadá docela jako pařez. Vymýšlet všelijaká přirovnání, to Ulme dovedl výborně a mnozí ho za to chválili. Na to přirovnání s pařezem by například ostatní nepřišli, ani kdyby přemýšleli sto let.

Zub byl, jak se ostatně obávali, úplně vykotlaný. Tjare upozornil, že takový zub mohou dát do náhrdelníku jenom moc krátkozraké ženě.

Snorre chvíli plival krev, ale potom prohlásil, že už se cítí líp. Také začal přemýšlet a po chvíli se rozhodl, že z něho bude lepší člověk. Už si všiml, že není oblíben. Ode dneška bude s

vychloubáním a grobiánstvím konec. Snorre svůj slib dodržoval a všichni to ocenili. Bylo to vlastně z celé výpravy to nejlepší.

Snorre začal hned.

Měl s sebou z domova mast a rozdělil se o ni s těmi, které pokopal.

Málem se rozplakali dojetím. Říkali, že takhle se z těch kopanců vlastně stala výhoda. Od této chvíle byl Snorre jejich přítelem, a kdo by se mu vysmíval, jako by se vysmíval jim.

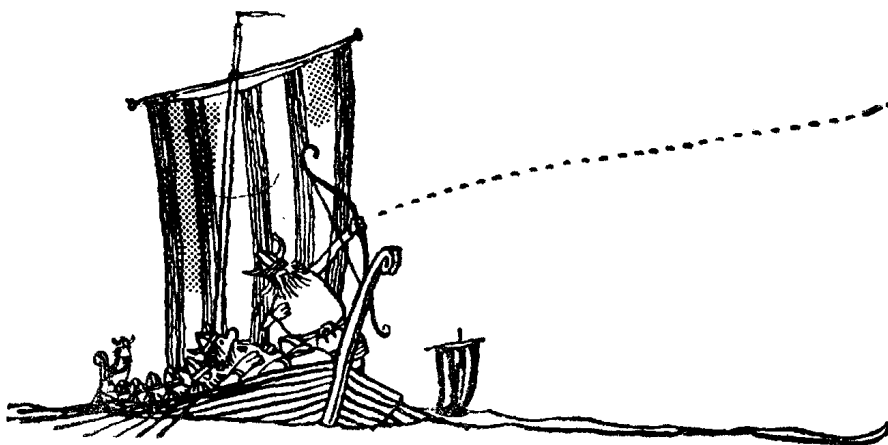
Když Snorrův zub vyletěl do povětří, všechny to rozesmálo. Po chvíli však zvažněli. Smích ztichl.

Hlídka totiž volala, že se blíží tři velké vikinské lodě.

Všichni je hned poznali. K žádným lodím necítili vikingové z Flaku takovou nenávist jako k těm, které se teď blížily. A žádných se tak nebáli.

Byly to lodě z ostrova Vresu, který měl nejhorší pověst ze všech ostrovů severně od Byzance. Lidé z ostrova Vresu – říkalo se jim Vresové – byli největší nevychovanci a vůbec nevěděli, co to je vlídnost. Byli to dokonalí surovci. Ze všeho nejhůř snášeli, když jiní lidé měli trochu štěstí. To si pak vedli jako pominutí a hned se pokusili napravit to podle svého rozumu.

Vikingové z Vresu plenili a brali kořist, kde se dalo. Byli nenasytí. Brali všechno a nezanechali po sobě kámen na kameni. Nezbyla po nich nikdy ani sponka do vlasů. Než by něco nechali potřebnějším vikingům, kteří přicházeli po nich, radši své lodě

přetížili, ať třeba klesly ke dnu. Slušný člověk se na to ani nemohl dívat, jak si vedli na výpravách.

Z ostatních Seveřanů nechtěl s Vresy nikdo nic mít. Všichni se jim vyhýbali.

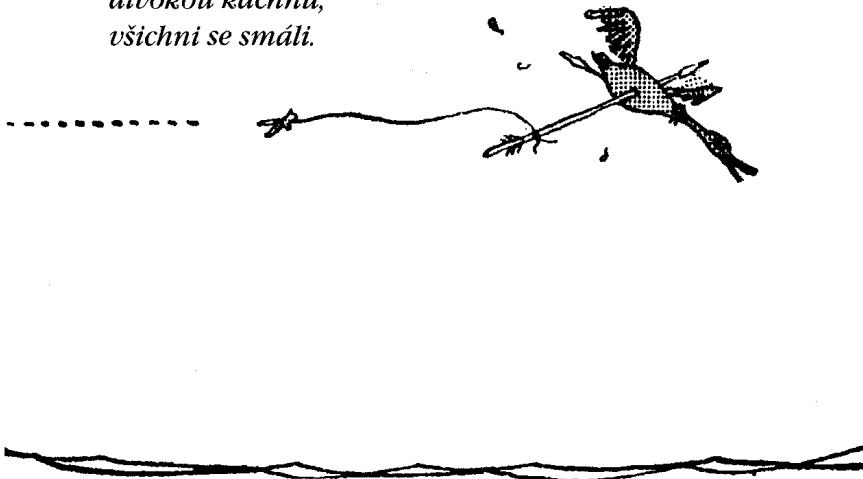
Obyčejní, slušní vikingové na sebe mávali, když se jejich lodě setkaly na moři, a navzájem si popřáli mnoho úspěchů při drancování. Pokud se na lodi vyskytl mor, posádka na to míjející lodě včas upozornila. Pokládali to za samozřejmou věc. Podle toho se taky poznalo, že mají rozum a trochu vychování a že vědí, jak to ve světě chodí.

Takoví byli vikingové z Flaku a vůbec všichni Sveové, Dánové i Norové.

Ale vikingové z Vresu, kdepak! Nikdy na moři nepozdravili! Nikdy nikomu ani muk, kde je nějaká kořist! Nikdy neporadili, že tam anebo tam mají městské hradby na spadnutí, tak to tam zkuste! Kdepak! A když se jim na lodi vyskytl mor a všichni byli na umření, tak se ještě k míjejícím přitočili, jak nejbliž mohli! A z posledních sil na ně plivali, jen aby je nakazili!

Vresové nikdy nebrali na vědomí, co jim kdo říká. Pokud jste se s nimi chtěli domluvit, museli jste je svázat na ruku i na nohu a

*Když Snorriův zub
vyletěl do povětří
s šípem, který zasáhl
divokou kachnu,
všichni se smáli.*

polechtat je mečem. Ale i pak byli drzí a posmívali se vám. Zkrátka byli k nepřevychování.

Zastavili každou loď, kterou míjeli nebo dohnali. Nedali jinak, než že se podívají, co kdo veze za náklad. Nemuselo to ani být nic zvláštního. Vzali cokoliv a vzali všechno. Tvrdili, že to bylo původně jejich – buď že se jim to ztratilo, nebo to někomu půjčili a teď si to berou zpátky.

Všichni Seveřané se za ně styděli. Člověk by nejradši zapomněl, že takoví lidé vůbec kdy existovali, ale copak to jde?

Sveeové a Dánové i Norové se mezi sebou dohodli, že se k ostrovu Vresu a jeho obyvatelům přestanou hlásit. Prohlásili, že Vresové jsou jiná rasa a že během poslední oblevy připluli z východu na velkém ledovci a od té doby žijí sami pro sebe na ostrově Vresu a žení se a vdávají mezi sebou.

Když je Halvar uviděl, jak se k nim zdálky blíží, strašně zařval a celý zbrunátněl. Všichni mysleli, že ho ranila mrtvice.

Pak přikázal, aby se všichni opřeli do vesel, jak nejvíc dovedou. Tjure k tomu dodal, že jde hlavně o to zachránit vědra a hedvábí a všechno ostatní.

Vikingové z Flaku se tedy opřeli do vesel, až se z nich kouřilo. Na obou lodích musel jeden člověk neustále polévat havlenky, aby se třením nevžňaly.

Lodi z Flaku měly ale jenom po dvaatřiceti párech vesel. Lodi z Vresu měly po osmačtyřiceti, a ještě k tomu větší plachty.

Halvarovi muži byli silní a vytrvalí a opřeli se do vesel, jak nejlíp uměli. Vresové ale byli stejně silní a stejně houževnatí. Jejich chamtivost jim ještě ke všemu dodávala sílu.

Padouši z Vresu získávali na těch z Flaku metr za metrem. Nejlíp jste to poznali, když jste tu a tam na chvílku zamhouřili oči, pak je zas rozevřeli a porovnali vzdálenost. Víke to tak dělal a pokaždé dostal větší strach.

Halvar odhadoval vzdálenost, která je dělila od břehu. Ovšem než se vylodí a vyloží náklad z lodí na pevninu, tak je Vresové doženou.

Ke břehu už zbývalo jenom padesát lodních délek. Pronásledovatelé byli blíž a blíž.

Vikingům z Vresu bylo jasné, proč má Halvar tak naspěch.

*Nejhrozivěji
ze všech Vresů
se zachechtal
jejich náčelník
Kyselý Sven.*

„Na lodích z Flaku asi budou cenné věci,“ řekl náčelník Vresů svým lidem. „Jak k nim ti hlupáci přišli, to jeden neví. Zato vím, že jim ušetříme práci s dělením.“

Tu se Vresové zachechtali tak zle, jak to uměli jen oni. A nejhroživěji se zachechtal jejich náčelník Kyselý Sven, jehož chechtot už spoustu lidí vyděsil k smrti. Vresové se opřeli do vesel ještě víc a přitom se ještě stačili dohadovat o tom, co s Vikingy z Flaku udělají, až je doženou. Měli v tom směru všelijaké nápady a po každém z nich se Kyselý Sven zachechtal ještě hroživěji.

„Přidejte!“ volal Halvar na své muže. Jak ale měli přidat, když ze sebe vydávali všechno a síly jim docházely?

Teď už jim zbýval náskok jen třiceti lodních délek.

Vresové si plivli do dlaní a obličje se jim křivily chtivostí po majetku. Byl to pohled, který Halvarovi a jeho lidem ani později nevymizel z paměti. Když je ve spaní brněla ruka nebo když se odkopali, zdávalo se jim o Vresech.

Začali neklidně sahat po lucích. Tiskli rukojeti mečů a říkali, že se jen tak nedají. Raději smrt než se vzdát hedvábí a věder a všech ostatních věcí.

„To myslíte vážně?“ podivil se Vike. „Co z těch věcí budeme mít, když budete mrtví?“

Vike se snažil udržet si chladnou hlavu, přestože byl málem bez sebe strachy.

„Nechte lodě uvíznout na mělčině,“ řekl. „Pak utečeme co nejrychleji do lesa. S prázdnýma rukama tam doběhneme rychleji a unikneme jim. Vresové neumějí rychle utíkat, to ví každý.“

Nikdo ale s jeho návrhem nesouhlasil. Všichni byli jako zběsilí a bez rozumu. Několik dní byli nejbohatšími lidmi z celého Flaku a teď by jim vikingové z Vresu měli všechno vzít.

„Nic naplat, padneme do posledního muže,“ prohlásil Halvar. Přitom ani nepostřehl, jak to vyznělo nadneseně a hloupě. Přesto s ním všichni souhlasili a někteří už na zkoušku sekali meči do vzduchu.

Vresové to viděli a mohli se potřhat smíchy.

Tjure prohlásil, že se o tom určitě doslechne některý básník. Napíše potom, že vikingové z Flaku padli do posledního muže jako hrdinové. Po takové chvále je bohové ve Valhalle mezi sebou uvítají a sám Ódin jim stiskne ruku a každému z nich nabídne flák vepřového.

„Jste vy ale palice dubové,“ řekl Vike. „Já se kvůli vám obětovat nebudu. Doplavu na břeh a uteču do lesa.“

Halvar mu za ta slova dal pořádnou facku.

Vresové už byli jenom dvacet lodních délek za nimi. Minutu co minutu je o kousek doháněli. Nejvíc získávali na tom, že lidé z Flaku byli příliš rozčilení, aby dokázali veslovat pravidelně ráz na ráz.

„Vidíte, že to k ničemu není, když se rozčilujete!“ řekl Vike.

Pak si ale sedl a začal přemýšlet. Pro jistotu se držel oběma rukama za hlavu. Chtěl ji mít přesně ve správné poloze vhodné pro přemýšlení.

„Už to mám,“ řekl Vike po několika minutách, „tak to musíme udělat.“

„Co musíme udělat?“ zeptal se Halvar.

Tvrdil, že se Vikovi zase kolem hlavy zajiskřilo. Když to uviděl, litoval, že Vikovi předtím dal facku. Dokonce na okamžik zaváhal, jestli by nebylo lepší vrátit se živý do Flaku než bojovat do posledního muže.

„Takhle to uděláme, ale musí to jít rychle,“ opakoval Vike.

„Rychle, to ano,“ souhlasil Halvar. „V tom ti dávám za pravdu. Máme už náskok jenom patnácti lodních délek.“

„Snorrův zub přišel jako na zavanou,“ řekl Vike. „Ten mi vnukl ten nápad.“

„Kluk se zbláznil,“ řekl Tjure. „Co má s tímhle společného Snorrův zub? Starý vykotlaný zub? Vike se strachy pomátl. Chudák Halvar.“

„Tjure, buď zticha,“ napomenul ho Halvar, „nebo si naříkej na vlastní syny! Kolem mého to jen jiskří. Něco je na cestě!“

„Táto, vytáhni nejlepší šíp, jaký máš,“ řekl Vike, „a nejlepší luk! A připrav se!“

Halvar poslechl jedna dvě. Mezi nimi a první z lodí Vresů už zbývalo jenom dvanáct lodních délek.

Vike vytáhl dřívka, kterými rozdělávali oheň tím, že je třeli o sebe. Protože měl takový strach, úplně stačilo, když je držel těsně vedle sebe. Jak se totiž třásl strachy, třely se o sebe samy a Vike se ani nemusel namáhat.

Za chvíli z nich vyskočil plamínek.

„Teď to vidíte,“ křičel Tjure, „Vike se pomínul. Chce nám zapálit loď. Nejdřív Snorrův děravý zub a teď tohle.“

„Buď zticha, Tjure, a ať ti to nemusím říkat ještě jednou!“ okřikl

ho Halvar.

Vike vzal Halvarův šíp, zapálil ho a počkal, až se pořádně rozhoří. Pak ho na konci rozštípl. To proto, aby zůstal trčet tam, kam vletí.

„Ted' ho vystřel,“ řekl Halvarovi. „Miř na plachtu Kyselého Svena. Nenapni luk příliš moc ani příliš málo, jenom tolik, aby šíp v plachtě uvízl. Proto jsem ho na konci rozštípl. Miř doprostřed plachty, tam to bude nejvíc a nejrychleji k užítku. Ale hlavně si pospěš a ukaž, co umíš. Za tohle budeš slavnější než za ten oštěp, který jsi dohodil až na Öland.“

Mezi nimi a Vresy zbývalo už jen deset lodních délek.

Vikingové z Flaku najednou pochopili Vikův úmysl. I Tjurovi to došlo. Křičeli ze všech sil: „Hurá!“ a říkali, že tak chytrého kluka svět neviděl.

Jak se ted' věci vyvíjely, zdálo se jim, že Valhalla počká. Kromě toho se ještě nesetkali s nikým, kdo tam byl a mohl by jim dosvědčit, jak to tam opravdu vypadá.

Tjure řekl, že líp než jeho žena doma ve Flaku přece jenom nikdo vepřové neopeče. To ať si potom bohové ve Valhalle o něm myslí, co chtějí. A než aby ho básníci oslavovali jako mrtvého, raději zůstane naživu, i když bez velké slávy.

Co před chvílí řekl o Vikově rozumu, ted' přede všemi odvolal.

Halvar zamířil a vystřelil. Šíp uvízl v plachtě, která byla suchá jako troud. Po celou cestu totiž svítilo slunce a foukal vítr. Plachta okamžitě vzplanula. V několika okamžicích z ní zbývalo jenom několik začouzených cárů.

Pro vikiny z Flaku to byl nádherný pohled. Křičeli: „Hip, hip, hurá,“ sedmkrát za sebou, jak to bývalo ve Flaku zvykem při velkých slavnostech.

Vresy to strašně rozzuřilo. Posádka první lodi skákala vzteky bez přestání do výšky a nepřestala, dokud byla v dohledu.

I podle toho se poznalo, že nemají ani za mák rozumu.

Kyselý Sven tak zuřil, že bušil hlavou do stěžně, až mu z ní tekla krev.

Když jim plachta shořela, už jim těch osmačtyřicet vesel nestačilo, aby pronásledované lodě dohonili, protože vál silný vítr a vikingům z Flaku se opíral do plachty.

Blížili se ale Vresové v druhých dvou lodích...

„Ten kluk se pominul,“
říkali vikingové,
když Vike zapálil
Halvariův šíp.

„Na dvě lodi snad stačíme,“ říkali muži z Flaku. „I když ani to nebude snadné.“

„To jsou řeči!“ řekl Vike. „Kdo by stál o rvačku! A vemte na to jed, že Vresové bijí rovnou do obličejů.“

Znova třel dřívka o sebe a zapálil další šíp. Druhá loď se k nim přiblížila na vhodnou vzdálenost.

Halvar vystřelil znova, znova přesně zamířil a znova přesně zasáhl.

Plachta shořela stejně rychle jako ta předešlá.

I na této lodi Vresové vyskakovali vzteky, a dokonce o něco výš než na té první. Vikingům z Flaku to nedalo a dělali na ně dlouhý nos. Snažili se, aby se trochu ovládali, ale prostě to nešlo. Vresové z toho byli vzteky bez sebe. Několik jich samou zlostí skočilo do moře, aby se pokusili za loďmi vikingů z Flaku doplavat. Ani přitom se samozřejmě nedokázali opanovat a kleli a nadávali, takže se napili vody a utopili se.

Takoví to byli hlupáci!

Ale blížila se třetí loď...

Na tu si chtěli vikingové z Flaku počkat. Tady se jim naskýtalá taková příležitost k hrdinství, že by to byl hřích jí nevyužít. Bude to potěšení dát Vresům co proto, když si o to celý život koledovali. Zvlášť když nad nimi mají početní převahu...

„Jste jako děti a nemyslíte ani kousek dopředu,“ huboval je Vike. „Copak nechápete, že když tu zůstaneme, tak nás ty druhé dvě lodě taky dohoní? Pak bychom se museli střetnout se všemi třemi. A Vresové bijí do obličejů.“

Halvar dal Vikovi za pravdu. A Tjure řekl, že tak daleko vlastně nemysleli.

Vike mu na to odpověděl, že myslet je dobrá věc, ale v pravý čas, teď je naspěch a hrozí jim nebezpečí.

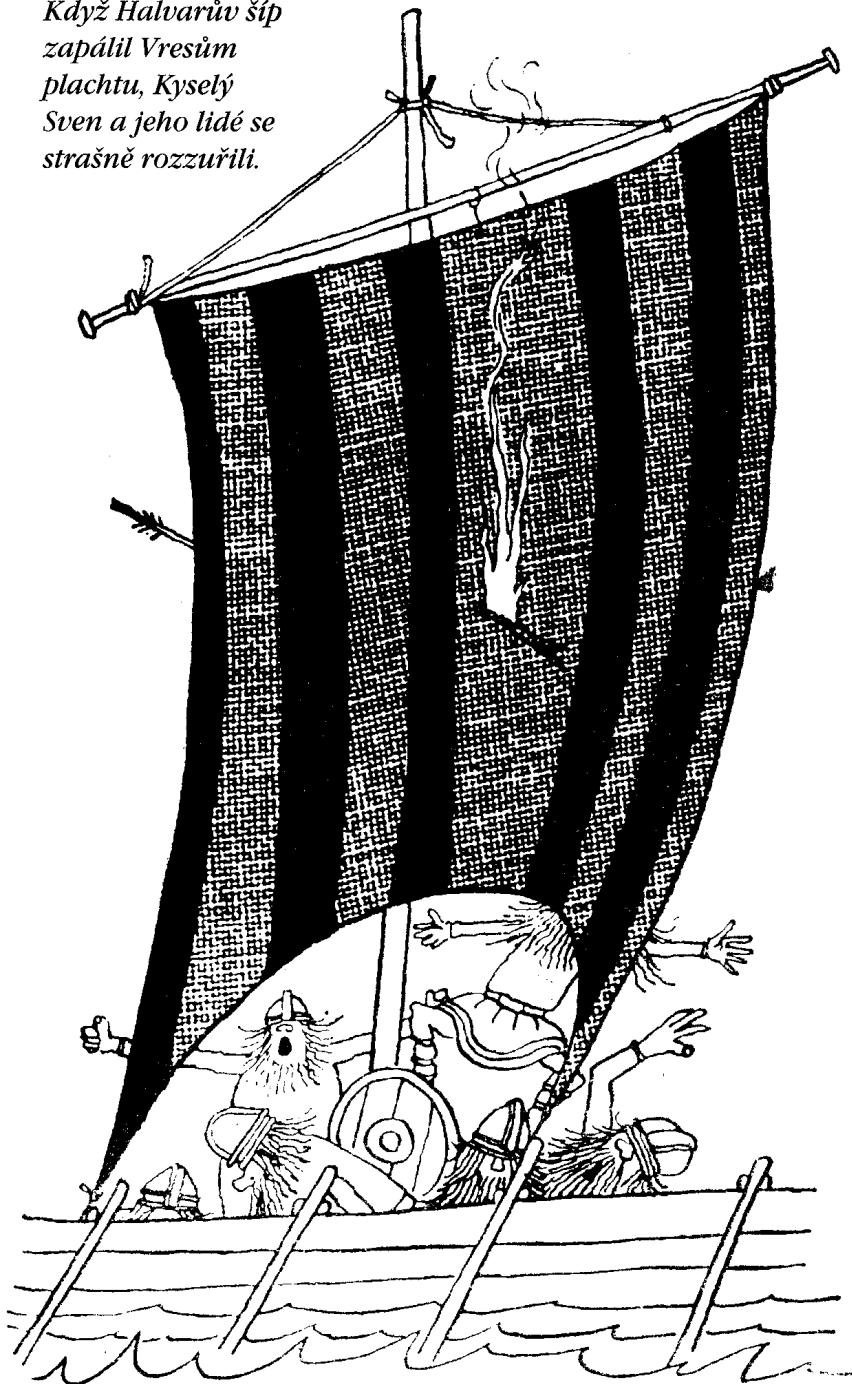
Tjure na to poznamenal, že takovým, jako je Vike, se u nich doma říká hlava otevřená, i když je zase na druhé straně někdy kapánek prostořeký. Přesto by mu rád za všechno poděkoval.

Ulme řekl: „Zpropadeně, to je ale kluk.“

A Gorm řekl: „Zatraceně, to je ale kluk.“

Snorre, který se polepšil, řekl jenom, že to je zatracitě dobrý kluk.

Když Halvarův šíp
zapálil Vresům
plachtu, Kyselý
Sven a jeho lidé se
strašně rozzuřili.

Vike mezitím nachystal další šíp, který odletěl tam, kam bylo třeba.

Pak se ovšem honem opřeli do vesel a dávali si záležet, aby to šlo pěkně zčerstva. Po tom všem, co Vresům způsobili, totiž nebylo radno se s nimi setkat dřív, než to bude naprosto nutné. Kdyby aspoň na ně nebyli dělali dlouhý nos. To rozhodně přehnali. S lidmi z ostrova Vresu opravdu nebylo radno žertovat.

Vike řekl, že na příští rok by si měli postavit lodě s osmačtyřiceti vesly a opatřit je většími plachtami. A možná že by měli vzít s sebou na výpravu několik lidí z Brobynu, protože to byli dobří veslaři.

Rozhodně by se neměli vydávat na moře s lodmi horšími než ty, s nimiž se plavil Kyselý Sven. Naopak by lodě měly mít ještě o nějaký ten pár vesel víc. A to tím spíš, že on, Vike, má v úmyslu zůstat příště doma. Třeba si Vresové do příštího roku opatří nehořlavé plachty.

Všichni se shodli na tom, že Vike má pravdu.

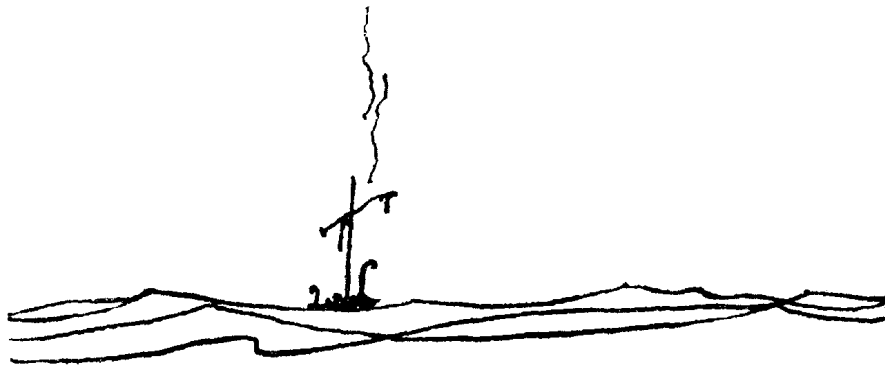
Snorra nebolely zuby, vikingové z Vresu byli daleko, byl klid, krásné počasí a vál mírný vánek.

Snorre šel k Vikovi, položil mu ruku přátelsky na kolena a řekl, že má doma pěkné sánky. Má taky pěkné brusle z prasečích kostí. Až přijdou domů, Vike od něho dostane sánky a brusle i s řemínky, jako že ho přestaly bolet zuby a Vresové jsou daleko.

Vike pěkně poděkoval.

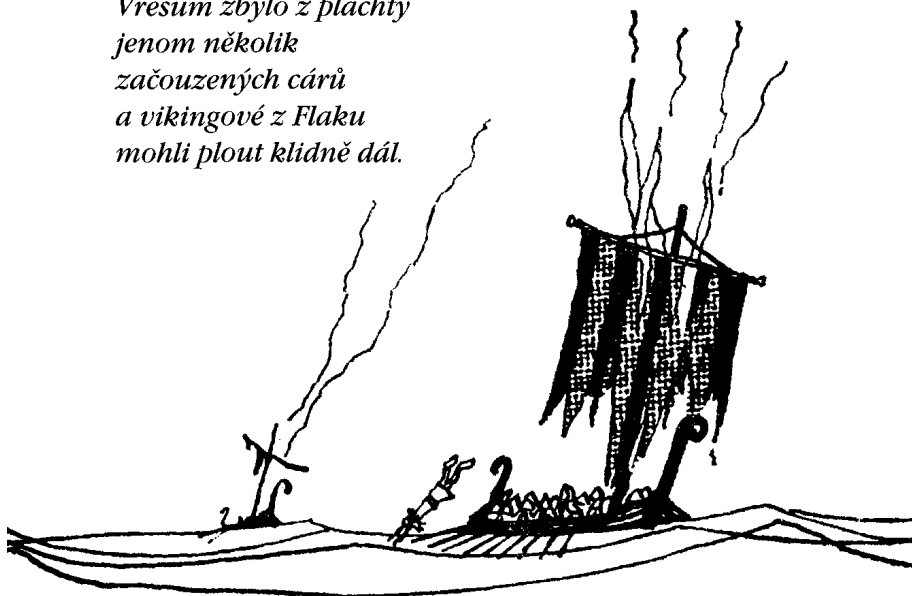
Řekl také, že Snorre teď vypadá daleko sympatičtěji, než vypadal. Je teď na něho doopravdy milo pohledět.

Řekl, že Snorre teď vypadá téměř jako dobrák.

„To tedy znamená, že neexistují beznadějně případy,“ řekl zlomyslně Tjure.

*Vresům zbylo z plachty
jenom několik
začouzených cárů
a vikingové z Flaku
mohli plout klidně dál.*

Hrad

Vikingy ale přece jenom neopustila myšlenka na hrdinský čin.

Naléhali na Halvara, aby je nechal udělat alespoň jeden, než se vrátí domů. Pak už si můžou další vymyslet, aby jich měli víc.

Jednoho dne uviděli kousek od břehu hrad. Zdálo se jim, že to je právě takový hrad, jaký by se jim teď hodil. Nepatřil k největším a nevypadal nově. Ani moc velký, ani moc malý.

Až by se jich potom lidé ptali, jak jsou na tom s hrdinskými činy, mohli by říct: Není to tak špatné, mimo jiné jsme dobyli hrad. Frankové si dali říct. Nikdo nemůže tvrdit, že jsme tu výpravu odbyli.

Kolik v tom hradu bylo válečníků?

Ani jsme je nemohli spočítat, protože pobíhali sem a tam. Ale hned na prvním nádvoří jich byly dva tisíce. A ve střílnách na věžích se jich mačkalo taky dost. Byli to pořádní bijci. A měli dobré zbraně. Kryli se za těmi svými hradbami a palisádami.

Jak jste to tedy probůh dokázali? Vždyť měli Frankové proti vám všechny výhody!

Každý z nás jich musel pochopitelně vyřídit nejmíň kopu. A na nějakou tu ránu se nehledělo. Když někomu z nás usekli ruku nebo rozbili hlavu, tak samozřejmě nebyl čas se tím nějak zabývat. Nejhorší ze všeho bylo to, že jsme měli málo místa, protože jsme všichni měli kolem sebe pořád hromady pobitých Franků.

Byl to pořádný zápas, když jsme ten hrad dobývali. Ve francké říši se dodnes o jiném nemluví.

Teď tedy viděli před sebou hrad. Právě takový, jaký by se jim hodil. Nebyl z největších a už byl trochu obrostlý mechem. Ani moc velký, ani moc malý. Měl cimbuří a věže. Na tom nejvíc záleží. Když něco má cimbuří a věže, tak je to hrad. To nikdo nepopře.

Přesně řečeno měl osm věží. Vikingové z Flaku se dohodli, že si trochu přidají, takže až přijdou domů, budou říkat, že těch věží bylo deset. Věděli, že všichni, kdo je budou poslouchat, až o tom budou vyprávět, stejně dvě věže odečtou. S tím se musí počítat.

Nakonec se dohodli na dvanácti věžích. Ne že by se chtěli

vytahovat. Chtěli se jenom pojistit proti těm, kteří vždycky všechno umenšují.

Do mužstva vjela horlivost.

Vike se jim pokoušel promluvit do duše, varoval je, radil, ale marně.

Říkal, že hrad se třeba nezdá ani moc velký, ani moc malý, protože se dívají z dálky. Zvenku taky není vidět, kolik lidí je uvnitř. Co když je tam namačkána spousta válečníků? Taky nemůžou vědět, jaké mají zbraně a jakou mají náuru. Co když to jsou vzteklouni, kteří si nechtějí dát nic líbit?

Tjure řekl, že jsou Vikovi zavázáni díky, že nezapomínají, co pro ně udělal, že ho rádi ve všem poslechnou, ale až příště. Hrad si nemohou nechat ujít.

Vike totiž nechápe, pokračoval Tjure, jaké to je, přijít domů bez hrdinských činů. Neví, co to pro zletilého vikinga, který má právo zasedat na sněmu, znamená – dobýt hradu. Dospělý viking se cítí docela jinak, když dobyl hradu. Cítí se potom daleko líp, daleko snadněji se domlouvá se sousedy a ženské si ho taky víc váží.

Zkrátka potom cítí, že něco znamená. Tak to řekl Tjure.

Halvar, který měl poslední a rozhodující slovo, prohlásil, že tentokrát musí dát Tjurovi za pravdu. Nedá se nic dělat, ten hrad musejí dobýt. Už o tom bylo řečeno dost. Pokud chce jít Vike s nimi a pomoci dobrými radami, tak mu v tom samozřejmě nebudou bránit.

„Kdepak,“ řekl Vike, „já o žádné hrdinské činy nestojím. Já jsem spokojen i bez nich. Dokonale spokojen. Takhle se vyznamenávat, to mají zapotřebí jenom slaboši, co si nejsou jisti sami sebou. Když se na to tak cítíte, tak si tam běžte. Já si ale myslím, že ty vaše řeči jsou čirý nesmysl, a vůbec se s tím neskrývám. A taky si myslím, že časem si bude víc a víc lidí myslet totéž co já.“

Tato slova muže nesmírně rozhněvala. Začali zlostí dupat, až se loď kymácela ze strany na stranu. Říkali, že v některých věcech je Vike přece jenom hlupák. Nechtějí už ztrácet čas tím, že budou ty jeho dětinské řeči poslouchat.

„Dětinské nedětinské,“ řekl Vike, „jen aby vám tam nedali na zadek, vy dětinové!“

Nakonec se tedy vydali k hradu.

Tvářili se nesmírně přísně a slavnostně. Bylo na nich jasně vidět, že putují cestou slávy – tak byli přísní a slavnostní a směšní.

Vikovi to přišlo strašně k smíchu. Rozesmál se nahlas. Nedal si

ani ruku před ústa.

To je na něho obzvlášť mrzelo.

Když Halvar a jeho muži přišli blíž, zjistili, že je hrad ze všech stran obklopen hlubokými příkopy. To se ovšem dalo čekat.

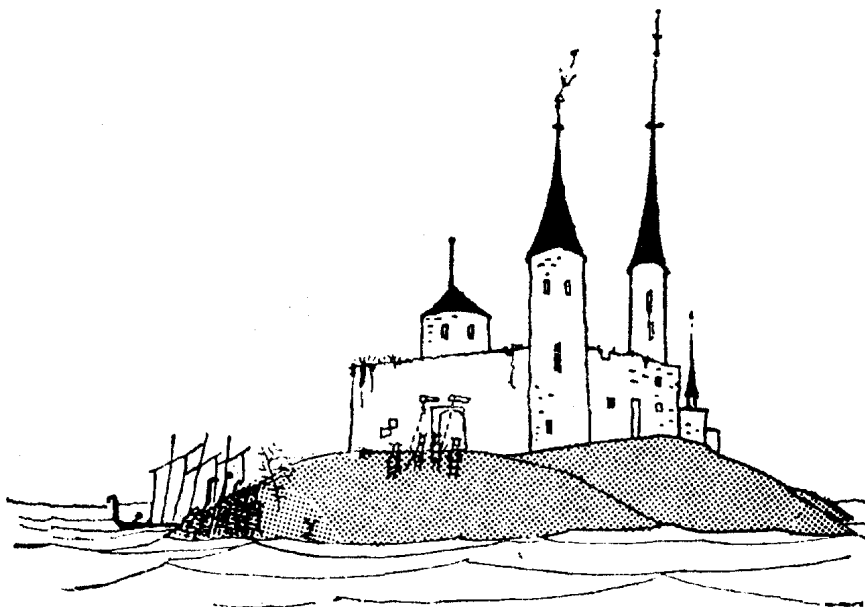
Taky ale zpozorovali, že padací most je spuštěn, a spokojeně zamlaskali.

Halvar vybral tři muže, kteří s ním utvoří předvoj. Jeho úkolem bude co nejrychleji přejít padací most. Halvar si k tomu vybral Tjura, Snorra a Gorma.

Ostatní vikingové měli být pohotově. Až Halvar třikrát zapíská, přijdou za nimi, protože to bude znamenat, že vzduch je čistý. Ale budou si muset pospíšet.

Halvar, Tjure, Snorre a Gorm se blížili k padacímu mostu. Šli krok za krokem, jak už v takových případech bývá zvykem, a

*Byl to pěkný hrad
a nebyl ani moc velký,
ani moc malý.
Jistě ho snadno dobudou.*

důkladně se rozhlíželi na všechny strany. Dívali se vzhůru na hradby, na cimbuří, na věže a na střílny. Nikde neviděli živé duše. Všude bylo ticho jako v kostele.

Napadlo je, jestli hrad není opuštěný. Třeba už tam byli jiní vikingsové před nimi a všechno vydrancovali. To by ovšem byla nespravedlnost. Jakápak by tu potom na ně čekala sláva?

Když došli až k padacímu mostu, dostali přece jenom trochu strach. Snorre zašeptal, že ho bolí břicho.

Vlastně tam bylo až příliš ticho. Co když to bylo takové to hrozivé ticho před bouří, o kterém tolikrát slyšeli? Bylo to až strašidelné. Radši by zaslechli, jak někdo napíná luk nebo jak jim kolem hlavy proletí šíp. Tohle ticho bylo rozhodně hrozivé!

Přidali do kroku. Už nešli krok za krokem, ale spíš skok za skokem. Rozběhli se přes padací most – a konečně byli na druhé straně.

Halvar stačil zapískat jenom dvakrát. Pak se most zvedl. Vytáhli ho lidé, kteří nebyli vidět, ale byli tu. To byla čára přes rozpočet. Co teď? Předvoj byl na hradě, ostatní před hradem a jedni nemohli k druhým. Ti venku teď nemůžou dohromady nic dělat, to bylo Halvarovi jasné.

Něco přece jenom udělali. Hnali se vpřed a nečekali, až Halvar zapíská potřetí. Viděli, co se stalo s padacím mostem, a pokoušeli se na něm zachytit, aby je zvedl s sebou.

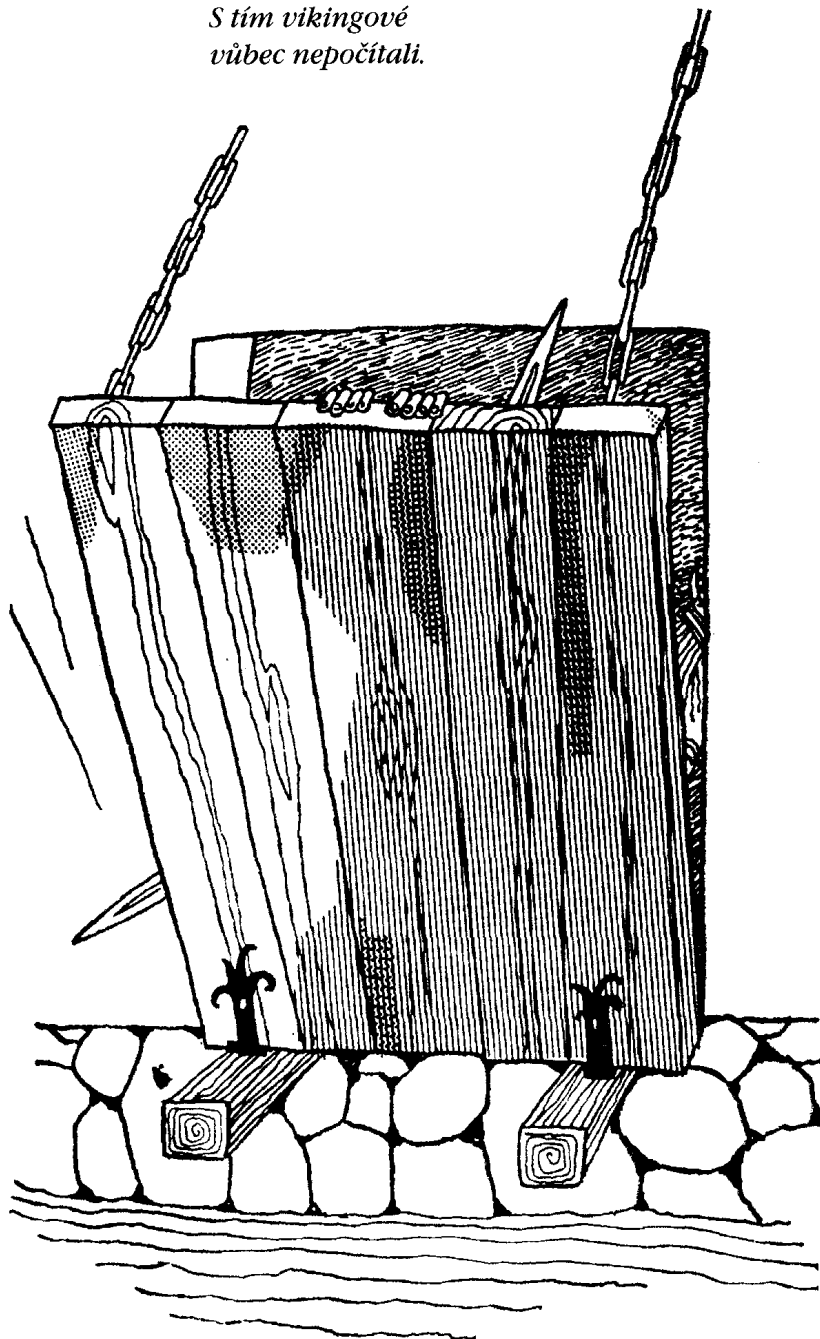
Na hradbách se to najednou zahemžilo lidmi. Zahemžilo se to i šípy. Zabodly se do mužů, kteří se drželi padacího mostu. Jeden za druhým se pouštěli a uháněli k lesu. Cestou ale dostali ještě pěknou nadílkou od lukostřelců, kteří mířili přesně a měli šípy s prvotřídními hroty.

Halvar, Tjure, Snorre a Gorm byli ihned obklíčeni po zuby ozbrojenými muži. Tak krásná brnění Halvar ještě nikdy neviděl. Všichni byli stejně oblečení a všichni měli stejný znak. Byl to orel s vystrčenými drápy. Vypadal bojovně.

Když Halvar ty znaky uviděl, řekl si, že to určitě bude královský hrad. I když nepatřil k větším hradům, měl rozhodně vybavení jako královský hrad. Uvnitř to tam vypadalo mnohem líp než zvenku. Halvar prohlásil, že to je podfuk a že by to nemělo platit. Ten mech na zdech byl rozhodně podfuk.

Na druhé straně to ale zase není taková hanba, prohrát, když zdejší válečníci mají znaky královvy družiny.

*Najednou se most zvedl.
S tím vikingové
vůbec nepočítali.*

Tjure namítl, že to ale nebude ani žádné zvláštní potěšení. Nevěřil, že ještě uvidí staré, milé Flake. Přišlo mu to tak líto, že se docela nevychovaně vysmrkal do pravé ruky. Kdo to jakživ slyšel, aby dospělý člověk smrkal do té ruky, která se podává při zdravení! Gorm, který byl na válečné výpravě poprvé, namítl, že prohlédnout si takový královský hrad zevnitř, to se člověku hned tak nenaskytne. Už dlouho po tom toužil.

„Hlupáku,“ odbyl ho Tjure, „vězeňské kobky jsou všude stejné. Snad si nemyslíš, že tě hradní pán vezme za ruku a provede tě tu. Frankové mají na vikinky spadeno. Nikdy s našinci nejednají jako s hosty. Zvlášť když přijdou s tasenými meči a přeběhnou jim přes most.“

Tjure měl bohužel pravdu.

Gorm si tu neprohlédl vůbec nic. Královi muži zavázali vikingům oči. Pak je odvedli do vězeňských kobek, kde byla tma jako v hrobě. Byla tam taky zima a vlhko. Tu a tam se sice našlo suché místočko, ale to už bylo obsazeno krysami, které svá vyseděná místa nikomu nepřepustily.

Tjure, Snorre i Gorm z toho dočista ztratili náladu. Zato Halvar řekl: „Spolehněte se na Vika. Vsadím se, že nám odtud pomůže ven.“ Ale nevyznělo to moc přesvědčivě.

Ostatní vikingové se skrývali u okraje lesa a nevěděli, co počít. Halvar a Vike obvykle mysleli nejvíc. Tu a tam měli nějaký nápad i Tjure a Snorre. Z nich tu ale neměli ani jednoho, a tak si nevěděli vůbec rady.

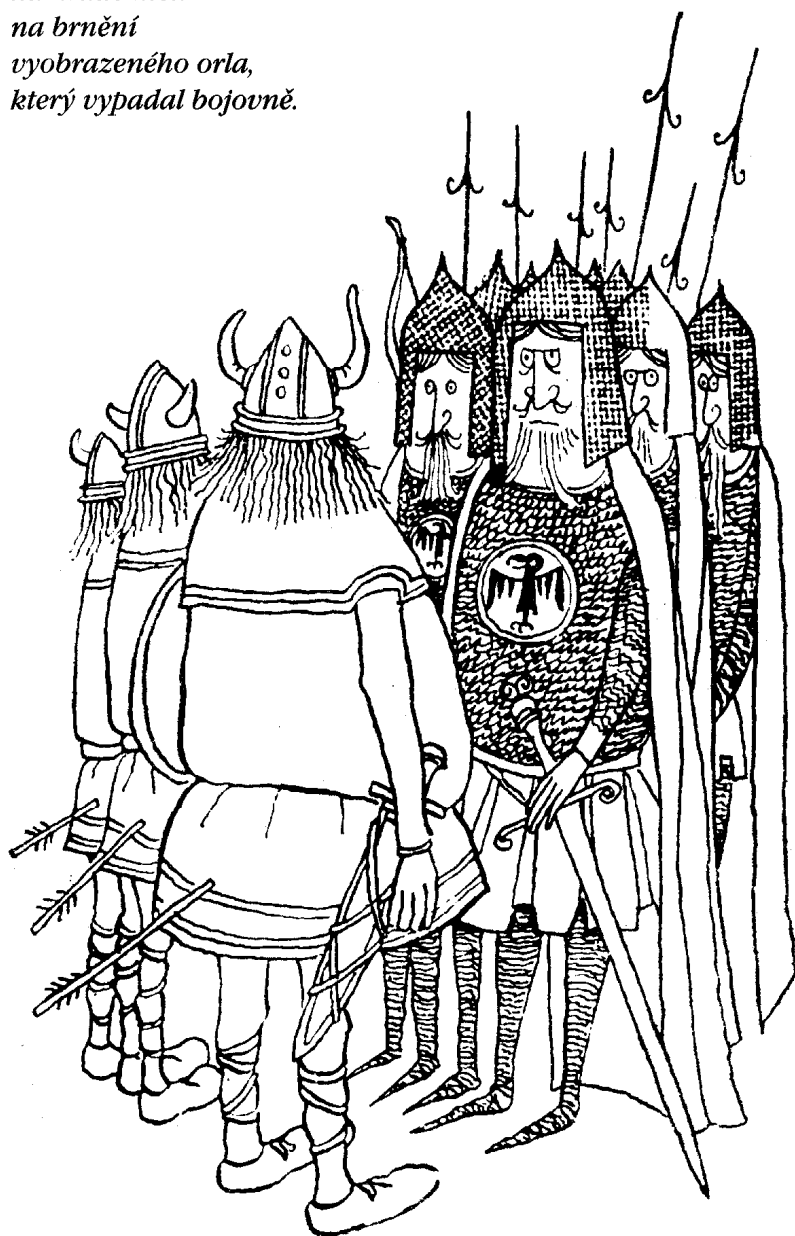
Ulme sice nadhodil myšlenku, že by třeba mohli vzít hrad útokem, ale ostatní nad tím jenom mávli rukou.

Padací most byl jediným vstupem do hradu. Dokud byl vytažený, nemohli se tam dostat. Kromě toho je od hradu dělilo veliké, nechráněné prostranství. Tam by se stali snadnou kořistí šípů, jakých už dostali do těla dost, než sem doběhli. Dalo jim dost práce, než si je vytahali. Krev, která při tom tekla, jim pokazila náladu.

Nakonec se rozhodli, že pošlou jednoho muže k lodím, aby přivedl Vika. Pak si snad nějak poradí.

Vyslaný muž se vydal k lodím, ale Vike mu řekl, že jestli mu něco chtějí, tak ať přijdou k němu, on za nimi chodit nebude. Nechce být terčem šípů z hradu. Řekl hned na začátku, co si o útoku na hrad myslí. Tehdy mu řekli, že to jsou dětinské řeči. Když jsou tedy chytřejší, ať si s tím poradí sami.

*Všichni ozbrojenci
na hradě měli
na brnění
vyobrazení orla,
který vypadal bojovně.*

Nakonec ještě dodal o něco vlídněji: „Co si kdo natropí, to ať si vylíže.“ Když to posel vyřídil, vikingové obklíčení přerušili. Čtyři zajatci na hradě slyšeli jejich hlučný odchod a řekli si: „Co jiného od nich člověk mohl čekat?“

Teprve Ulme Vikovi řekl, že Halvar, Tjure, Snorre a Gorm jsou na hradě jako zajatci. O tom se posel nezmínil. Řekli mu, aby Vikovi vyřídil, že má přijít, tak to vyřídil, a tím to pro něho končilo. Měl v hlavě úplně prázdno.

Vike chtěl, aby mu vikingové řekli všechno, co o hradu a lidech v něm vědí. „Nezapomeňte na nic, co jste tam viděli a slyšeli, všechno může být důležité!“ řekl jim.

Dohromady mu neměli co říci. Vike se jich donekonečna vyptával, ale nevzpomněli si na nic jiného než na to, že padací most se zvedl a Halvar a ostatní tři zůstali uvnitř.

Nakonec si Faxe vzpomněl, že ucítil neobvykle silnou vůni pečeně. Když o tom mluvil, rozpačitě se usmíval, jako by se omlouval. Zdálo se mu, že zase řekl hloupost, a proto honem dodal, že ta vůně pečeně určitě nic neznamená, jen se o tom zmínil tak mimochodem.

Ostatní vikingové se mu kvůli tomu smáli a říkali, že Faxe je úplně hlupák.

Zato Vike Faxovi poděkoval a řekl, že tohle byla jediná cenná a rozumná věc, která tu byla řečena.

Faxovi to dodalo sebevědomí, až se celý vzpřímil, a Vika potěšilo, že konečně vidí, jak je Faxe dlouhý

„Vůně dobré pečeně může znamenat dobrou příležitost,“ řekl Vike. „Zřejmě tam chystají hostinu. To znamená, že potřebují kuchtíka. Když je velká hostina, tak vždycky jeden kuchtík chybí, i kdyby jich měli bůhvíkolik. To je známá věc. Mohla by to být příležitost, jak se dostat dovnitř. Půjdu tam a poptám se, jestli mě nevezmou za kuchtíka.“

„Tak přece jenom nejsi takový bojácný, jak se tváříš, Vikíčku,“ řekli vikingové.

„Nemluvte hlouposti,“ řekl Vike. „To se rozumí, že se bojím, a jak! Copak nevidíte, jak se celý klepu? Ale co mi jiného zbývá, když musím pomoci tátovi a těm ostatním, co se o sebe nedokážou postarat sami. Beru si s sebou hlavu. To je spolehlivý kamarád.“

„Jenom nezapomeň, že ti sedí na krku,“ řekl Ulme, „a že máš hrozně tenký krk, Vikíčku. Dávej na sebe pozor. Jinak se domů do

Flaku nedostaneme ani jeden.“

Vike tedy šel.

U padacího mostu poprosil, aby ho pustili dovnitř.

Stráže si řekly, že takový malý kluk, který přichází sám, nemůže nikoho ohrozit, a spustily most. Vike pospíchal přes most a hrozně se bál. Po zádech mu stékal studený pot.

Jak už ho známe, nebyl Vike žádný odvážný chlapec. Dokonce ani neměl odvážné chlapce rád. Říkal o nich, že jsou všichni do jednoho nafoukaní hlupáci. Chtějí jenom, aby se o nich mluvilo. A pro takovou hloupost udělají cokoli.

Ovšem když někdo musí jít zachraňovat tátu, tak je to něco jiného. V takovém případě si člověk musí leccos troufnout.

„Co chceš?“ zeptaly se stráže.

„Hledám práci,“ řekl Vike.

„Co umíš?“

„Všelicos,“ odušil Vike. „ale nejvíc k užitku jsem jako kuchtík. To aspoň říkali tam, kde jsem sloužil dřív.“

„To jdeš jako na zavalanou,“ řekli strážci. „Tady se chystá hostina.“

„A dokonce velká!“ dodal Vike. „To se pozná podle toho, jak to tu voní pečení. Tak velikou pečení jsem ještě nikde necítil. A je to pestrá pečeně. Cítím, jak opékají ryby a drůbež a plněné lusky.“

„To bych prosil,“ řekl jeden ze strážců, „u nás se dobrotami nešetří. V tom je výhoda sloužit u krále. Teď ale pojď.“

A odvedl Vika k hradnímu pánovi.

Ten se ho zeptal, jestli umí otáčet rožněm, nosit talíře a roznášet jídla.

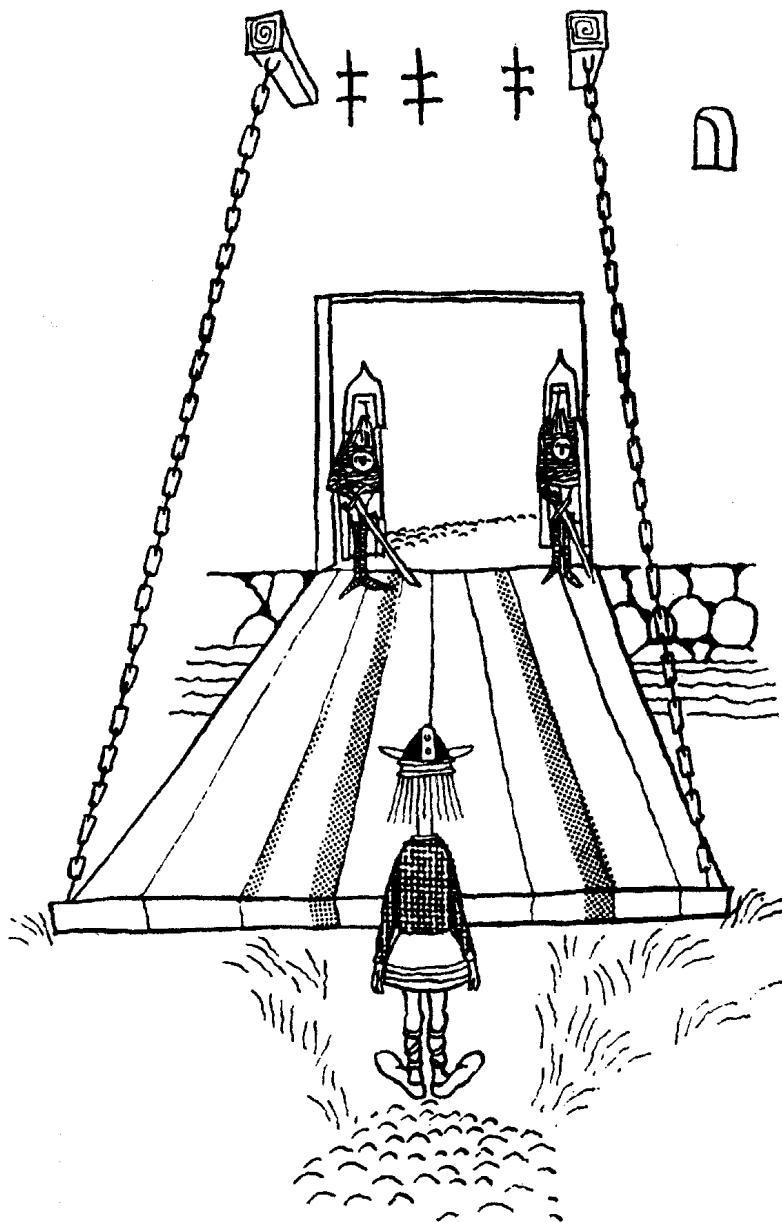
„To umím,“ řekl Vike, „jak bych neuměl. A nestává se mi, že bych něco rozlil. Jen se, pane, podívej a řekni, jestli to umím, nebo ne!“

Vzal ze stolu stříbrný podnos, postavil na něj pohár plný vína a zvedl ho jednou rukou. Najednou táč i s pohárem obrátil ve vzduchu tak rychle, že nevytekla ani kapka. Takhle se bavíval při hodokvasech doma ve Flaku.

Tentokrát ale byl po celou dobu strachy celý zpocený.

„Jsi šikovný chlapec,“ řekl hradní pán. „Pro tebe budeme mít práce dost. Neviděl jsi cestou nějaké vikingy?“

„Vikingy? Jak vypadají?“ ptal se Vike.

*Stráže si řekly,
že takový malý kluk
nemůže nikoho ohrozit,
a pustily Vika dovnitř.*

„Jsou to takoví přihlouplí Seveřani,“ vysvětloval hradní pán. „Bývají vystrojeni přílbami, na kterých mají dobytčí rohy, přestože každý ví, že jsou hloupí jako ta boží hovádka, takže by to ani nemuseli ukazovat. Žijí ještě jako v době kamenné.“

„V zátoce jsem viděl dvě lodě,“ řekl Vike, „ale právě odrážely od břehu.“

„To rád věřím,“ řekl hradní pán. „Před chvílí jsme do nich trochu stříleli. Dostali darem spoustu šípů, které si můžou odvézt domů. A teď jdi k mistru kuchaři. Přidělí ti práci.“

Vike spěchal do kuchyně. Byl dobře přijat a hned měl plné ruce práce. Zastal ji dobře a získal si tu všeobecnou oblibu. Vedl si šikovně a na otázky odpovídal vtipně a rázně, přestože se v skrytu bál.

K večeru přišel do kuchyně vězeňský dozorce, aby se navečeřel. Chřestil velkým svazkem klíčů, který nosil neustále u sebe. Byl statný a urostlý, ale pomalý a těžkopádný.

Vike se s ním dal do řeči a vybíral mu nejlepší kousky.

To se vězeňskému dozorcovi stalo poprvé, že by mu někdo takhle podstrojoval. Mistr kuchař byl na to příliš velký pán a kromě toho si vězeňských dozorců v tomhle století ještě nevážili. Tím víc ho potěšilo, že si ho Vike tak hledí, a dal se s ním přátelsky do hovoru.

„Ty máš ale spoustu klíčů,“ řekl Vike. „Tolik klíčů může mít jenom významný člověk.“

Dozorci to moc zalichotilo. Slyšet o sobě, že je významný člověk, mu šlo ještě víc k duhu než jídlo.

Vike to věděl. Kromě toho věděl, že kdo má rád lichotky, ten se dá snadno využít.

V tom směru se od té doby, co vikingové byli ve francké říši, nic nezměnilo.

Dozorce mu poděkoval za dobrou obsluhu a přátelské přijetí a řekl, že si spolu budou dobře rozumět.

„Být s vězeňským dozorcem zadobře, to není k zahazení,“ dodal dozorce. „My jsme náhodou moc důležití. Jestli z něčeho můžeš mít užitek, tak je to přátelství s vězeňským dozorcem.“

A měl pravdu pravdoucí. Dokonce ani netušil, jak moc měl pravdu.

Vike se zeptal mistra kuchaře, kdy bude hostina.

Měla být už nazítří.

„Přijede sám král,“ řekl mistr kuchař. „A bude ho provázet spousta panstva. Všichni do jednoho jsou velcí jedlíci. Ale jejich způsobům u stolu se neuč. Cpou se jak čuňata. Je to nevděčná práce, připravovat jim vybraná jídla.“

Vike dospěl k názoru, že zítra musejí prchnout. Dokud jsou sklenice plné, jsou hlavy prázdné. To už poznal i ve Flaku.

Tady ovšem měli krásné sklenice, pravé francké z jemného skla. Vike takové viděl poprvé v životě. Jak to, že z nich víno nevyteče? Byly úplně průhledné. Bylo skrz ně vidět všechno, co bylo na druhé straně. A když je skrz něco vidět, tak by tím taky mělo všechno protékat. Matka Ylva měla doma všelijaká síta a těmi všechno protékalo, přestože skrz ně bylo vidět hůř než skrz sklenice. Ty sklenice musejí být očarovány, jinak to není možné, přemítal Vike.

Zeptal se příležitostně vězeňského dozorce, jestli by si mohl prohlédnout vězeňské kobky. Dozorce mu to dovolil, a to hned. Když sestupovali dolů k vězení, Vike řekl, že práce vězeňského dozorce musí být ze všech nejdůležitější. Co by se kupříkladu stalo, kdyby dozorce pořádně nezamkl? To by se pak ti strašní lidé z vězení dostali ven. A Vike požádal dozorce, aby mu o své práci vyprávěl.

Dozorce všechno ochotně vysvětloval. Vedl Vika tmavými, zatuchlými, chmurnými chodbami a Vikovi běhal mráz po zádech. Nakonec došli až k vězeňské kobce, kde byli zavřeni zajatci z Flaku. Dozorce řekl, že tam jsou zavřeni vikingové.

„Ti už asi neuvidí slunce. Budou se slunit už jenom v záři svých válečnických činů,“ řekl a posupně se usmál.

Smál se, jako by řekl dobrý vtip. Vike se taky zasmál, a pro jistotu hlasitěji než dozorce.

„Rád bych věděl,“ řekl, „jestli jsou ti vikingové nebezpeční. Může se k nim člověk přiblížit?“

„To klidně můžeš,“ řekl dozorce. „Jsou za mřížemi, takže ti nic nemůžou udělat.“

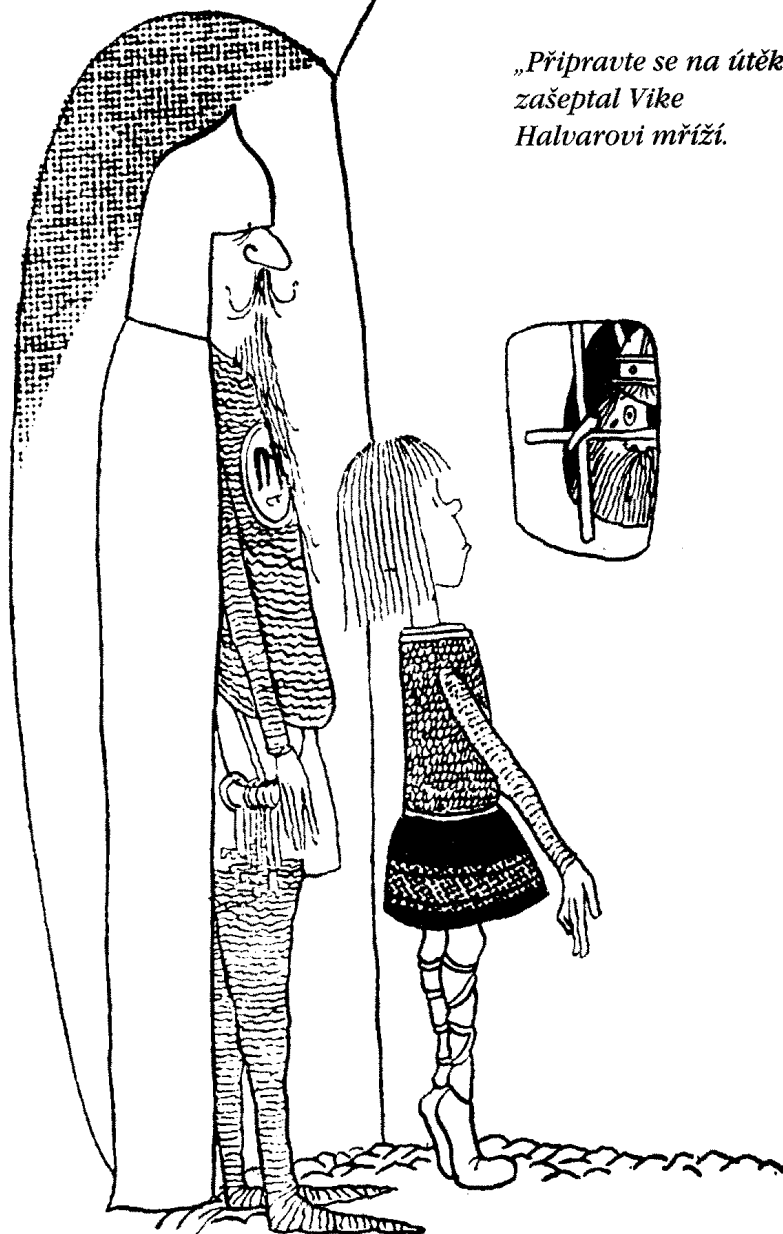
Vike šel až těsně k mřížím. Zahlédl Halvara a málem by byl uronil slzu.

„Připravte se na útěk,“ zašeptal. „Přijdu zítra v noci.“

„Vikíčku,“ zašeptal Halvar, „ty jsi ohromný. Ale buď na sebe opatrný!“

„Samozřejmě, táto,“ zašeptal Vike a zmizel jim z dohledu.

*„Připravte se na útěk,“
zašeptal Vike
Halvarovi mříží.*

„Slyšeli jste to?“ zašeptal Halvar. Všechny je to nesmírně potěšilo. „Co jsem říkal?“ pokračoval Halvar. „Dostal se do hradu a svobodně se tu pohybuje. A našel nás až tady. Určitě nám pomůže ven.“

Vike se ale bál a odvážné chlapce měl teď ještě daleko víc v nelásce než kdy dřív. Stačilo, aby na ně pomyslel, a bylo mu na zvracení. Když si tak představil, jak jsou sebejistí a sami sebou spokojení!

Vikovi nezbývalo na přípravy k útěku moc času. Utěšoval se tím, že mu snad pomůže náhoda. Kdyby se tak nějaká naskytla!

Právě o tom uvažoval, když si povšiml pěti podivných mužů.

Tak podivně oblečené lidi ještě neviděl. Jeden z nich měl červené kalhoty se zelenými pruhy, druhý zas žluté kalhoty s modrými pruhy. Ti ostatní byli stejně podivně vystrojení, jenom barvy měli jiné. Všichni měli záplaty ledabyly přišité svrchu. Takhle matka Ylva nikdy šaty nespravovala. Vždycky přišívala záplaty zevnitř a drobnými, jemnými stehy.

Na nohou měli směšné bačkory dvakrát tak dlouhé jako chodidla, takže o ně pořád zakopávali. Kazajky se jim nadouvaly a nabírané rukávy měli shrnuté až k loktům. Všude jim visely strakaté střapce. Nejpodivnější byly čepice, na těch jim visely rolničky. Cinkaly a hlučely při každém kroku.

Vike přemýšlel. Přemýšlel, div se mu nerozskočila hlava. Těch pěti mužů by mohl využít. Jejich šaty by mohly být k něčemu dobré. V těch by se dobře utíkalo. Koho by napadlo, že to jsou vikingové, kdyby je uviděl takhle vystrojené?

Kromě toho jich bylo pět – Vike, Halvar, Tjure, Snorre a Gorm, to je dohromady taky pět. Tohle zřejmě byla ta šťastná náhoda, ve kterou vkládal takové naděje.

S těmi pěti muži se rozhodně musí seznámit!

Šel k nim a pozdravil.

„Jmenuji se Vike,“ řekl. „Jsem vám k službám jako kuchtík, číšník, jídlonoš nebo jak si budete přát. Jestli něco potřebujete, stačí říct. Jsem tu jako doma, zatímco vy jste zřejmě teprve přišli.“

„To souhlasí,“ řekli muži, „a máme hlad, protože jsme byli dlouho na cestě. Kdybys nám tak přinesl několik tuctů pořádných obložených chlebů, to bychom si dali líbit. A mohl bys k nim přidat nějaké ty kuřecí kůstky.“

„Hned to bude,“ řekl Vike a odběhl do kuchyně.

Ve chvílce byl zpátky s velkým tácem plným nádherných obložených chlebů a kousků kuřecího masa.

„Jsi hodný a pozorný hoch,“ řekl nejstarší z nich, kterému ostatní říkali Ludvík. „A zdá se, že jsi hlava otevřená. Zapomněli jsme ti říct, že máme nejradši stehýnka, ale ty jsi na to přišel sám. A na chleby jsi nám dal plnotučný sýr. To se hned pozná, že si nás vážíš. Jsi zřejmě tak chytrý chlapec, že bychom z tebe mohli udělat šaška.“

„Ze mě si nikdo šašky dělat nebude,“ ohradil se Vike.

„Neřekl jsem šašky, ale šaška,“ řekl Ludvík.

„Jaký je v tom rozdíl?“ podivil se Vike. „A co dělá šašek?“

„Ty nevíš, co dělá šašek?“ podivil se Ludvík. „To jsi mě trochu zklamal.“

„Musíš mi to prominout. Jsem ještě malý, jak vidíš, a bydlel jsem dřív trochu stranou.“

„Tím se všechno vysvětluje,“ řekl Ludvík. „Šašek, to je to nejvznešenější povolání, jaké existuje. Šašek je ten, který lidi rozesměje. Ze všeho nejlepší na tom ale je, že rozesměje i krále a císaře. A takoví vysocí páni mívají zlé myšlenky – myslí pořád na války a daně a podobné lotroviny, My šašci je ale rozesmějeme, takže jsou pak mírnější a lidem je s nimi snesitelněji. Bavili jsme už krále římského a císaře saského a krále irského a císaře mezopotamského.“

„To musí být nádhera,“ vydechl Vike.

„Ano, je to nádhera,“ potvrdil mu Ludvík. „Naše šaškovská společnost je nejlepší z celé Byzance, odkud přicházíme. Pozvali si nás, abychom tu vystoupili na zítřejší hostině. Pozval nás sám francký král. Doslechl se totiž, že král římský měl dost peněz, aby si nás objednal. A král francký nechce v ničem zůstat pozadu.“

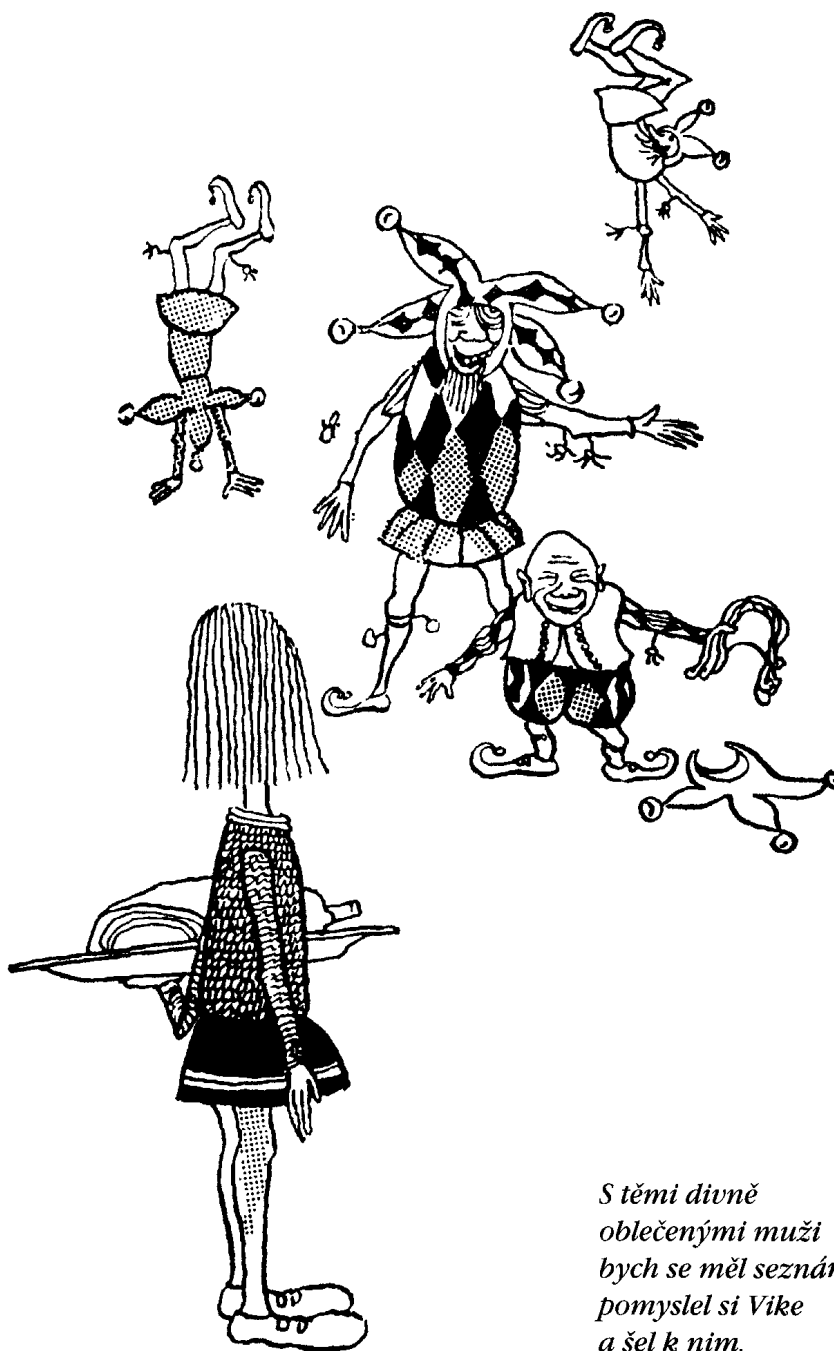
„Směl bych vás poprosit o malou ukázkou?“ zeptal se Vike.

„Milý mladý příteli,“ řekl Ludvík, „malá ukáзка našeho umění stojí víc, než kolik si vyděláš za celý život. Ale že jsi nám posloužil plnotučným sýrem a kuřecími stehýnky, tak uděláme výjimku. Knute, pojď sem!“

Knut předstoupil. Měl obličej dospělého člověka, ale nebyl větší než Vike a říkalo se mu trpaslík.

„Hezky pozdrav, Knute,“ pravil Ludvík. „Smekni vlasy!“

A Knut smekl vlasy.

*S těmi divně
oblečenými muži
bych se měl seznámit,
pomyslel si Víke
a šel k nim.*

Vike zíral, div mu oči nevylezly z důlků. Uviděl totiž něco neuvěřitelného, nepředstavitelného a nesmyslného. Byla to vůbec pravda?

Když totiž Knut smekl, nezůstal mu na hlavě jediný vlas. Měl lebku holou jako koleno.

„Propánakrále!“ vydechl Vike.

Víc ze sebe nedostal.

Ostatní z pětice mužů halekali a skučeli, že to bylo k neuvěření. Přitom zdravili Knuta a přemrštěně se mu ukláněli.

„To jsi nečekal, vid?“ zeptal se Ludvík. „My umíme svou věc a máme lepší nápady než jiní šašci. Víš, co to Knut drží v ruce?“

„Ne, to namouduši nevím,“ přiznal se Vike. „Vypadá to, jako by to byly jeho vlasy, ale to by je přece měl přirostlé k hlavě?“

„Říká se tomu paruka,“ řekl důležitě Ludvík, „ovšem to jsi nemohl vědět. A myslím, že ani ve francké říši nikdo nezná paruky. Ani v Římě to snad neznali, a tam vědí víc než tady.“

„Jak jsi na tenhle skvělý nápad přišel?“ ptal se Vike.

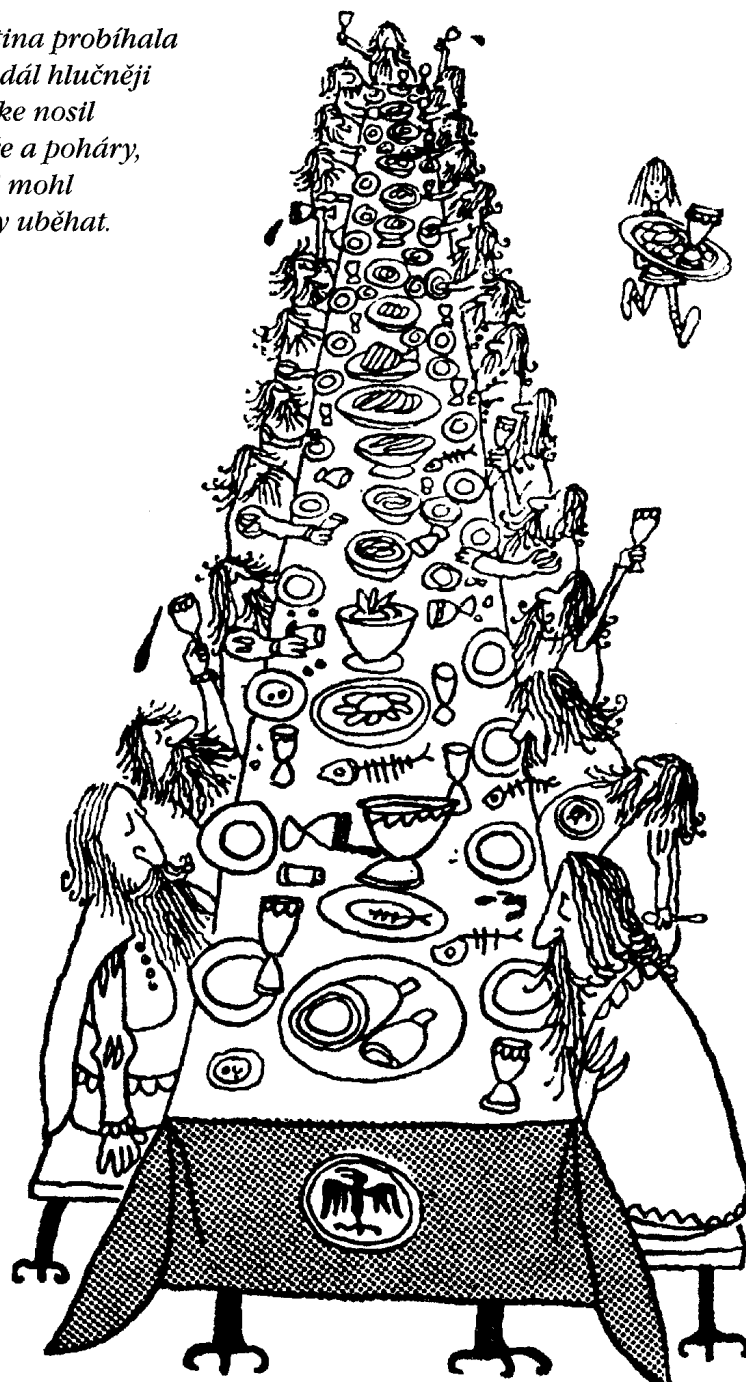
„Začalo to tím, že Knut přišel o všechny vlasy. Hrozně ho to rozesmutnilo, a abychom ho utěšili, vymysleli jsme mu falešné vlasy. Jsou ostatně z nejlepší kozí srsti. Pak nás napadlo, že by paruku mohl použít i při našich vystoupeních. Zkusili jsme to a měli jsme úspěch. Nejdřív se lidé hrozně polekali, ale za chvíli se hrozně smáli. Je to jeden z našich nejlepších kousků, ale máme spoustu dalších. Pohněte sebou, hoši!“ rozkázal Ludvík.

Šašci vyskočili vysoko do vzduchu, udělali salto a zase dopadli na nohy. Pak se jeden z nich vyšvihl druhému na ramena, druhý zase třetímu a třetí chodil dokola a nosil ty dva a ani trochu se mu nepodlamovala kolena. Byl to báječný výkon, přestože ten, kdo stál nejvýš, byl jenom trpaslík Knut. Pak běhali všichni jeden přes druhého, nastavovali si nohy a padali na jednu hromadu. Vznikl z toho chumel nohou, každý hledal rukama ty své, ale pokaždé našel nohu někoho jiného. Vypadalo to k popukání.

„A teď ti ukážeme něco ještě lepšího,“ řekl Ludvík, „budeme napodobovat surové, nevzdělané vikinky.“

A šašci začali dělat směšně divoké obličej. Vike se smál, div se nezalkl, protože ty divoké obličej se vůbec nehodily k šaškovským oblekům a střapcům a rolničkám. Pak si přinesli dlouhé meče, zběsile na sebe útočili a vráželi meče jeden do druhého – aspoň to tak vypadalo.

*Hostina probíhala
čím dál hlučněji
a Vike nosil
talíře a poháry,
že si mohl
nohy uběhat.*

Ve skutečnosti se ale meče lámaly a šaškům zůstaly v rukou jenom rukojeti. Strašně se tomu divili a hrozně je to rozhněvalo – jenom se tak ovšem tvářili – a pak popadli obrovské sekyry. Neuzvedli je ale výš než ke kolenům. Funěli a supěli a odfukovali a strašně se šklebili. Nesli sekyry několik kroků a pak je vysíleně pouštěli na zem. Nakonec z toho byli tak bezradní a v rozpacích, že se postavili každý někam do kouta jako na hanbu.

Vike úplně zapomněl, kde je, proč tu je a že se bojí. Tak ho to pobavilo.

„Teď už je mi jasné,“ řekl, „že jste nejlepší ze všech šašků. Chtěl bych se to od vás naučit.“

„Uvidíme,“ řekl Ludvík. „Drž se nám nablízku, až budeme cvičit, abys něco pochytil. Zdá se mi, že jsi bystrý chlapec. A už víš, co to je paruka.“

Nadešel den hostiny.

Jen se Vike ráno probudil, dostal hrozný strach. Zrovna si vzpomněl – nemohl se tomu ubránit – na ty odvážné, smělé chlapce, kteří milují dobrodružství. Ti mají určitě o kolečko víc, říkal si. Byl první, koho ta myšlenka napadla, protože kolo bylo tehdy vynalezeno docela nedávno.

Ale co naplat, táta Halvar sedí ve vězení, musí tedy něco udělat.

Večer se hostina rozproudila naplno a Vike nosil talíře, poháry a tácy, že si mohl nohy uběhat. Ještě pořád nemohl pochopit, jak je to možné, že víno zůstává ve sklenicích. Dlouho tam ovšem nezůstalo, protože hosté měli žízeň. Neustále ho přivolávali, aby jim dolil.

Začínali být hlučnější.

Stále častěji se stávalo, že někdo převrátil konev a sklenice. Nádherné ubrusy byly plné skvrn, až hanba mluvit. Vike si v duchu říkal, co by tomu asi řekla matka Ylva, kdyby to viděla.

Byla to svatá pravda, že se panstvo při jídle nechovalo zrovna nejlíp. Hodně jich přišlo ke stolu se špínou za nehty. Někteří si je špičatými jídelními noži roztržitě čistili a pak nože strkali do úst. Nebyl na ně zrovna příjemný pohled. Jiní zas hlučně kýchali a ani se přitom neodvrátili od stolu.

Jak můžou Frankové mluvit o mravech vikingů s takovým pohrdáním? pomyslel si Vike. Dokonce i král měl vousy samou skvrnu od omáčky.

Vike v nestřeženém okamžiku odběhl k dozorci a přinesl mu

salám a pohár vína. Napočítal k vězeňským kobkám sto třicet schodů. Dozorci řekl, že mu za chvíli přinese další pohár vína, pokud se mu to podaří, a zatím mu přeje dobré chutnání.

„Ty jsi takový hodný a šikovný kluk,“ liboval si dozorce. „Lepšího kuchtíka jsme na tomhle starém hradě ještě neměli.“

Musel totiž vždycky vysedávat ve sklepě a hlídat tam vězeňské kobky, zatímco jiní hodovali.

Vike přiběhl zpátky do kuchyně, zrovna když mistr kuchař říkal,

*„Ty jsi hodný
a šikovný kluk,“
řekl dozorce,
když mu Vike přinesl
salám a pohár vína.*

že za chvíli budou vystupovat šaškové. To ovšem znamenalo, že si musí strašně moc pospíšet. Byl z toho celý zpocený a střídavě ho polévalo horko i zima. Spěchal honem k šaškům. Cestou k nim musel projít krejčovským pokojem a tam si jen tak v běhu strčil do kapsy nůžky. Můžu představovat jediné Knuta, přemítal cestou. Aby je stráže pustily, bude si muset vyzkoušet jeho kousek s parukou. Musí taky nějakým způsobem získat šaškovské obleky. Opakoval si v duchu: Musím, musím.

Zaklepal šaškům na dveře a ti řekli: „Dále!“

„Už jsem tu,“ řekl Vike, „jdu vám vyřídit, že nemusíte spěchat. Jedí teprve předkrm. Můžete být klidní!“

Ale šašci byli neklidní i smutní. Když jsou šašci smutní, tak jsou smutnější než jiní lidé, protože vědí, že je nikdo nemůže rozesmát. Umějí všechny triky nazpaměť, všechny je znají předem a žádný je už nerozesměje, takže proti jejich smutku není lék.

Chodili neklidně sem a tam a rvali si vlasy – ovšem kromě Knuta. Ten jenom chodil. Ludvík měl slzy v očích.

Vikovi jich bylo líto, ale na druhé straně byl rád, že si ještě neoblékli šaškovské obleky. To mu usnadní je získat.

Knut odložil paruku. Říkal, že ho vždycky hrozně tlačí, když je rozčilený. Rozčilení vyžaduje prostor a kozí srst není dost pružná, aby se podle potřeby roztahovala.

Ludvík najednou dostal záchvat pláče a všichni běželi k němu, aby ho utěšili. Jenom Vike ho nešel utěšovat, protože viděl svou příležitost a rychle vzal paruku. Strčil si ji za kazajku.

Když ji měl schovanou, řekl: „Proč tolik pláčeš, Ludvíku? Co se to stalo, že jste tak smutní?“

„Achich ouvej,“ naříkal Ludvík, „ztratilo se nám to nejlepší. Máme takové číslo, které je dokonce ještě lepší než Knutova paruka. Tu totiž pánové moc nechápou, když vypijí víc vína. Ale naše nejlepší číslo pochopí všichni, protože to pochopí i největší hlupák.“

„A co je to za číslo?“ zeptal se Vike.

„Achich ouvej, je to naše nepřekonatelné dračí číslo. Když jsme ho předvedli císaři mezopotamskému, tak nám za ně dal sud zlata. Čím veselejší hostina, tím má naše dračí číslo větší úspěch. Jenomže se nám ztratil dračí převlek.“

„To je ale neštěstí,“ řekl Vike, „a jak vypadá?“

„Jak se můžeš tak hloupě ptát?“ plakal Ludvík. „Vypadá samozřejmě jako dračí převlek, jak by měl vypadat jinak? I když

ovšem náš dračí převlek je větší než všechny ostatní dračí převleky. Předstihli jsme všechny o dvě velikosti, a to není jen tak. Máme dračí převlek pro pět osob, to je, panečku, něco! Jen si představ nás pět, když si vykračujeme všema deseti nohama v jednom dračím převleku. Lidé vstávají od stolu a tleskají, že to nebere konce.“

„To je ale něco!“ řekl s obdivem Vike.

„To tedy je,“ pokračoval Ludvík, „já jdu první a strčím dračímu převleku do úst dřívko. Křesadlem ho zapálím a z dračích úst se vyvalí plamen a kouř. Ten plamen a kouř a těch pět párů nohou děláme jenom my. A dokud to nedokáže nikdo jiný, tak jsme ze všech nejlepší. A dokud jsme nejlepší, zvou nás na nejlepší hostiny a vyděláváme nejvíc peněz. Obyčejné dračí převleky jsou pro tři osoby. Jen si představ dračí převlek pro pět osob!“

„Právě si to koukám představit,“ řekl Vike. „Ale kde je?“

„Musel se nám ztratit v lese cestou sem,“ řekl Ludvík.

„Opravdu? Chceš říct, že se vám ztratil v lese? Cestou sem?“

„Ano, ano, proč to po mně opakuješ?“ naříkal Ludvík.

„Od té doby jste ho neviděli?“

„Blázne! Samozřejmě že jsme ho neviděli! Ale tváříš se nějak divně. Nenašel jsi ho náhodou?“

„Jestli jsem ho nenašel?“ zeptal se Vike. „Třeba našel, třeba nenašel. Byl opravdu pro pět osob?“

„Říkám, že byl pro pět osob, kolikrát ti to mám opakovat!“

„A měl dračí hlavu? Určitě měl dračí hlavu?“

„Já se z tebe zblázním!“ zabědoval Ludvík. „K čemu by byl dračí převlek bez dračí hlavy?“

„Tak to asi byl on,“ řekl Vike. „Ale určitě nebyl pro tři osoby? Nebo pro čtyři?“

„Ne, ne, ne!“ křičel rozhněvaně Ludvík, „nebyl ani pro tři, ani pro čtyři osoby“

„Ani pro tři, ani pro čtyři? Nepleteš si to?“

„Já se z tebe zblázním,“ úpěl Ludvík. „Byl pro pět osob! A byla na něm dračí hlava!“

„Já jenom, aby mi to bylo jasné,“ řekl Vike, „a teď už mi to je jasné. Pochopil jsem, co leží v lese, až když jste začali mluvit o dračím převleku, dřív ne.“

„A kde leží?“ vykřikl Ludvík.

„Jestli se nepletu, tak jsem ho uložil v komoře ve věži, aby při hostině nepřekážel,“ řekl Vike.

„Nepřekážel?“ křičel Ludvík. „Říkáš nepřekážel? Copak dračí převlek může překážet? Honem ho přines!“

„Já se bojím,“ řekl Vike.

„On se bojí! Čeho se bojíš?“

„Prostě se bojím,“ trval na svém Vike. „Ve věži totiž straší. Když jsem tam ten dračí převlek dával, tak jsem tam viděl strašidla.“

„To ti strašilo ve věži!“ křičel Ludvík. „Žádná strašidla nejsou a nikdy nebyla! Běž pro dračí převlek a ať už jsi s ním tady!“

„Já se ale bojím,“ trval na svém Vike. „I když... jedna možnost by tu byla... že byste šli se mnou. Všech pět.“

„Všech pět?“ křičel Ludvík. „A proč všech pět?“

„Protože tam je pět strašidel,“ řekl Vike, „viděl jsem všech pět. Budete si muset vzít na starost každý jedno.“

„Pojďte,“ řekl Ludvík svým druhům. „Ten kluk je hloupější, než jsem myslel. Nesmíme ztrácet čas.“

A tak šli.

Když došli nahoru, řekl Vike: „Jděte první.“

„Hlupáku,“ ulevil si Ludvík.

Šašci vešli do komory jeden za druhým.

„A teď nám ukaž, kde to je,“ rozkázal Ludvík, „ale rychle!“

„Tamhle,“ řekl Vike, „až tamhle na druhém konci. V té truhle až u zdi. Jděte dál dovnitř a najdete ji tam.“

Šašci se rozběhli až na protější stranu veliké komory, kde u zdi opravdu stála truhla.

Vike byl jedním skokem zpátky u dveří, a než bys řekl švec, byly zamčené. Pro jistotu je ještě zajistil závorou.

Bylo mu jich líto. Ale ať jsou radši šašci zavřeni několik hodin, než aby byl Halvar zavřen nadosmrti, řekl si. Jestli budou volat o pomoc, tak je v tom hluku při hostině nikdo neuslyší. Zítra je už ale budou slyšet a pak je pustí ven, však oni už to nějak vysvětlí, jak se tam dostali.

Vike uháněl zpátky do pokoje šašků, co mu nohy stačily. Vmžiku složil šaškovské obleky na jednu hromadu. Pak se přesvědčil, jestli má ještě pod kazajkou Knutovu paruku. Zkusil si ji, seděla mu dobře. Byli s Knutem stejně velcí.

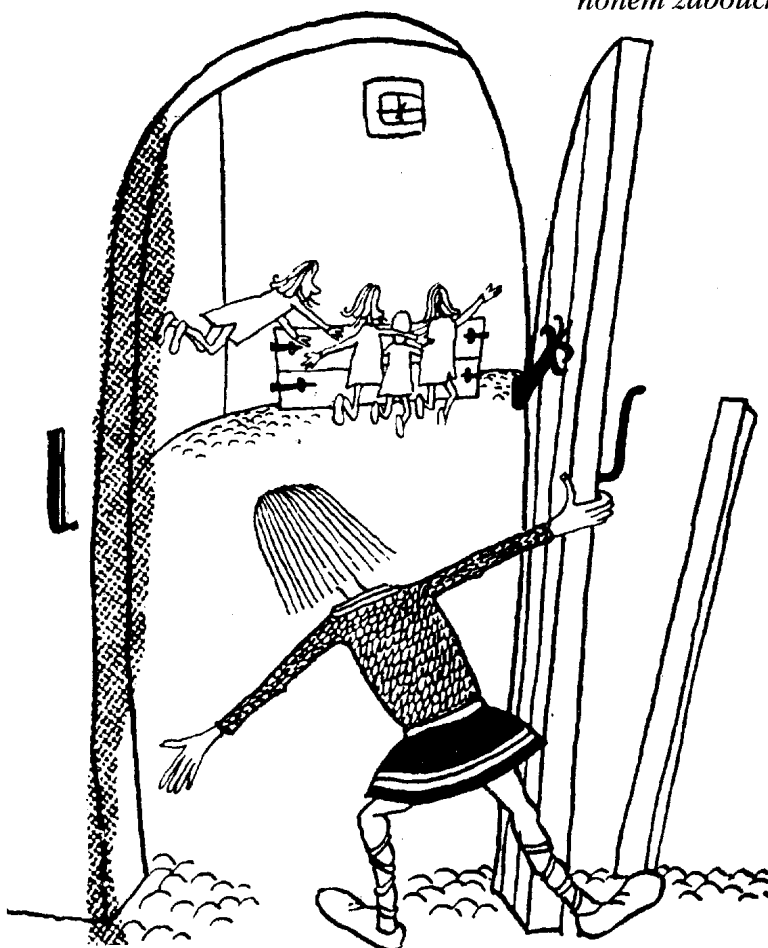
Pak odběhl do kuchyně. Nalil do velikého poháru víno a běžel s ním k dozorcí. Ranec šaškovských šatů si nesl s sebou. Ve sklepě ho ale nejdřív schoval do kouta, a pak teprve zanesl dozorcí víno. Dozorci se s požítkem napil a chválil Vika.

„V kuchyni je ještě jeden pohár,“ řekl Vike, „ale oba bych neunesl. To bych polovinu vylil cestou.“

„Tak to já si pro něj dojdu, aby ses tolik nenaběhal,“ řekl dozorce. „Ohlídáš mi vězně, než se vrátím?“

„Proč bych vám je neohlídal,“ řekl Vike, „ale ať vám nechřestí klíče, aby vás mistr kuchař nezaslechl. On by vám to víno vzal. Je v místnosti hned vedle kuchyně a krájí tam hovězí pečení. Radši mi ty klíče dejte, aspoň je cestou neztratíte.“

*Šašci se rozběhli
k truhle a Vike
honem zabouchl dveře.*

„To je dobrý nápad,“ řekl dozorce. „Ty umíš všechno tak dobře vyřešit!“

Dozorce přemýšlel málo a to málo, co vymyslel, to vymýšlel pomalu. Zatímco stoupal těch sto třicet schodů nahoru, Vike honem odemkl dveře vězeňské kobky. Rozdal Halvarovi, Tjurovi, Snorrovi a Gormovi šaškovské šaty.

„Oblékněte si tyhle divné šaty,“ řekl jim, „ale musí to jít rychle a tiše. Nehýbejte zbytečně hlavou, aby vám nezvonily rolničky!“

„Ale jak jsi to... jak jsi to všechno...?“ divil se Halvar.

„Je mi líto, táto,“ řekl Vike, „ale na vysvětlování teď není čas. Musíme honem zařídit něco důležitějšího, a sice ostříhat mě dohola. Tady jsou nůžky! Vezmi si je, Snorre, ty jsi vždycky stříhal ovce. Pospěš si! Musí to být úplně dohola! Tak honem!“

„Můj ubohý chlapečku!“ rozlítostnil se Halvar, zatímco si navlékal červené kalhoty se zelenými pruhy. „Ty ses mi z toho strachu o nás dočista zbláznil! Takhle to tedy dopadlo, a všechno je to moje vina. Takové krásné vlasy! Co tomu řekne Ylva?“

„Táto, na to teď není čas,“ řekl Vike, „musíš být zticha. Honem stříhej, Snorre. Vysvětlím vám to až potom. Musíte se ve všem spolehnout na mě.“

Snorre stříhal, stříhal dobře, a za chvíli byl Vike úplně dohola.

Pak si nasadil Knutovu paruku. Muži z Flaku žasli.

„Tak, a je to,“ řekl Vike, „buď se to podaří, nebo půjdem všichni k čertu! Pojd'te!“

Vykročili husím pochodem a za chvíli byli u vrat.

Jak se dalo čekat, stáli tam čtyři velikánští a po zuby ozbrojení strážci. Násilím by s nimi neozbrojení vikingové z Flaku nic nezmohli.

Teď ovšem nebyl čas násilí, ale lsti.

Vike nasadil co nejhlubší hlas a rozkázal strážím, aby jim otevřely. Vede ostatní šašky do dalšího hradu, kde dnes budou vystupovat.

„Nám řekli něco jiného,“ divily se strážce, „říkal nám to sám hradní pán. A jak to, že za vás mluví trpaslík?“

„Právě jste slyšeli poslední zprávu,“ řekl Vike.

„To je nějaké divné,“ trvaly strážce na svém. „A tenhleten,“ ukázaly na Halvara, „se zdá o dva palce vyšší, než by měl být. Zeptáme se pro jistotu hradního pána.“

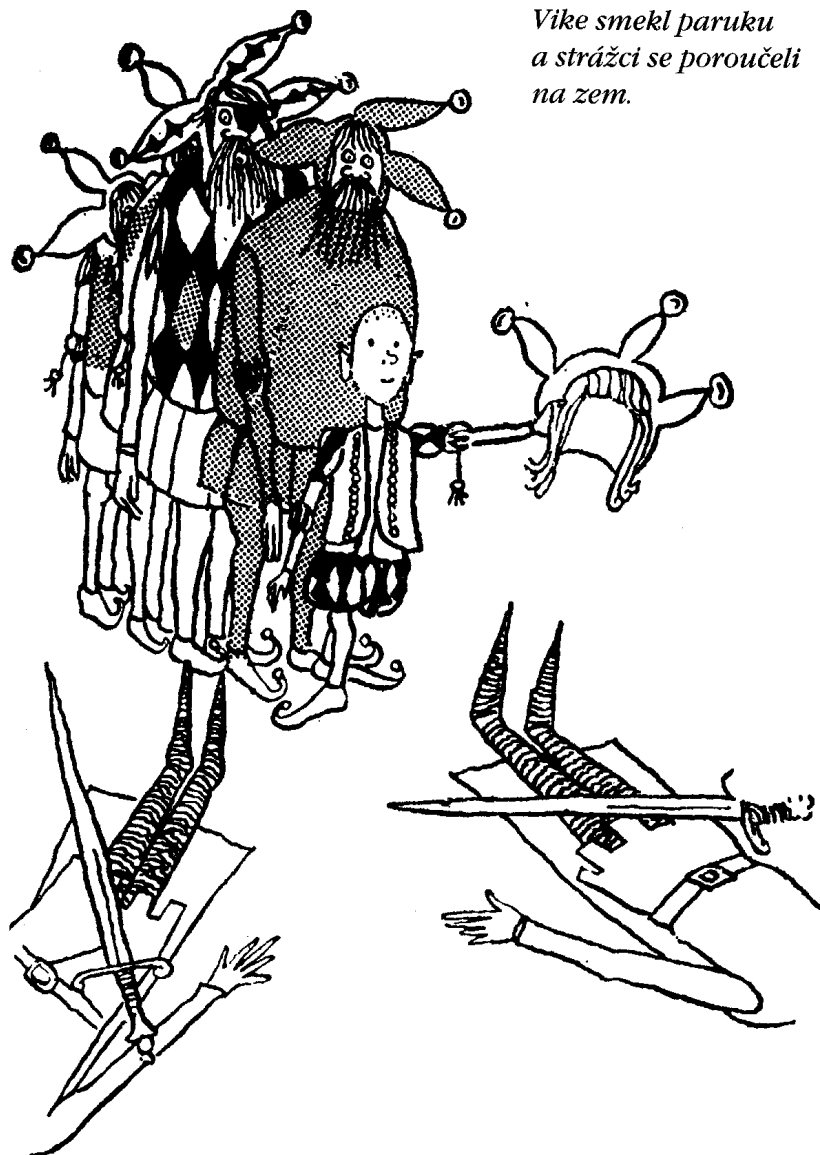

*Zatímco si ostatní
navlékali
šaškovské obleky,
musel Snorre
ostříhat Vika dohola.*

„Uřízne vám uši,“ řekl Vike. „Právě totiž hoduje a nechce být vyrušován. Ani nepochopí, na co se ho ptáte. Když jsem ho před chvílí viděl, tak už málem padal ze židle.“

„Tak se zeptáme hejtmana,“ řekly strážce.

*Vike smekl paruku
a strážci se poroučeli
na zem.*

„Jste vy ale umínění,“ řekl Vike. „Už vás mám dost.“
„Ty si nějak troufáš. Jen si nemysli, že kvůli tobě ztratíme hlavu.“
„Já kvůli vám taky ne, zato vlasy,“ řekl Vike. „Vždycky když narazím na hlupáky, dostanu chuť si je servat z hlavy. Tak mě to rozzlobí.“

„To je tvoje věc, do toho nám nic není,“ řekly stráže.

Vtom Vike zvedl Knutovu paruku.

Strážci zbledli jako stěna. Nikdy neviděli šašky vystupovat. Neuběhly ani dvě vteřiny a jeden po druhém se poroučeli na zem. Leželi v mdlobách, že by je ani celý pluk strašidel neprobudil.

Vike si poslechl, jestli jim tluče srdce. Halvar na něho pospíchal, ale Vike jinak nedal. Teprve když zjistil, že jim srdce bije normálně, ulehčeně si oddychl. Dal jim pod hlavu trochu slámy, a aby se jim líp spalo, narovnal jim nohy a ruce. Pak jim vzal klíče a odemkl vrata.

„Teď pojďme, přeplaveme příkop,“ řekl.

Ještě téže noci Halvar a jeho muži odrazili od břehu.

Na přání všech musel Vike vyprávět všechno od začátku. Když jim všechno vypověděl, chtěli z něho mermomocí udělat hrdinu.

Vike ale prohlásil, že se skoro po celou tu dobu tak bál, že ani nevěděl, čím je. „Hrdinové se tolik nebojí,“ řekl, „jen se zeptejte těch, co s tím mají nějaké zkušenosti. Já už o statečnosti a podobných věcech nechci ani slyšet. Je mi z toho nanic.“

Vikingové z Flaku si ale šeptali. Šeptali si o tom, že to, co udělal Vike, by spousta udatných mužů nikdy nedokázala. Nikdo nemohl popřít, že má výborné nápady a že jich má hodně. A často.

Ale přitom to je takový divný pavouk, že vůbec nestojí o to, aby byl slavný.

Dánské clo

Blížili se k Dánsku a Halvar byl čím dál tím neklidnější. Drbal se ve vlasech a každou chvíli ho musel někdo u řídícího vesla vystřídat.

„Teď může dojít k nejhoršímu,“ řekl. „Dánové vybírají clo a nikdy nemají dost.“

„To je pravda,“ řekl Tjure, „žijí si ve svém úzkém průlivu jako boháči. Mají snadné výděvky, protože berou jiným, co těžce získali.“

„Když jsem se vracel z poslední výpravy,“ řekl Snorre, „vybírali z každých dvaceti náramků dva.“

„Teď je to mnohem horší,“ řekl Halvar. „Berou už z každých pětadvaceti deset, a to platí ve všem, co se dá spočítat na kusy.“

„Já mám jiné zprávy,“ namítl Tjure. „Na jaře brali jenom z každých padesáti dvacet.“

„Nevidím v tom žádný velký rozdíl,“ řekl Ulme.

„Je to tak malý rozdíl, že nestojí za to se o něm hádat,“ řekl Vike.

„Měli bychom si spočítat, kolik vezmou nám,“ řekl Snorre.

Zeptali se na to Vika a ten jim to hned spočítal.

„Vychází to asi tak, že z našich deseti zlatáků si vezmou čtyři, z padesáti náhrdelníků dvacet, z pětadvaceti pohárů deset, z dvaceti číší osm, ze sta metrů hedvábí čtyřicet a ze sta věder taky čtyřicet.“

„Podle mého rozumu to znamená, že na to padne Snorrův podíl,“ řekl Tjure.

„To bych rád věděl, proč zrovna můj!“ ozval se Snorre.

„Někdo se obětovat musí,“ řekl Tjure.

„Tak se oběť ty,“ namítl Snorre.

„Můj podíl mi zůstává celý,“ řekl Tjure. „Tak bylo rozhodnuto na sněmu. Střídal jsem se přece s Halvarem u řídícího vesla.“

„Taky to bylo znát,“ řekl Snorre. „Tvůj podíl by se ti měl krátit už proto, že jsme kvůli tobě každou chvíli ztráceli směr.“

„Dej si pozor na jazyk, aby ti taky neztratil směr,“ okřikl ho Tjure.

„Jak to bude s mým podílem?“ zeptal se Gorm. „Rád bych to věděl včas, než doplujeme domů.“

„Vy jste mi chytráci,“ řekl Vike. „Přece nemůže jeden o svůj

podíl přijít a druhý si ho nechat celý. A kdo dal Tjurovi právo vrchního rozpočítavače? Až Dánové vyberou clo, tak si podíly rozdělíme znova. Každý dostane o tolik míň, kolik nám toho Dánové seberou. Ale nejlepší by bylo, kdybychom Dány nějak doběhli.“

„Řekni tu poslední větu ještě jednou,“ řekl Halvar, „ta byla krásná!“

„Nejlepší by bylo, kdybychom Dány doběhli!“

„Slyšeli jste ho, jak chytře promluvil? Ten kluk je naše spása!“

„To je jasná věc, klidně celníky ošídíme,“ řekl Vike. „Když nebudou znát míru, bude to k jejich vlastní škodě.“

„Ale jak?“ chtěl vědět Ulme. „Dánové mají za ušima. Mají velké hlavy, do kterých se hodně vejde. Ty, Vikíčku, se s nimi ovšem můžeš měřit, to my o tobě dobře víme.“

„Zase kolem něho poskakovaly jiskry,“ upozornil Halvar. „Jiskřilo to teď kolem něho delší dobu. Je po tátovi.“

„Kdy ti to jiskřilo naposled?“ zeptal se Halvara Tjure. „Když jsi běžel přes ten padací most?“

„Teď budeš pěkně zticha, Tjure,“ řekl Halvar. „Jinak si domů doplaveš.“

Snorre měl dojem, že dostal nápad.

„Několik z nás by mohlo jít po břehu,“ řekl a pošilhával po Vikovi. „Vysadili bychom je na břeh kousek před průlivem a některé zas kousek za průlivem. Mohli by nám věci donést do Flaku na zádech. My ostatní bychom propluli průlivem jen tak bez ničeho. Bude to docela zábavné, jak budou Dánové kulit oči, že nic nevezeme.“

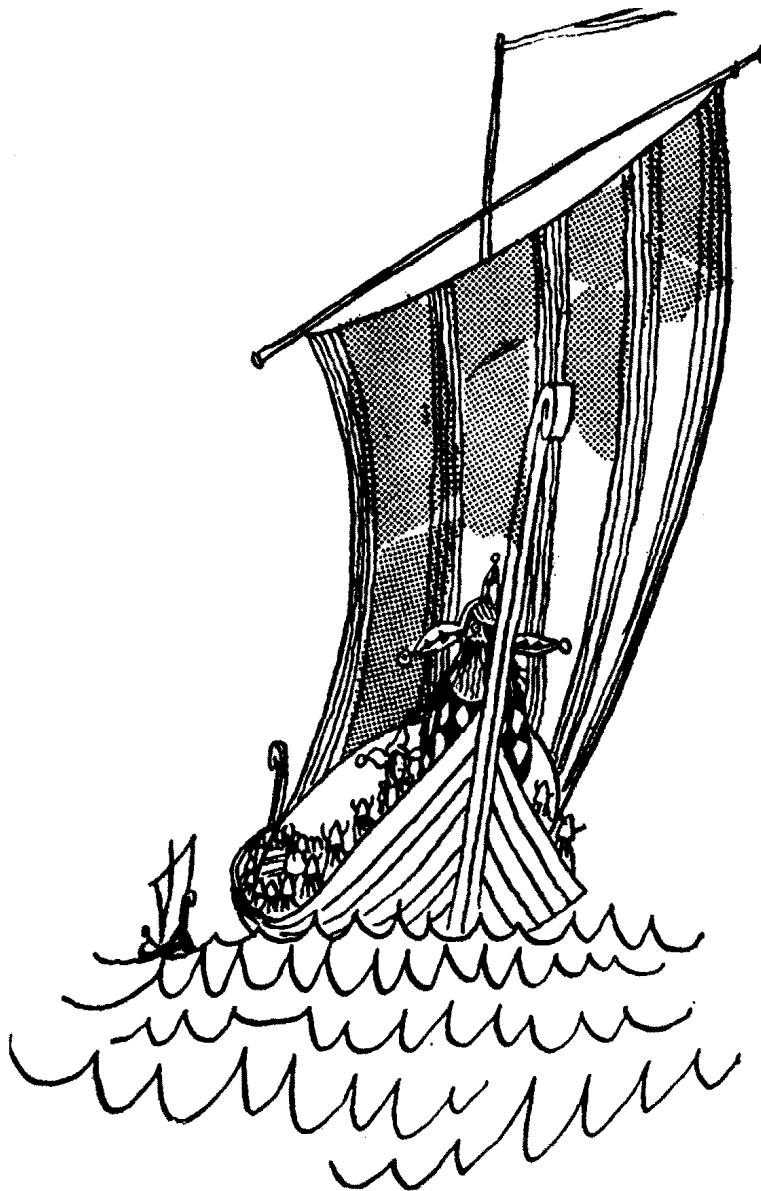
„To, co jsi říkal o vykulených očích, bude pravda,“ řekl Vike. „Jenže podél pobřeží jsou černé lesy a v nich plno pobudů. Kromě toho nejsou Sveové o nic lepší než Dánové. Sveové vybírají silniční daň a Dánové clo. Jmenuje se to různě, ale škoda je z toho úplně stejná.“

„Správně,“ řekl Halvar. „Kdo ví, jestli lidé, co se potulují po lesích, neseberou všechno a naše lidi nezabijí, aby se s nimi nemuseli dohadovat. To jsou Dánové chytřejší – nikdy nezabíjejí nikoho, koho by mohli v budoucnu obrátit znova. Aspoň nás při tom proclívání nebudou ohrožovat na životě.“

„V tom případě nevím, jak na to,“ řekl Snorre.

„To od tebe taky nikdo nečekal,“ řekl Tjure. „Tolik rozumu zas máme.“

*Měli tak naspěch,
aby už byli na moři,
že si Halvar ani nestačil
svléknout šaškovské šaty.*

„Vike už něco vymyslí,“ uzavřel to Halvar a oddělil od sebe Tjura a Snorra, kteří se mezitím začali prát.

„Nakloňte se přes okraje lodě, dokud vám nepřestane téct z nosu krev.“

Vike zatím přemýšlel.

Halvar ho s otcovskou hrdostí pozoroval. Řekl, že teď jsou jiskry zvlášť dobře vidět. Nemohl pochopit, že je ostatní nevidí.

„Za prvé,“ začal Vike, „vylezeme na břeh a koupíme velikou síť na ryby. Možná že nás bude stát zlaták, ale vyplatí se nám.“

„Přišlo by nás to levněji, kdybychom si síť půjčili,“ namítl Tjure.

„A kdy bychom ji měli vrátit?“ zeptal se Vike.

„Až se to někdy hodí,“ řekl Tjure. „Pokud ji vůbec budeme vracet. Třeba zase poplujeme kolem příští rok.“

„Do té doby by chudák rybář umřel hladu,“ řekl Vike, „a jeho žena a děti a staří rodiče s ním. To by ti ovšem vůbec nevadilo, vid’?“

„Ty se vždycky díváš na všechno z té nejhorší stránky,“ zabručel Tjure.

„To někdy neškodí, zvlášť když ty vyrukuješ s nějakým nápadem,“ řekl Vike.

„Tjure, mlčet!“ rozkázal Halvar. „Dokud budu náčelníkem, žádné chudé rybáře okrádat nebudeme. Kdo tvrdí opak, ten bude plivat zuby.“

A Tjure zmlkl. Hádal se a hašteřil a zlobil tak často, že už mu moc zubů nezbývalo. A ty, co ještě měl, se mu povážlivě viklaly.

„Pokračuj, Vike,“ řekl Halvar. „Co bude potom, až koupíme síť?“

„Musí to být pořádná síť, velká a silná,“ řekl Vike. „Dáme do ní vědra a náhrdelníky a poháry a číše. Pak ji přivážeme pod jednu z lodí. Zlatáky uložíme do hedvábí a hedvábí položíme taky do sítě.“

„Co když se hedvábí ve vodě zničí?“ strachoval se Halvar.

„To si vyzkoušíme,“ řekl Vike.

Zkusili to a hedvábí se nic nestalo.

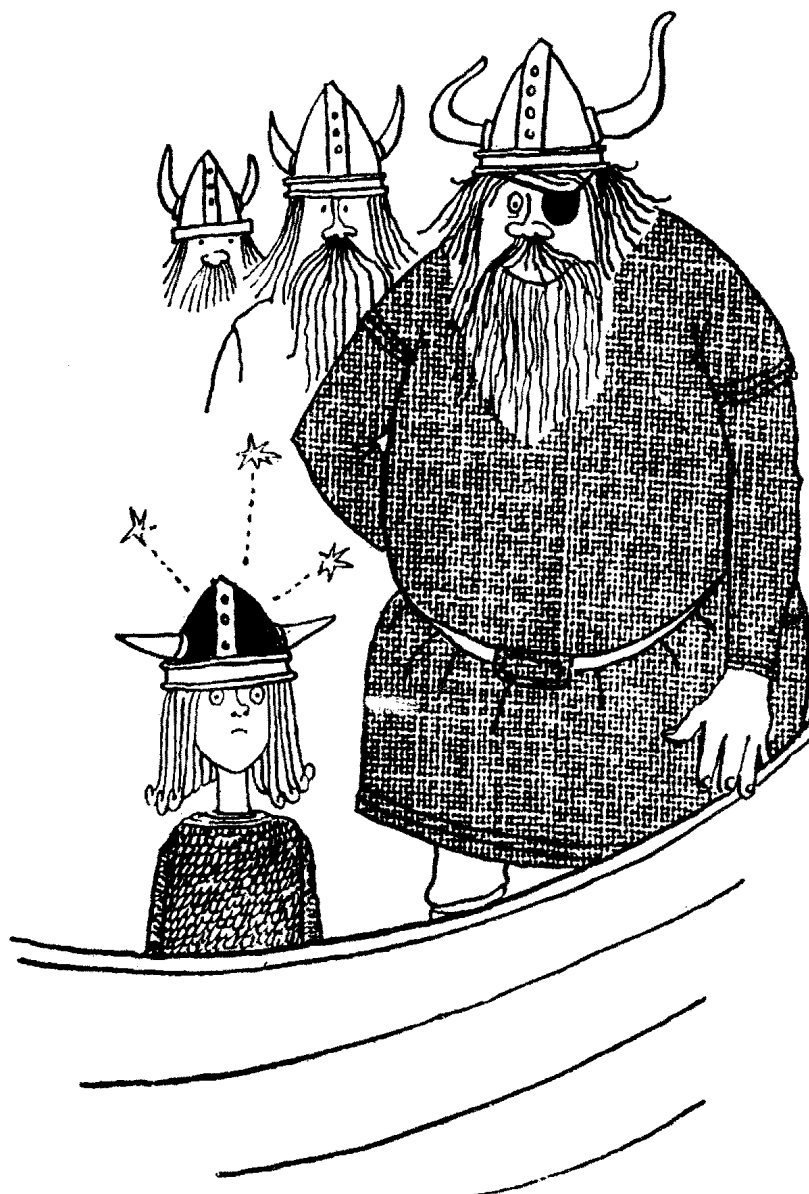
„Co když se ale Dánové začnou vyptávat, proč se vracíme domů s prázdnou?“ namítl Ulme.

„Moudře jsi promluvil, Ulme,“ řekl Vike. „Tentokrát jsi myslel pěkný kus dopředu.“

„Vážně?“ pochyboval závistivě Tjure.

„Ano,“ řekl Vike, „stojí za to se nad tím pořádně zamyslet. Nebudeme Dány dráždit, to by byla hloupost. Něco v lodích necháme, aby se celníci nenamáhali zbytečně.“

*Když Vike
přemýšlel nejvíc,
Halvar mu viděl
kolem hlavy roj jisker.*

„Jen aby toho nebylo zbytečně moc,“ strachoval se Tjure.
„Co nejmní,“ řekl Gorm.
„Tak málo, kolik si troufáme,“ řekl Snorre.
„Otázka tedy zní, kolik to nejmní je,“ řekl Vike.
„Já jsem zvyklý riskovat a riskuju rád,“ řekl Tjure.
„Na to se tě nikdo neptal,“ řekl Halvar. „Nech Vika domluvit a neskákej mu do řeči.“

„Myslím, že bude dobře nechat v lodi deset náhrdelníků, tři poháry, šest číší a dvacet věder. Dánové si z toho vezmou čtyři náhrdelníky, jeden pohár, dvě číše a osm věder. To jim za to, že v průlivu udržují pořádek, po právu patří. Ale zlatáky a hedvábí si necháme.“

O Vikovu návrhu se rozproudila živá výměna názorů.

Ti mladší chtěli Dánům nechat jenom dvacet věder. Mohli by jim říct, že je všude předešli jiní vikingové. V tom případě by si vzali osm věder a tím by byli za svou námahu dostatečně odměněni. Ostatní kořist dají do sítě.

Starší a opatrnější dávali za pravdu Vikovi. Věděli, jak to při proclívání chodí. Když někdo připluje s prázdnou, jsou Dánové nedůvěřivější, prohlížíjí loď důkladněji a nevědí, kdy skončit.

Ulme si vzpomněl, jak Dánové na jedné lodi vzali osm párů vesel. Posádka jim povídala o neštěstích a protivenstvích, která ji na výpravě potkala, ale oni tomu nevěřili. Pak ji dohonili a přepadli Vresové, protože neměla dost vesel, aby jim unikla.

Tohle zvukovalo i ty nejmladší. Zmínka o Vresech měla prazvláštní vliv. Tak byl nakonec Vikův návrh přijat všemi hlasy, kromě Tjura, který hlasoval proti.

„Teď musíme taky trochu myslet na to, jak se budeme tvářit,“ řekl Vike. „Nemůžeme plout domů s tak nepatrnou kořistí a přitom se tvářit spokojeně. To by nám Dánové nevěřili. Musíme šoupat nohama, koukat do země a pokud možno působit dojmem, jako bychom už chtěli skočit do moře. Jak vypadáte, když se stydíte?“

Všichni se začali smát. Říkali, že pro Tjura by to měla být hračka, protože nikdo neměl tolik důvodů se stydět jako on.

„Tak bude to?“ vyjel na něho Halvar. „Koukej se stydět, Tjure!“

A Tjure se snažil. Jenomže se nikdy za nic nestyděl, nikdy v životě ne. Takový byl otrlý.

Všichni říkali, že to Tjure dělá špatně. Takhle nuceně a strojeně se ještě nikdy nikdo nestyděl. Je vidět, říkali, že Tjure vůbec nemá

nadání v tom směru a že by to mohl všechno pokazit. Jen ho Dánové uvidí, už si budou myslet, že to je nějaký podfuk.

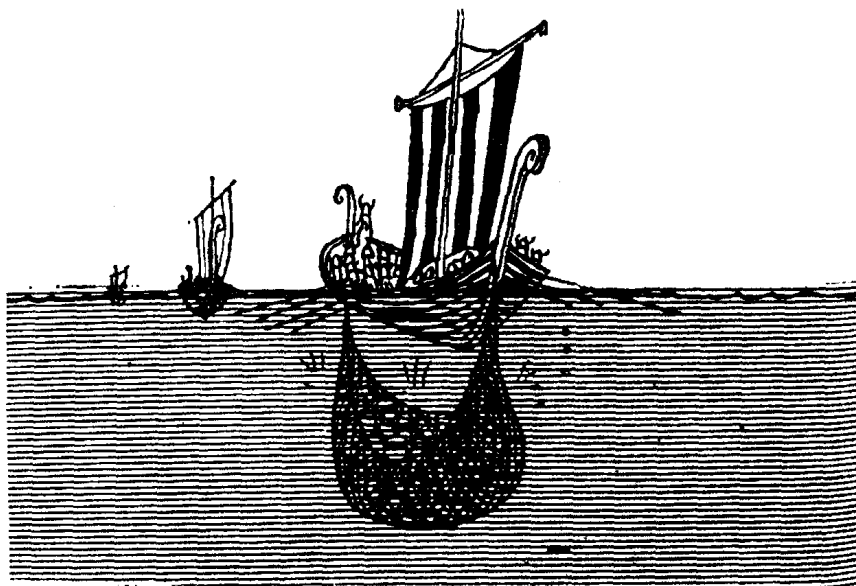
Ulmovi se čas od času dařilo navrhnout něco rozumného. To se mu podařilo i tentokrát.

„Co kdybychom Tjurovi něco přetáhli přes hlavu,“ řekl. „Můžeme Dánům říct, že má vyrážku, nebo že se opařil. Tjure vypadá tak záludně a nestydatě, že nám asi nic jiného nezbyvá.“ Všem se návrh velice zamlouval. Ani Vike si nedokázal vymyslet nic lepšího a Halvar taky ne.

A tak přetáhli Tjurovi přes hlavu čepici. Byla to tlustá vlněná čepice. Udělali mu v ní otvor pro nos a pod bradou mu ji zavázali. Když šlo o tak záslužnou věc, všichni ochotně pomáhali.

Tjure ovšem klel a všelijak se cukal. Říkal, že k dánské celnici zbývá ještě několik hodin cesty. Aspoň by mohli počkat, až bude v

*Schovali si
cennosti
v síti
a blížili se
k dánské celnici.*

dohledu.

Za chvíli už Tjure neříkal nic. Ulme mu totiž přivázal čepici šálou a stáhl ji zrovna v místě, kde měl Tjure ústa.

Vikingové z Flaku se tedy pilně cvičili ve smutku a stydění. Některým to šlo jedna radost. Vike určil ty nejschopnější, aby opravovali ostatní. Ulme vypadal ze všech nejzdrčeněji. Vike ho jmenoval příležitostným podnáčelníkem, postavil ho vedle Halvara a přikázal mu, aby vedle něho zůstal, dokud celní prohlídky neskončí.

Za chvíli potkali vikingové dánskou rybářskou loď. Řekli si, že si teď všechno vyzkoušejí.

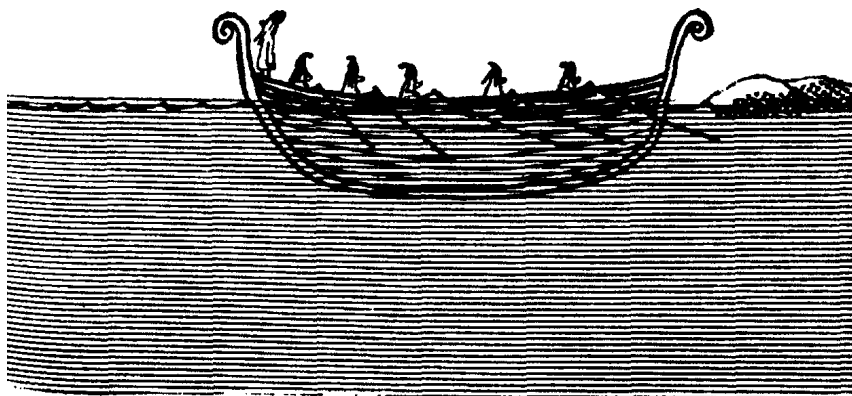
Podařilo se jim to nade všechno očekávání. Tvářili se tak zoufale, že všichni Dánové pustili vesla, vstali, smekli čepice a hluboce se vikinským lodím uklonili. Takový byl zvyk, když někdo na moři potkal loď, na které vezli mrtvého náčelníka.

Halvar ale od Dánů koupil velkou, silnou síť za přiměřenou cenu.

Vike chodil až do poslední chvíle sem a tam a stahoval vikingům koutky úst. Dva mládenci měli příliš živý pohled, tak jim pro jistotu zavřel víčka. Měli předstírat, že je popíchaly včely.

„Nezapomínejte, že se chystáte skočit do moře. Nikdy jste se necítili hůř.“

Vike byl spokojen, teprve když od nich odletěli i rackové, protože tak žalostný pohled nemohli vydržet.

Nakonec tedy vpluli do průlivu a Dánové vyslali na každou loď šest celníků. Celníci prohledali každý kout. Proklepávali všechno, co bylo ze dřeva, jestli tam není dutina. Podívali se pod každou přílbu a sahalí každému do kalhot i za kazajku. Dokonce zkoumali, jestli vikingové z Flaku nespustili po provazech vědra do vody.

Říkali, že přivazovat vědra a spouštět je do vody je nejobvyklejší trik Sveů. Opakují to pořád dokola, přestože jim to nikdy neprojde.

*Vikingové naříkali
tak přesvědčivě,
že dánským celníkům
jich bylo upřímně líto.*

Kdyby vikingové z Flaku nebyli naříkali tak přesvědčivě, byli by se Dánové pravděpodobně byli potopili i pod kýl, aby se tam podívali.

Nakonec už celníci ten nárek nemohli poslouchat. Ti citlivější z nich začínali slzet a z prsou se jim draly vzlyky. Dánové bývali vždycky dobré duše se srdcem na pravém místě. Jeden z nich se ptal, jestli by už neměli prohlídku ukončit. Řekl celnímu náčelníkovi, že se na ten žal už nemůže dívat. Ostatní na tom nebyli o nic líp. Dívat se na tolik trápení, to na ně bylo moc.

Netrvalo dlouho a lidé z Flaku i celníci plakali společně. Bylo to slyšet daleko široko a na pobřeží se lidé divili, co se to jenom děje. Připluli snad Sveové s nějakou novou, zlou nákazou? Nebo dostali nějakou nemoc, která se projevuje záchvaty pláče?

Halvar prosil zlomeným hlasem dánského náčelníka, aby mu slíbil jedinou věc. Ať nikomu, ale opravdu nikomu neřekne, jak jejich výprava dopadla. Kdyby se to lidé dověděli, vikingové z Flaku by byli nadosmrti zostuzeni a pravděpodobně by to ohrozilo jejich hlasy na sněmu.

Halvar náčelníka prosil, aby mu na to dal ruku, že to nikomu neřekne. Však o něm ví, že co slíbí, to dodrží. Dánský náčelník byl dobrák od kosti a chtěl Halvara utěšit. Taková věc se může stát každému, říkal. Stačí, když se člověk trochu poškorpí s bohy nebo se dopustí nějaké jiné chybičky, a neštěstí je hotovo.

Při těch slovech v Halvarovi hrklo. Hluboce se ho to dotklo a v tváři se mu objevil hrozivý výraz.

Vike ten výraz znal, a proto Halvara rychle píchl do zadku šídlem. Pro jistotu mu je zapíchl až po rukojeť.

Halvar zařval bolestí.

Náčelník celníků se domníval, že ten řev způsobilo zoufalství v neštěstí, a honem Halvarovi stiskl ruku. „Spolehni se,“ řekl, „vždycky své slovo dodržím.“

Pak poslal své muže, aby přivezli kus vepřového a konev medoviny a Halvara tím trochu utěšili. Náčelník celníků ještě nikdy neviděl dospělého člověka v tak žalostném stavu. Taky se ještě nikdy nestal svědkem toho, že by to někdo dával tak nahlas najevo – ale o tom pomlčel. Halvar se zhluboka napil. Byla to dobrá medovina a v konvi jí bylo hodně. Teď smýšlel o Dánech mnohem líp a krásněji. Kdyby nevybírali tak chtivě clo, smýšlel by o nich jen dobře, říkal si v duchu.

Jako by četl Halvarovy myšlenky, začal náčelník celníků vysvětlovat, proč vybírají clo. Řekl, že musí vydat počet z každé lodi, která tudy propluje. Týkalo se to i takových lodí, které neměly štěstí. Často se mu to i přičilo. Jako například teď. Ale musí svou práci dělat pořádně, protože by ho jinak dánský král vyhodil. Něčím se člověk živit musí. Kdyby ho král vyhodil, třeba by ho vystřídal jiný náčelník, který by byl mnohem horší.

A tak tedy vybral Dán čtyři náhrdelníky, jeden pohár, osm věder a dvě číše. Souhlasilo to přesně s Vikovými propočty. (Jen si je hezky nalistujte, jsou na začátku téhle kapitoly.)

Náčelník si ty věci ustaraně prohlížel. Řekl, že to je snad nejmenší clo, jaké kdy vybral. Král se bude asi divit, co to ve Flaku bydlí za nekňuby.

Nemyslíl tím nic zlého, řekl to jen tak. Halvar se ale zase začal tvářit hrozivě.

Vike tedy znova použil šídlo, a to stejným způsobem. Proč měnit způsob, který plní svůj účel?

Halvar znovu zařval jako pominutý. Zařval tentokrát ještě víc než poprvé, protože mu bylo vlastní zadnice líto.

Náčelník celníků se odvrátil. Uložil si do paměti, že s urvanějším člověkem, než jakým je náčelník vikingů z Flaku, se ještě nesetkal. Jistěže byl hoden politování, ale snad by se mohl alespoň trochu ovládat?

K velkému překvapení všech vikingů předstoupil Ulme a přednesl báseň o protivenstvích, která potkala výpravu z Flaku, jako by v životě nedělal nic jiného, než skládal básně. A přitom to udělal poprvé v životě.

Ulme ovšem nevěděl, že náčelník celníků je nejpřednějším znalcem básní v Dánsku.

Takhle zněla Ulmova báseň:

*Vyjela z Flaku výprava reků,
válečná štěstí nedopřál Odin,
věder jen dvacet domů si vezou,
šperků jen deset bůh jim přál,
nepřítel lýtý číší měl šest,
poháry třemi jen pyšní se loď,
hořké je Dánům tak malé clo dáti,
více zasloužil si vikingů přítel,*

*největší z velkých, všech reků bratr,
ochránce průlivu, věhlasný král.*

Náčelník celníků Ulma požádal, aby mu báseň přednesl ještě jednou. Řekl, že by mu byl povděčen, kdyby ji přednesl trochu pomaleji a vložil do toho víc citu.

Ulme mu vyhověl.

Náčelník prohlásil, že to je dobrá báseň, i když je místy trochu kostrbatá a příliš moderní. Tu a tam je v ní o slabiku víc, jinde zase o slabiku méně, než by mělo být, zato ale nikdy neslyšel báseň s lepším obsahem. V tom směru předčil Ulme nejlepší skaldy-básníky v Dánsku.

Řekl ještě, že by z Ulma mohl být velký skald-básník. Stačí, když si dá trochu větší pozor na počet slabik.

Nato Dánové vikingům přátelsky pokynuli na rozloučenou.

Halvarovi muži veslovali půl dne. Když jim dánské pobřeží zmizelo z dohledu, zastavili.

Vytáhli síť a vysušili schované věci.

Tjurovi ale odvázali čepici až po západu slunce. Nechtěli totiž, aby jim svými řečmi a úšklebky pokazil den, který se tak vydařil.

Všichni byli zajedno, že Tjure stejně nic důležitého neřekne.

Šťastný konec

Konečně byli doma.

Všichni jim spěchali naproti a radostně je vítali. Vytáhli lodě na břeh a přivezené věci odnesli na sněmovní náměstí, aby si je tam rozdělili.

Halvar dostal jako náčelník ze všeho desátky a pak se všichni účastníci výpravy rozdělili rovným dílem.

Vike tam stál spolu s ostatními. Když ho Halvar vyvolal – po Valovi a před Volmarem – nikdo nic nenamítal. Vike dostal svůj podíl a Ylva plakala hrdostí.

„Tady všichni vidíte, jakého mám syna a po kom je,“ řekla.

Dělení proběhlo v obecné shodě a ze všech teď byli boháči. Ženy a děti žasly nad tou nesmírnou hojností.

Ulme složil báseň o Vikově důvtipu. Byla to dlouhá báseň a vcelku pravdivá. Lidé se z ní dověděli, že Vike vymyslel ze všech nejvíc a ty nejlepší věci, a to na moři i na souši.

Po Ulmovi vystoupili ostatní. Řekli, že Vikovi vděčí za mnoho. Zazpívali pak na jeho počest třikrát za sebou prastarou oslavnou píseň „Bud' nám dlouho živ a zdrav a dočkej se vnoučat“. Takhle na

sněmovním náměstí ve Flaku ještě nikdy nikoho nepoctili. Dokonce i jeho kamarádi, se kterými hrával na babu, mu provolávali slávu.

Jednoho krásného dne ale zase seděl na nejvyšší příčli na šplhavém stromě. Pod stromem stála mladá vlčice s tenkýma nohama a malými čelistmi, která se ještě ani nenaučila supět. Tak hubený vlk se ještě do Flaku neodvážil. Vikovi kamarádi mohli puknout smíchy. Tak přišel Vike znova mezi svými vrstevníky o dobrou pověst.

I když si z toho vůbec nic nedělal, nebylo to nic příjemného, sedět v zimě na stromě. Dostal rýmu a bolení v krku. A tak se rozhodl, že s těmi vlky něco podnikne.

Byl s plánem hotov, zrovna když Halvar pořádal velký zimní hodokvas.

Vystoupil v hodovní síni a požádal o ticho. Všichni říkali, že si ho rádi poslechnou, jen ať promluví.

„Všichni vědí,“ začal Vike, „že ve Flaku jsou nejlepší lovci z celé země. Všichni, kteří stojí za zmínku, jsou přítomni v této síni. Ale jeden musí být ze všech nejlepší a bylo by dobré vědět, který to je, aby o tom nemusely být spory. Chtěl bych proto uspořádat soutěž. Kdo do novoročního novoluní skolí nejvíc vlků, ten bude nejlepší. Vyhraje hromadu peněz. Všichni, kdo se chtějí účastnit, přispějí

Konečně byli doma!

*Šťastní vikingové
se svorně rozdělili
o všechny poháry
a náhrdelníky.*

sázkou.“

Přijali to s jásotem. Muži na znamení souhlasu řinčeli meči a štíty a oči jim svítily soutěživostí. Byla k tomu zrovna vhodná doba, říkali vikingové, protože ve Flaku nebylo moc práce, a štípat dříví, to se člověku přejí.

Ochotně sázeli peníze. Byla z toho hromada mincí loket vysoká, až milo pohledět.

Halvar byl zvolen za soudce, který bude počítat vlčí kožichy a určí vítěze. Měl důvěru všech.

Tak tedy vypukl ve Flaku velký hon na vlky, o kterém se mluvilo až u dánského průlivu. Vikingové z Flaku byli důkladní, hbití a vytrvalí. Jestliže dva uviděli jednoho vlka, měli vykřiknout: „Pax vlku tomu!“ Toto heslo pochází právě z vlčího honu ve Flaku.

Slovo „pax“ slyšel Ulme, když byl v Římě. Znamená to „mír“ nebo „pokoj“. V tomto případě to znamenalo: „Toho vlka mi nech na pokoji.“

Vlkům bylo tehdy zle. Hodně jich padlo a zbytek utekl do sousedních krajů. Flak se proslavil jako první kraj Severu zbavený vlků.

*Vike vymyslel
velký hon na vlky,
kterého se všichni
rádi zúčastnili.*

Kdo myslíte, že ten závod vyhrál? Nikdo jiný než Snorre. Získal všechny peníze a od Ylvy dostal nádavkem krásnou číši. To byla čestná cena od místních žen.

Tím si Snorre získal obecnou úctu, takže byl v pořadí hned za Halvarem a Vikem. Lidé ve Flaku pak říkali všem cizincům: „Tamhle v tom domě, víte, bydlí Snorre, to je ten, co vyhrál vlčí soutěž!“

Takový byl slavný!

Tjare se umístil na předposledním místě a za ním už byl jenom Hakan Těžký, který byl tak tlustý, že ani neprolezl křovím.

Od té doby se Vike k radosti celého kraje odvážil chodit na dlouhé procházky. Prozkoumal ložisko železa ve skále ve Flaku a raky ve Flakeském jezeře a zahájil výnosnou těžbu železa a výhodný lov raků. Přehradil místní říčku a obdařil Flake vlastním vodopádem a vodním mlýnem, nejlepším v sedmi krajích. A mnohými dalšími věcmi.

Všichni ho chválili, ale nijak tím nezpychl. Částečně to ovšem bylo zásluhou matky Ylvy. Koupila od vědmy vlčí tlapu a zašila ji Vikovi do kazajky. Byla to zvláštní tlapa, protože Vika lechtala, ale jenom když se vytahoval, jinak ne.

(Taková tlapa by posloužila mnohým. A docela malou bych někdy potřeboval i já.)

*Viking Vike
se široko daleko
proslavil tím,
jak uměl
dobře poradit.*

Ylva, Halvar a Vike žili šťastně mnoho, mnoho let.

Halvara lidé z Flaku vyhledávali, když měli malé starosti. Když přišli s velkou starostí, zůstali nejdřív stát ve dveřích a rozpačitě přešlapovali. Říkali „hm“ a „hm“ a nakonec se zeptali, jestli je Vike doma.

V takových případech šel Halvar na dvůr štípat dříví. Nechtěl to lidem ztěžovat. Budiž to řečeno k jeho chvále.

Vike lidi trpělivě vyslechl, ale nezeptal se jich, co si to zase nadrobili. Takové otázky nikdy k ničemu nebyly, a to v žádném století. Jsou to nejhoupější otázky, jaké kdy byly vysloveny.

Vike řekl: „Něco vyzkoušíme, a uvidíme.“ Byl to totiž chytrý a hodný chlapec. Zato smělí, nebojácní chlapci, co se do všeho hrnou, ti nemají pro jiné pochopení. Ti se jenom ženou hlava nehlava.

Viking Vike a rudoocí rváči

Halvar je přemožen a Snorre si narazí palce

Vikingové z Flaku se chystali na výpravu do Anglie a chtěli, aby Vike jel s nimi. Vike nechtěl.

„Na těch vašich výpravách vždycky něco špatně dopadne,“ řekl. „To radši nebudu slavný a zůstanu doma ve Flaku, než abych jezdil do Anglie a rozbil si nos.“

Halvara to rozzlobilo, ale matka Ylva se Vika zastala.

„Jen ho do ničeho nenut,“ řekla. „Má příliš dobrou hlavu, aby o ni měl jen tak pro nic za nic přijít. A sedí mu na příliš tenkém krčku.“

Halvar a ostatní ale byli rozhodnutí, že pojedou, protože Anglie byla bohatá země a dalo se tam hodně naloupit. Dánští vikingové tam byli před nimi a své loupeže nazvali vybírání dánské daně. Halvar za nimi nechtěl zůstat pozadu, a tak si usmyslel, že tam jako Sveové pojedou vybírat švédské daně.

Věděl, jak se to dělá. Musejí si vybrat město, které není ani moc velké, ale zase ani moc malé, postavit se s mužstvem před jeho hradby a řinčet zbraněmi. Někdy to úplně stačí. A když ne, tak se musejí vřítit do města, hodně řvát a zuřivě koulet očima. To pomůže téměř vždycky.

Pokud se tu a tam stalo, že se Angličané postavili na odpor, tak se na ně vikingové přesto nezlobili. Aspoň jim tím dali příležitost k velkým válečnickým činům, takže se mohli stát hrdiny oslavných básní.

Takhle hloupě uvažovali.

Angličané byli hodní lidé a nebyli na válčení dobře připraveni, protože v jejich zemi nebylo moc divokých zvířat, jimž by se museli bránit. Zato Sveové se museli denně rvát s obrovskými medvědy, kteří vážili třeba i sedm set kilogramů, a tak se z nich stali rváči. Nejprudnější lovci medvědů získali velikou slávu. Halvar složil obyčejného medvěda na lopatky za jedinou minutu. Ve Flaku to byl rekord – pokud byste ovšem nepočítali případy, kdy někdo medvědovi podtrhl nohy. Halvar zápasil poctivě a medvědům nohy

nepodtrhával.

Když byli medvědi zalezlí k zimnímu spánku, tak se vikingové prali mezi sebou. Aby si to usnadnili, říkal jeden o druhém, že krade voly. Nemysleli to zle, a pokud protivník rvačku přežil, tak své obvinění obvykle zase odvolali.

Vikingové se pilně cvičili v umění, jak poděsit lidi. Už v útlém věku se učili koulet očima. Za útoku obraceli oči v sloup a běželi tak rychle, že jim plnovousy vlály.

Vikingové z Flaku se vydali do Anglie na třech lodích a v dobré náladě. Halvar se nadouval u řídicího vesla náčelnické lodi. Muži u vesel se chlubili, až to nebralo konce, ale tak už to u vikingů bývalo zvykem.

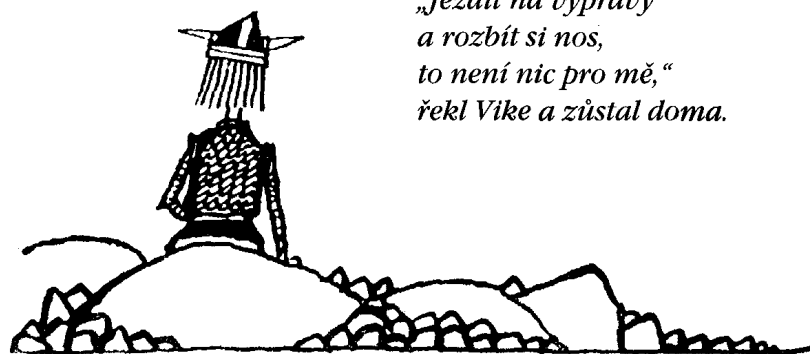
„Provedeme hrdinské činy,“ říkali, „a nabereme spoustu kořisti. Své ženy oblečeme do královských šatů a naplníme jim spíže a truhly. Anglické necky, o kterých se teď všude mluví jako o poslední vymoženosti, budou u nás v každé domácnosti. Ať si pak jiné ženy srovnávají košile s našimi. Nikde nebudou mít tak bílé košile jako u nás ve Flaku!“

Tak dopluli bez nehody až do Anglie. Skoro hned našli město, které nebylo ani moc malé, ani moc velké. Nacpali se velkými kusy hodně nasoleného masa, aby měli pocit, že mají strašlivou sílu.

„Teď na ně jdem!“ křičel Halvar. „Rozhoupejte vousy, chlapci, a nezapomeňte koulet očima!“

A už se hnali!

Měli vousy čerstvě vymyté a hodně huňaté, takže se jim krásně

*„Jezdit na výpravy
a rozbít si nos,
to není nic pro mě,“
řekl Vike a zůstal doma.*

vlňily. Z očí jim byla vidět jenom bělma, a hlavně řvali a hulákali, jak nejvíc mohli. Zkrátka dělali všechno tak, jak to mělo být.

„Za chvíli nám otevřou městskou bránu,“ prorokoval nadějně Halvar.

A taky že se brána otevřela! Jenomže ne opatrně a na malou skulinu, jak si to Halvar představoval, a taky ne vyděšeným vyjednávačem držícím v rozechvělé ruce klacek s bílým praporem. Městská brána se naopak otevřela s velkým rámusem a dokořán a divokým tryskem se z ní vyřítla spousta Seveřanů. Posupně a zle se šklebili a mávali meči jako posedlí. Měli dokonce mnohem delší vousy než ti z Flaku a víc se jim vlnily! Nestříhali si je bůhví kolik let! A jejich řev byl hlasitější a táhlejší! Byli hrozní na pohled, vyřítili se proti vikingům a v okamžiku zaplnili celou rovinu před městskou hradbou.

Halvar zbledl, ale vydal rozkaz, aby se jim postavili na odpor. Bylo to nutné už proto, aby si zachovali dobrou pověst.

Snorre chtěl Halvarovi pomoci, a tak spustil starý povzbuzující pokřik, který složil okresní básník Ulme:

Tento pokřik byl všude v cizině velice neoblíbený. Zato když ho uslyšeli vikingové z Flaku, hned v sobě pocítili novou odvahu. Znovu ze sebe vydali hromadný řev a hnali se do útoku.

Proti strašlivému řevu cizinců ale jejich pokřik nepomohl. Tentokrát je někdo překřičel, a tak zbývala malá naděje na úspěch. Vikingům z Flaku se totiž něco takového ještě nikdy nestalo.

*S chutí, chlapci, do toho,
půlka je hotovo,
Flake, Flake, Flake!*

Zůstali najednou stát a jenom předstírali, že běží. Zůstali stát na místě, zvedali nohy a mávali rukama. Byl to jenom takový ubohý, průhledný útok.

Uviděli totiž něco, čeho si předtím na dálku nevšimli. A byl to hrozný, příšerný, děsivý objev!

Muži, kteří běželi do útoku proti nim, přirozeně taky kouleli očima a ukazovali bělma – jenomže měli červená bělma! Všichni do jednoho měli červené oči! A když se několik set takových lidí na vás řítí jako jeden muž – kdo to potom má vydržet? Vikingové z Flaku se zděsili.

Ti cizinci byli samé vlasy a vousy a červená bělma!

Když uviděli, že jejich protivníci jenom předstírají běh, tak svůj řev, svůj ohlušující vítězný pokřik zdvojnásobili.

Dokonce i takoví chlapi jako Gorm a Brede si zacpávali uši.

Ostatní z Flaku opustila odvaha do té míry, že dokonce přestali šlapat na místě. Copak tohle byla čistá hra? Za takovýchhle okolností na nich přece nikdo nemůže chtít, aby se udrželi. Nepřátelé jsou docela určitě ve spojení se zlými duchy. Co se teď dá jiného čekat, než že na jejich straně každou chvíli vyrukují draci a hadí jazyky?

Vikingové z Flaku složili jeden po druhém zbraně a stočili oči do obvyklé polohy. Jak se situace vyvinula, byla by to učiněná hloupost, dál ukazovat bělma.

Ovšem Halvar bojoval! Sekal vytrvale kolem sebe a obratně se kryl štítem. Když mu mezi nepřáteli začínalo být těsno, použil svého starého, spolehlivého úskoku. Točil se dokolečka, dokola, takže mu meč ve vzduchu jen hvízdal. Tímhle způsobem se zachránil už v mnoha obtížných situacích. Podařilo se mu to i tentokrát. Dlouho si držel cizince od těla, přestože se na něho hrnuli s velikou silou.

Ti s červenýma očima se nakonec jeho vytrvalé obraně museli obdivovat.

Nesmíme ovšem zapomínat, že Halvar měl jenom jedno oko. A ještě ke všemu byl od narození barvoslepý.

Myslel proto, že má co dělat s lidmi s obyčejnými bílými bělmy. Začal proto vlastním lidem nadávat, ano, dokonce sprostě. Zdálo se mu samozřejmě, že mu málo pomáhají. Jeho muži se vzdávali boje, přestože neměli štíty vejpůl a meče ještě ani nestačili použít. A tak se na ně rozkřikl, aby si zvolili nového náčelníka. Tentokrát s nimi jel na výpravu naposled!

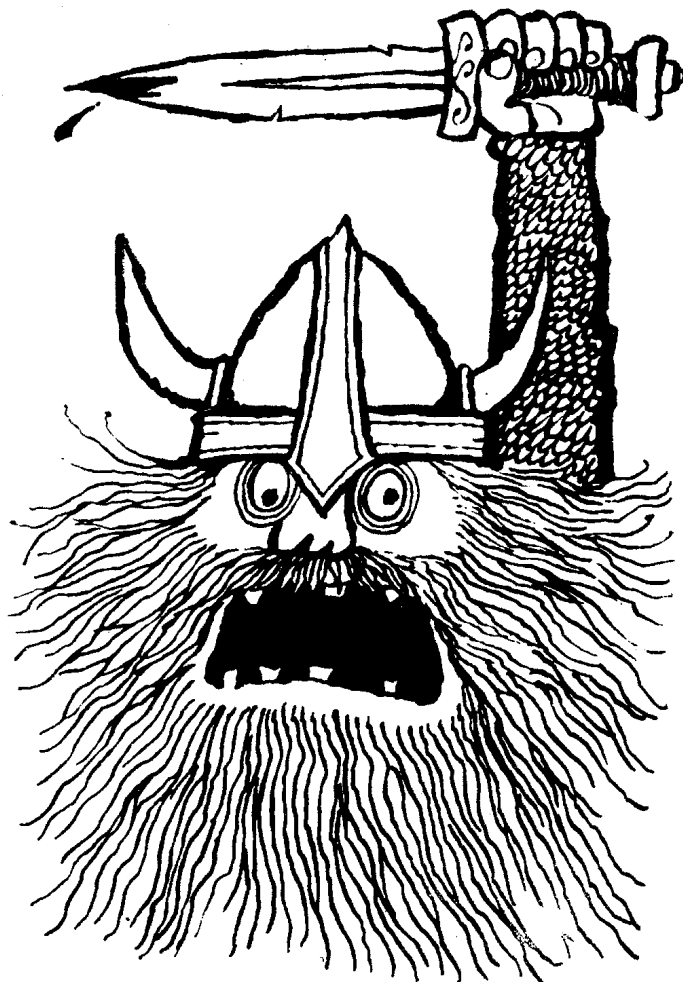
Nakonec se mu z toho točení dokolečka, dokola začala točit

hlava. Ještě k tomu držel chvilku meč příliš vysoko, takže se nepřátelům podařilo ho podlézt. Dostali se mu na tělo a odzbrojili ho.

To se mu ovšem nejdřív pověsilo osm mužů na ruce a šest na nohy.

Z jeho mužů byl Snorre jediný, kdo se stavěl na odpor. Musel, už pro tu ostudu! Koneckonců stál přece jenom Halvarovi nejbliž a

*Rudookým vlály vousy
a černaly se dokořán
rozevřené chrtány,
až z nich šla hrůza.*

střídal se s ním u řídicího vesla.

Jenže Snorre měl smůlu. Hned na začátku si narazil oba palce. Když se vší silou rozehnal mečem, nepřátelé podváděli tím, že uskakovali stranou. Snorre ztratil rovnováhu a měl tak málo duchapřítomnosti, že při pádu nastavil oba palce.

Při takovéhle smůle má člověk plné právo toho nechat, řekl si.

Byl jediný, který měl dost rozumu, aby utekl, a zvolil si k tomu pravou chvíli. Odplížil se s naraženými palci pryč, zrovna když cizinci svazovali Halvara. Náčelník vikingů z Flaku kolem sebe bil a kopal jako divoch a nepřátelé se tomu jenom smáli.

Halvarovo kopání ovšem nakonec vikingy z Flaku zachránilo. Jinak by totiž Snorre nemohl uniknout a nebyl by se vrátil s Vikem. Podle toho vidíme, že se někdy vyplácí kopat, když jsme přemoženi.

Snorre zalezl nenápadně do příkopu. Zůstal tam ležet a napjatě poslouchal. Musím se dostat domů pro Vika, říkal si. Vike se bude vyptávat a já mu všechno vylíčím.

Halvar byl spoután a stál před náčelníkem nepřátel, který byl hrozný na pohled a mluvil krátce a drsně. Halvar mu ovšem nezůstával odpověď dlužen, přestože byl bezmocný.

„To si říkáte vikingové?“ křičel Halvar. „Máte rohy na přilbách

jako my. Ale vaše přílby říkají jedno a vaše chování něco jiného!“

„Mysli si, co chceš,“ řekl náčelník. „Se mnou to nehne!“

„Jen se nafukuj,“ hromoval Halvar, „zákony stejně neznáš. Takhle se jedni vikingové k druhým nesmějí chovat. To si piš!“

„Hlupáku!“ řekl náčelník. „My jsme tu byli první a je nás tu spousta! Tebe sem nikdo neposílal a kromě toho se nejlíp hodíš k tomu, abys doma na dvorku štípal dříví, když sekáš takhle dokola!“

„Že se nestydíš!“ rozčiloval se Halvar. „Já měl platný důvod sem přijít – přišel jsem vybírat daně!“

„Túdle!“ řekl náčelník. „Daně tu vybírám já. Už jsem jich taky dost vybral. Ale co ty víš o tom, jak se vybírají?“

„Vím toho dost,“ řekl Halvar. „Daně se vybírají jednoduše tím způsobem, že se zajede do Anglie a pouští se hrůza!“

„Vy jste moc hrůzy nepouštěli. A teď poslouchej! Daně jsou k tomu, aby si člověk udržel jiné vikinky od těla. My jsme si drželi od těla například vás!“

„A za to dostáváte zaplacení?“ podivil se Halvar. „Abyste si zrovna nás drželi od těla? To je ale vrchol!“

„Ty jsi ale hlupák!“ řekl náčelník. „Nezačneš mi tu za chvíli

*Gorm a Brede
si museli ucpat uši,
když rudoocí
s řevem vyběhli
z brány.*

brečet? Obchod je obchod! My totiž chráníme tohle město před takovými, jako jste vy. A výborně se nám to vyplácí.“

„To není poctivá hra!“ řekl Halvar. „To není spravedlivé, aby jedni vikingové takhle jednali s druhými vikinky.“

„Nemluv mi tady o spravedlnosti!“ rozkřikl se náčelník. „Každý ať si hledí svého užitku a basta!“

„S takovým podvodníkem, jako jsi ty, jsem se ještě nikdy nesetkal!“ řekl Halvar. „A s nikým, kdo by byl tak velkohubý!“

„To jsou řeči, to jsou řeči,“ smál se mu náčelník. „Říkej si, co chceš, ale větší výkupné, než budu požadovat já, jsi ještě nikdy nezaplatil. Budu za tebe požadovat tolik, že na to do smrti nezapomeneš.“

„Výkupné?“ podivil se Halvar. „To za sebe ještě mám zaplatit? Že se nestydíš!“

„Zaplatíš mi za svou svobodu,“ řekl náčelník. „A stydět se můžeš

*„Výkupné?“
podivil se Halvar.
„Že se nestydíš,
chtít na mně
výkupné!“*

sám! Důvodů k tomu máš dost a tví lidé taky. Odkud je vůbec ta sebranka?“

„My jsme z Flaku,“ řekl Halvar, „to je dobrý kraj. A odkud jste vy?“

„My jsme ze Stiklastadu,“ řekl pyšně náčelník. „Zapamatuj si to! My jsme Norové a Norové jsou lepší než Sveové. Dvojnásob lepší!“

„Kolik ode mne tedy chceš?“ zeptal se Halvar.

„Chci všechny vaše poháry a vědra a kroužky a mince,“ řekl náčelník a posupně se zasmál. „A kromě toho všechny vaše koně a krávy a kozy a voly. Všechno z celého vašeho území! Za tahouny si stačíte sami, hlupáci!“

„To je nadělení!“ vyjekl Halvar, který teď trochu zkrotl. „My jsme si vlastně chtěli přivést domů nové věci. Mimo jiné anglické necky.“

„Dobře, že ses o nich zmínil,“ řekl náčelník. „To mi připomíná, že vám sebereme i palice na prádlo.“

Halvarův hlasitý nárek bylo to poslední, co Snorre slyšel.

Co tomu řekne matka Ylva a ostatní ženy ve Flaku?

Snorre, který si narazil palce, se odplížil. Nemohl už se na Halvarovo zoufalství dívat.

Odplížil se až k pobřeží a velice se mu ulevilo, když v jedné zátoce uviděl dánskou loď. Konečně slušní lidé, řekl si a plaval k sousedům Dánům.

Vytáhli ho na loď, protože byli ochotní a soucitní jako všichni Dánové. Je to hodný národ a mají dobrosrdečnou povahu.

Vzhledem k tomu, že měl Snorre naražené palce, dokonce ani nemusel pomáhat při veslování.

Dánové pluli domů a vysadili ho na severní straně průlivu mezi Dánskem a zemí Sveů. Snorre potom utíkal lesy až domů do Flaku.

Když tam doběhl, byl hrozně udýchaný.

Ženy, které se kolem něho shlukly, byly zvědavé, ale měly zrovna špatnou náladu.

„Kde máš necky?“ ptaly se ho jízlivě.

„Že se nestydíte!“ napomenul je Snorre. „To jsem měl nosit necky s těmihle palci? Když jsem si je takhle narazil?“

A vylíčil jim všechno, co se jim přihodilo v Anglii, a ještě dodal, co mu všechno Dánové řekli o mužích ze Stiklastadu, jací jsou zlí.

Nikomu, kdo je na cestách, nedají pokoj. Mají červené oči, protože jim zčervenaly na moři, když za špatného počasí pluli proti větru.

„Měli jsme smůlu,“ uzavřel Snorre. „Horší smůlu ani nepamatuju.“

„To my známe,“ odsekly ženské. „U vás je to vždycky jenom smůla!“

„To tedy ne!“ rozkřikl se Snorre. „A co palce?“

*„Horší smůlu
ani nepamatuju,“
řekl Snorre
a ukázal jim
naražené palce.*

„Ty své palce si schovej,“ řekly ženy, „už jsme se o nich naposlouchaly dost. Smůla byla v tom, že jste narazili na lidi, kteří na vás udělali bububu! To jste nečekali, co?“

„Bububu jsme křičeli my na ně, a ne oni na nás,“ bránil se Snorre, „a jak nahlas! A co byste vůbec dělaly vy, kdyby se na vás hrnuly stovky červených očí?“

„O nás nejde,“ řekly ženy, „jde o pár vejtahů, kteří si říkají chlapi! Jak to teda skončilo?“

Snorrovi nezbývalo než jim povědět o výkupném a vyjmenovat jim, co všechno lidé z Flaku budou muset zaplatit. Svůj výčet skončil palicemi na prádlo.

„To máme radost,“ řekly ženy. „Nejdřív slíbíte, že nám přivezete anglické necky, a nakonec přijdeme i o palice na prádlo.“

„Co můžu dělat,“ řekl netrpělivě Snorre. „Takhle se věci mají. Zbraně nám už Norové sebrali, takže ve Flaku bude bída.“

Ženy si sedly a ze samého žalu se začaly kolébat ze strany na stranu. Seděly v dlouhatánské řadě a bez přestání se kolébaly sem a tam.

Co z toho měly? Právě že nic!

Vike vymyslí modré meče a vikingové z Bory se rozzlobí

Vike slyšel, co Snorre vykládal, a přemítal o tom, jak je teď asi Halvarovi a všem ostatním hodným lidem z Flaku, kteří se z Anglie nevrátili. Třeba leží ve vězeňských kobkách spoutáni na rukou i na nohou a trpí hladem! Taky přemítal o matce Ylvě, které z toho všeho bylo hrozně smutno.

„Budu pro ně muset dojet,“ řekl, když si to pořádně promyslel. „Jakmile si ale vzpomenu na ty jejich červené oči a vlající plnovousy, tak mi z toho běží mráz po zádech. Mám z nich takový strach, že snad z toho umřu.“

„Ale přesto tam pojedeš, Vikíčku, vid’?“ povzbuzoval ho Snorre. „Ty jsi naše jediná spása. Vezmeš si hned výkupné s sebou, nebo na to chceš jít jinak?“

„Komu by se chtělo dávat těm podvodníkům s červenýma očima takové jmění?“ řekl Vike. „To by pak byli ještě nafoukanější, než jsou, a já nafoukané lidi nesnáším. Něco jim ovšem přivezu, ale to se jim nebude ani trochu líbit.“

„A co jim to chceš přivést, Vikíčku?“ ptal se pln naděje Snorre.

„Něco, čemu se budou moc divit,“ řekl Vike. „Tak se budou divit, že jim brady spadnou až na břicho.“

„Výborně,“ radoval se Snorre, „s tím jsem právě počítal. Ať žije Vike, hip, hip, hurá!“

„Ať žije Vike!“ křičely všechny ženy. „Ať žije, hip, hip, hurá, hip, hip, hurá, hip, hip, hurá!“

„Buďte, prosím vás, zticha,“ řekl Vike. „Jen si nemyslete, že se nebojím. Nebudu teď mít několik týdnů jedinou klidnou chvíli. Budu se tak bát, že si mě nakonec Norové spletou s osikou.“

„Já a Snorre se svezeme se sousedními vikinky z Body,“ začal Vike. „Chystají se právě do francké říše a Anglie je na cestě. Snorre to město najde, a pak uvidíme.“

Všechny ženy se přestaly kolébat sem a tam. Nářek utichl. Takovou měli všichni k Vikovi prazvláštní důvěru.

Ale málem bychom zapomněli na matku Ylvu. Ta se ještě svého smutku nezbavila.

„Přišla jsem o Halvara,“ řekla, „a to stačí. To mám teď ještě ke všemu přijít i o toho jediného, komu to v naší chalupě myslí?“

„Vike se neztratí,“ povzbuzoval ji Snorre.

„Já vím, že leccos umí,“ řekla Ylva. „A že je chytrý a že má nápady. Jenže má taky tenký krček! A tamti mají červené oči!“

„Milá maminečko, buď tak hodná a uklidni se,“ ozval se Vike. „Víš moc dobře, že na sebe dám pozor. Prát se s nimi nebudu a šípům do cesty taky běžat nebudu. Já si budu vymýšlet, aby z toho něco vzešlo.“

*Ženy nadělaly
dřevěných mečů
a hliněných špicí
na oštěpy
celé hromady.*

„Aspoň mi slib,“ řekla Ylva, „že se pořádně oblékneš a nezmáčíš si nohy. Jinak bys tam ještě chytil rýmu!“

„To víš, že si dám pozor,“ řekl Vike, „a taky budu večer chodit brzy spát.“

Ylva ho vzala kolem krku a přede všemi mu několikrát dala pusy.

„Mámo! Ty jsi ale! Víš!“ vytrhl se jí Vike a zrudl až po kořínky vlasů.

„A teď dáme dohromady nějaké věci,“ řekl Vike. „Samé laciné věci, bez kterých se snadno obejdeme. Vezmeme je s sebou a vyměníme je za lepší a dražší věci. Flake musí vydělat a Norové musejí prodělat. A přitom nám ty věci musejí pomoci zachránit Halvara a všechny ostatní!“

Vysvětlil, jak si to představuje, a rozdělil práci ženám, dětem a přestárlým. Někteří začali dělat dřevěné meče, jiní špice k oštěpům, ale hliněné. Ti nejšikovnější napínali na luky prasečí střívka.

Ty meče byly tak tupé, že tupější nikdy nikdo neviděl. Špice oštěpů nepronikly ani párem kalhot. A luky se vůbec nedaly napnout.

Přitom to všechno vypadalo jako opravdové. Lidé z Flaku byli obratní, zvláště ženy.

Když jim Vike řekl, jaký z toho všeho budou mít užitek, všichni se smáli, až se za břicha popadali. Pak pracovali s dvojnásobným úsilím až pozdě do noci. Hromady mečů a luků a oštěpů rostly a rostly.

Děti poslali nasbírat borůvky. Vrátily se z lesa s několika sty košíky až po okraj plnými. Toho roku se totiž urodilo hodně borůvek. Pak borůvky rozmačkali a meče do nich namočili. Vypadaly jako ty nejstrašlivější meče, protože zmodraly. A modré meče tehdy lidé považovali za daleko lepší zbraň než jakékoli jiné.

Vike poprosil matku Ylvu, aby porazila prase. Pak namáčeli hroty modrých mečů v prasečí krvi, takže vypadaly ještě daleko hrůzněji než jenom modré meče. Teď z nich byly modré meče s červenými hroty!

Slabší ženy omdlévaly, když je uviděly, přestože věděly, jak se to dělá!

Vike řekl, že když můžou Norové chytračit s očima, tak můžou lidé z Flaku chytračit s meči. „My jsme nezačali!“ dodal ještě.

Vike a Snorre odjeli k sousedním vikingům do Body. Snorre

znova vyprávěl, jak si Norové vedli proti nim z Flaku. Volil ta pravá slova, takže vikingové z Body se rozzlobili, až se jim dělala pěna u úst.

Když se trochu uklidnili, řekli, že to tedy ještě v životě neslyšeli, aby někdo vyrukoval na nepřítele s červenýma očima. Prohlásili, že chodit po světě s červenýma očima, to by se prostě mělo zakázat. Takhle by kdekdo mohl normálním, slušným vikingům, kteří se můžou vytasit jenom s obyčejnýma očima s bílými bělmy, všechno pokazit. Nakonec by si z toho, že při útoku obracejí oči v sloup, nikdo nic nedělal. Jejich pověst by byla tatam, a jak by se potom živili?

„Milerádi vám pomůžeme vypravit se do Anglie a vykonat pomstu,“ řekli vikingové z Body. „Jen se s námi nalodíte, však už se nějak složíme. Když je srdce na pravém místě, tak se najde místo i pro pár zadků navíc. Chleba a soleného masa bude taky pro nás všechny dost. Stačí, když řeknete slovo, a vydáme se na Nory s vámi!“

Lidé z Flaku a lidé z Body byli odjakživa dobří sousedé. Na shromážděních v Birce vždycky hlasovali stejně. Dohodli se pokaždé předem, pro kterého sudího budou hlasovat a kterého vyhodí ze sedla.

Když do země vtrhli vetřelci, Flake a Boda si navzájem posílaly zprávy po poslech. Zatímco jedna oblast bojovala, druhá si na nepřítele počíhala zezadu. Pak se na nepřítele vrhla, hnala ho k sobě domů, nahnala si ho do chalup a zatloukla mu dveře hřeby.

Vike ale lidem z Body řekl, že s Nory válčit nebude. Kromě toho se mu nehodilo do plánu, aby jich do Anglie přijelo příliš moc. Lidé z Body tedy mohli klidně pokračovat v cestě do francké říše.

Vikingové z Body byli zvědaví, k čemu ty podivné „zbraně“ budou dobré. Vike jim vysvětlil, jak při výrobě těch podivných „zbraní“ použili hlíny, borůvek a prasečích střívek, aby si je potom nespletli s opravdovými zbraněmi v případě, že by jejich lodě byly napadeny. Proč ale ty neužitečné věci vleče s sebou?

„My ovšem dobře víme,“ řekl náčelník vikingů z Body Gunnar Koňský zub, „že jsi chytrý. Třeba vidíš dál než my i v tomhle případě.“

„To nestojí za řeč,“ řekl Vike a rozpačitě se usmíval. „Já vím, že naopak vy z Body vidíte nejdál a že máte prvotřídní myšlenky. Ale v tomhle případě jsem měl na přemýšlení jaksí víc času.“

Pak vikingům z Body vysvětlil, jak si chce v Anglii počínat. „S těmihle zvláštními zbraněmi tam chci podniknout výměnný obchod,“ řekl.

Tu se všichni do jednoho začali plácát do stehů a málem omdlévali smíchy.

Náčelník prohlásil, že o tom Vike během cesty už nesmí mluvit, protože by je to tak rozesmálo, že by ani nemohli veslovat a vůbec by do Anglie nedopluli.

Vike slíbil, že o svých plánech už ani necekne. Pro jistotu své „zbraně“ přikryl chvojím, aby se nikomu ani nepřipomínaly.

Pluli rychle, protože vikingové z Body byli dobře vytrénovaní a veslovali pravidelně a s jistotou.

Všichni veslovali, kromě Snorra. Ten nemusel, protože měl naražené palce. Začínal být nakonec rád, že si je narazil.

Řvoun se dá napálit a podnáčelník dostane lekci čistoty

Dopluli bez nehody až do úžiny mezi Anglií a franckou říší. Snorre vytrvale vyhlížel, až našel místo, kde se vikingové z Flaku vylodili. Poděkoval s Vikem za svezení a oba z lodi Gunnara Koňského zuba vystoupili na břeh.

„Co teď s těmi zbraněmi uděláme?“ ptal se Snorre.

„To uvidíš,“ odpověděl Vike. „Je to do města daleko?“

„Asi tak deset kilometrů,“ řekl Snorre.

„Tak potřebujeme koně,“ řekl Vike.

„Půjčíme si?“ ptal se Snorre.

„To by ses nestyděl?“ řekl Vike. „Já vím, co to mezi vikingy znamená, něco si ‚půjčit‘.“

„Když si nepůjčíme, tak nás to přijde moc draho,“ řekl Snorre.

„Máme snad čím platit?“

„Jak by ne, a poctivě! Podívej se!“

A Vike ukázal Snorrovi kožený váček, který dostal od matky Ylvy. Byl plný bílých mincí, bylo jich tam nejmíň dvacet a nebyly to žádné malé mince.

„Za tenhle váček peněz můžeš dostat koně a vůz plný červeného zelí. Jenom nevím, co bys pak s takovou spoustou červeného zelí dělal,“ řekl Snorre.

„Já taky ne,“ odpověděl Vike.

Brzy potkali dobráckého sedláka, kterému nabídli přiměřenou cenu za koně, a on jim ho prodal. Nařezali si vrbového proutí a rychle si upletli dva velké koše. Pak je svázali provazem a zavěsili je koni na hřbet. Naložili do obou košíků stejně a Vike složil svou halenu a podložil jí provaz, aby se koni nezařezával do srsti.

Pak se vyšvihli na koně a jeli k městu.

U městské brány stály norské hlídky. Ptaly se Vika a Snorra, co v městě pohledávají.

„Jedeme tam za obchodem,“ vysvětloval Vike. „Jsme mírumilovní obchodníci,“

„Jestli jste mírumilovní, nebo ne, to nás nezajímá,“ chechtali se hlídači. „Snad si nemyslíš, že se bojíme cestovatele, který jede sám s malým klukem. Ale zadarmo se do města nedostanete.“

S tím Vike počítal a už měl nejmenší ze stříbrných mincí přichystanou v ruce. Váček s penězi jim nechtěl ukazovat. Vjeli do města.

Bylo tam hodně velkých, výstavných domů. Ty nejvznešenější měly vyřezávané dveře, které byly dvakrát tak vysoké jako ty ve Flaku. U některých vchodů byly z kamene vytesané mužské hlavy ještě z doby, kdy tu žili Římané. Domy stály užší stranou do ulic a měly dvůr a na něm stodolu nebo stáj.

„Je to pěkné město,“ řekl Snorre. „Tak pěkné město jsem neviděl od té doby, co jsem byl v Kolíně nad Rýnem. Ale Norové tu jsou pro ostudu. Podívej se, jak se nafukují. Jako by jim to všechno patřilo!“

„Angličané se na ně dívají skrz prsty,“ poznamenal Vike, „toho bychom měli nějak využít.“

Měl pravdu, Angličané si náramně uplivovali, jakmile uviděli nějakého Nora.

Z jednoho domu na nejširší ulici vycházela pronikavá vůně jídla. To znamenalo, že tam prodávají jídlo i pití. Vike a Snorre spěchali dovnitř, protože měli po cestě hlad. Dobře se najedli a Vike dal hostinskému stříbrnou minci. Poctivý a dobrosrdečný Angličan poděkoval a vrátil Vikovi měděnou minci. Aby mu dali najevo, že jsou spokojeni s jídlem, Vike a Snorre zdvořile říhali.

Pak se Vike zeptal, kde bydlí náčelník Norů.

„Vy jste Norové?“ zeptal se hostinský a zneklidněl.

Vike si při jeho slovech uplivil a hostinský se hned zase uklidnil.

„Tyhle Nory, co tu máte, bychom za krajany nechtěli za nic na světě,“ vysvětloval mu Vike, „ale chci vyhledat jejich náčelníka, protože s ním mám nevyřízené účty.“

„To máme všichni!“ řekl hostinský. „Nejhorší je, že nedělá rozdíl mezi tím, co mu patří, a tím, co mu nepatří. Ti cizinci mají den ze dne víc a víc a my máme míň a míň. Norové tvrdí, že tu zůstanou celé léto, ale to bychom asi nevydrželi. Naší jedinou útěchou je kopat jámy. Když je zataženo, kopeme celé noci. Jakmile vykopeme jámu, hned do ní házíme své věci.“

„To je moudré,“ řekl Vike. „Jen kopejte a hodně hluboko. Několik čísel navíc může hodně znamenat. Ovšem jestli se můj plán vydaří, tak už to nebude zapotřebí. Kde tedy bydlí ten jejich

náčelník?“

Hostinský Vikovi vysvětlil, kudy tam vede nejbližší cesta.

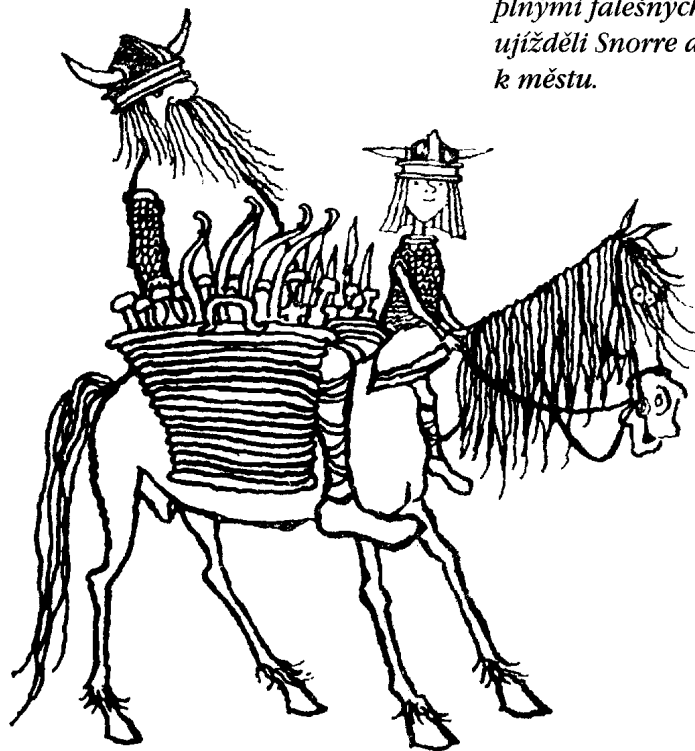
„Líbíš se mi,“ řekl hostinský, „zvlášť se mi líbí, že máš bílá bělma, jak to má být. Ti červenoocí vypadají hrozně. A ať se ti tvůj plán vydaří! I když se mi zdá, že jsi na Nory dost malý.“

„Na velikosti nezáleží tolik jako na rozumu,“ řekl Vike.

„Toho krmili vtipnou kaší,“ řekl jeden ze dvou Angličanů u vedlejšího stolu. „Jen si vzpomeňte na našeho Alfréda z Yorku! Byl téměř trpaslík a do koňského sedla lezl po žebříku. A přesto to byl Alfréd Třípalec, který doběhl barbary z Frösönu. Dokázal to tím, že postavil les oštěpů. Za hradbami nikdo nepoznal, že každý druhý oštěp drží žena!“

Třetí Angličan vysvětloval, že mají zvláštní způsob, jak přátelům přát štěstí. Tiskli chvíli palce obou rukou proti sobě a přitom někomu přáli štěstí. Často to pomáhalo.

*S košíky
plnými falešných zbraní
ujížděli Snorre a Vike
k městu.*

Všichni tři Angličané slíbili, že budou Vikovi i Snorrovi tisknout palce. Řeknou taky všem členům svých rodin i příbuzným, aby to udělali zrovna tak. Čím víc lidí to udělá, tím líp. Budou Vikovi i Snorrovi tisknout palce starým poctivým anglickým způsobem několik hodin denně. Takových dvě stě palců dají určitě dohromady.

„Mockrát děkujeme,“ řekl Vike. „Když mi pomůže tolik palců, tak se mi to určitě podaří.“

Přišli k norskému náčelníkovi, který se jmenoval Řvoun Vrale. Byl na něho hrozný pohled a jméno dostal podle toho, že měl neobyčejně silný hlas. Jakmile mu někdo seabemín odmílouval, hned řval, až uši zaléhaly. Hřímalo to daleko víc, než když Halvar křičel do veliké hlásné trouby, kterou měli ve Flaku pro případ, že by hořelo.

Řvoun se nečesal ani si nestříhal vlasy. Měl je slepené a sahaly mu až po pás. Nejhorší ale byly chuchvalce vousů, které mu rostly až na tvářích. Byly zrzavé a strašně rozčuchané. Vypadal, jako by mu z obličejů vyrůstali dva ježkové! Jen jestli si dovedete představit úplně zrzavé ježky!

„Musíme si pospíšet,“ řekl Snorre. „Mně se z těch jeho vousů dělá

*Hostinský jim ukázal,
kde bydlí náčelník,
a slíbil jim,
že jim bude držet
palce po anglicku.*

špatně, asi jsem tu slepičí polévku u Angličana příliš hltal. Žbluňká mi v břiše.“

„Co mám říkat já!“ řekl Vike. „Mě zase pálí žáha a to není o nic lepší! Podívej se, jak je Řvoun celý pokecaný. Měli by mu dát slinták!“

Řvoun seděl ve vysokém křesle až na konci rozlehlé síně.

Vike a Snorre pochodovali k němu na třesoucích se nohou a při každém druhém kroku se hluboce ukláněli. Řvoun měl zrovna špatnou náladu. Zíral na ně jako na vrahy, zlostně bručel a vůbec jim neodpověděl na pozdrav.

„Co mi chcete?“ zeptal se, když konečně dobručel.

„Já jsem Vike,“ představil se Vike, „a tohle je Snorre a tohle...“

„Moment!“ skočil mu do řeči Řvoun. „Podobáte se hodně Sveům, to je jednou fakt! A já nemám nikoho na světě tak nerad jako Svey. Z těch mě vždycky šimrá po celém těle. A proto musím vždycky honem někoho pošimrat, aby mě to přešlo!“

„To musí být legrace,“ řekl Vike. „S tebou si člověk asi krásně vyhraje!“

„Já ti dám legraci!“ řekl Řvoun. „Já ti dám vyhraje! Abys věděl, já nejradši šimrám hrotem meče! Vyzkoušel jsem všechno možné, ale hrotem meče mi to jde nejlíp. A koho zašimrám, tomu vyrazím dech. A komu já jednou vyrazím dech, ten už ho nepopadne!“

„To ale není jen tak,“ řekl Vike. „Bez dechu se člověk neobejde.“

„To tedy neobejde,“ souhlasil Řvoun, „a abys věděl, tak mě právě začíná šimrat. Už je to tady! Mám já ale štěstí, že mám po ruce meč. Podívejte se na tenhleten.“

Opřel se zády o opěradlo svého vysokého křesla a začal se chechtat. Rudé vousy mu zavlály, že mu málem vůbec nebylo vidět do obličeje. Vykukovala mu jenom špička nosu, a to jen díky tomu, že byla hodně špičatá.

Řvoun vypadal v tu chvíli tak strašně, že strašnější pohled Vike ještě nezažil. Rozklepal se po celém těle, zatmělo se mu před očima a hučelo mu v uších. Kdyby neustále nemyslel na to, jak je Halvarovi těžko, určitě by se neudržel na nohou. A bude mu ještě hůř, jestli mu nepřijde na pomoc. Chudák táta!

„Když už mluvíme o šimrání,“ spustil proto Vike, „tak máme každý něco. Zkrátka máš takový zlozvyk, že šimráš lidi, s tím se nedá nic dělat!“

„Že se s tím nedá nic dělat?“ řval Řvoun a zatvářil se ještě

hrozivěji. „To mi říkáš ty? To ti teda ukážu!“

„Počkej okamžiček!“ řekl Vike. „Nech mě domluvit! Jestli nás považuješ za Svey, tak jsi na omylu! My přicházíme z větší dálky, až z Islandu. Máme tam horké prameny a koupeme se v teplé vodě.“

„Vy se koupete?“ podivil se Řvoun. „Brrrr! Ale mě nebudeš poučovat o Islandu. Bydlí tam má sestra a švagr. Jestli jsi Islandan, tak určitě znáš Toru a Torleifa. Pokud je mi známo, jsou tam na tom teplovodním ostrově ze všech nejbohatší a nejslavnější.“

„Jako obvykle máš pravdu,“ řekl Vike. „Tora a Torleif jsou ze všech nejváženější a my Islandané jsme na ně hrdí. Ukazujeme je všem cizincům. Máš báječné příbuzné.“

„To se ví, že mám,“ liboval si Řvoun. „Náš rod je ze všech nejvznešenější. A nejvznešenějším členem toho nejvznešenějšího rodu jsem já.“

„Když už mluvíme o Toře a Torleifovi,“ pokračoval Vike a honem přemýšlel, „tak ti povím, že právě přicházíme od nich. Řekli nám totiž, abychom tě určitě navštívili, protože se od tebe člověk může hodně přiučit. Mám ti vyřídit pozdrav a že se jim daří dobře. Až na tu černou nemoc ovšem.“

„No to mě podrž!“ zařval Řvoun. „Oni dostali černou nemoc?“

„Kromě podpaží ji mají všude,“ potvrdil Vike.

„Hm, tak se mi zdá, že nechodíš pro slovo daleko,“ řekl Řvoun vychytrale, „a asi taky trochu přeháníš. Můžeš mi Toru a Torleifa popsat?“

Ted' ale dostal Vike nahnáno! V životě neviděl ani jednoho, ani druhého! Co mu zbývalo, než hádat, že Tora asi bude podobná bratrovi!

„Černá nemoc lidi dost změní,“ začal Vike, „ale Tora má silnou postavu a silný hlas a hodně vlasů. Je to bytelná ženská a doma má poslední slovo ona. Torleif je spíš takový obyčejnější.“

„Namoutěkutě,“ řekl Řvoun a téměř se usmál, „vystihls je oba úplně do puntíku! Zřejmě je znáš. Kdepak Tora, ta nikdy nebyla žádná putička!“

„To tedy ne,“ potvrdil horlivě Vike, „ta má pusu jako řemen.“

„A velikou ji má jak vlčí chřtán,“ dodal Řvoun. „Když byla malá, tak jsme ji za mlhavého počasí vysazovali na skálu v moři, kde byla mělčina. Vřískala vzteky, že to bylo slyšet kolik kilometrů, a všechny lodě podle toho poznaly, kde ta mělčina je. A to byla dítě.“

„A ted' ji lidé poslouchají ještě víc.“

„To věřím,“ řekl Řvoun, „je to zkrátka řádná ženská.“

„Řádnější se hned tak nenajde,“ potvrdil Vike. „Se svým bratrem se ovšem srovnávat nedá.“

„To bych prosil,“ řekl Řvoun. „Jak tě to taky mohlo napadnout! Když už je řeč o mně, tak mám kromě toho šimrání ještě jednu zvláštnost. Chci totiž všechny lidi zaměstnat – každého, kdo se mi nachomýtně. Když vidím lidi, kteří nemají nic na práci, tak mě z toho

*Vike ukázal Řvounovi
jeden ze svých
modrých mečů.
Řvounovi chtivostí
zasvítily oči.*

začne svrbět po těle. A proto bych rád věděl, co vy dva umíte.“

„Zrovinka jsem ti to chtěl říct,“ řekl Vike. „Přišli jsme celou cestu až sem jenom proto, abychom ti sloužili. Sloužit takovému velkému muži, jako je Řvoun, to přece není jen tak! To budeme mít o čem vyprávět, až se vrátíme domů!“

„Budete slavní,“ řekl Řvoun.

„A vyučení jsme,“ dodal Vike, „namouduši. Jsme dokonce vyučení cídiči zbraní. Na celém Islandu nemají lepší, to uznává i Tora! Jak jistě víš, tak je dnes málo dokonale vyučených cídičů zbraní.“

„Vím, vím,“ řekl Řvoun, „většina z nich nestojí za nic. Dneska se lidé nechtějí nic pořádného vyučit.“

Vike vytáhl jeden ze svých modrých mečů s červeným hrotem, jeden z těch dřevěných mečů, které udělali doma ve Flaku. Přidržel jej tak, aby na něj svítilo slunce. Řvounovi zasvítily oči.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se ho Vike. „Ty přece mečům rozumíš. A tohle je jenom vzorek.“

„To mě podrž,“ vydechl Řvoun. „Lepší meč jsem neviděl nejmín týden, ne, čtrnáct dní. Hlavně ta barva! Máš takových víc?“

„Jéje, spousty,“ chlubil se Vike.

V tom okamžiku se Řvounův obličej celý zkřivil chtivostí. Jeho veliká ústa se roztáhla do širokého, odporného úsměvu a červené oči mu žhnuly jako řěřavé uhlíky. Krátil se mu dech a funěl, že mu vousy vlály sem a tam.

Vike z toho málem omdlel, ale Snorre ho podržel.

„Vikíčku,“ zašeptal mu Snorre do ucha, „nezapomeň na tátu!“

„Tak ty máš hodně modrých mečů,“ řekl Řvoun a mnul si spokojeně ruce. „A s červenými hroty! To rád slyším! A jelikož jsem chudý a bez prostředků, tak je od tebe převezmu. Stejně jsi na takové těžké meče moc malý. Ještě by sis uhnal kýlu!“

„Díky za péči,“ řekl Vike. „Ale zapomněl jsem se zmínit, že jsem ty meče nestačil vycídit sám. Tora mi pomáhala, chtěla se to naučit. Cídila rukojeti. Nedá se ovšem vyloučit, že na nich něco z té černé nemoci zůstalo.“

Tentokrát málem omdlel strachy zase Řvoun. Jako všichni nafoukanci, kteří křičí na lidi, měl hrozný strach z nákazy.

„Nestůj mi tu tak blízko!“ rozkatil se. „Co je to za způsoby, lézt člověku až pod nos! To... to se nesluší! Ještě ke všemu oba smrdíte. Asi se vám potí nohy.“

Tohle jim řekl zrovna on! A přitom nebyl ani z poloviny tak čistý jako Vike a Snorre!

„Jdi se umýt!“ poručil Řvoun. „A toho druhého vem s sebou! Pak mi vycídíš všechny moje meče, a to pěkně do modra, a uděláš jim červené hroty. Ty tvoje zůstanou venku! Rozuměls? Slušní lidé nelezou do cizího domu s meči! To bys taky měl vědět!“

Řvoun přivolal jednoho ze svých podnáčelníků a přikázal mu, aby ty dva odvedl ke kádi s vodou a dohlédl na ně, aby se pořádně vydrhli.

„Pak je odvedeš do zbrojírny!“

Vike a Snorre se pořádně umyli, dokonce si vydrbali i krk. Podnáčelník s hrůzou pozoroval, že jim to je příjemné. Nespokojili se jenom tím, že si umyli obličej, ruce a krk. Nakonec ještě ponořili do vody oba malíčky, strčili si je do uší a dlouho jimi kroužili sem a tam. Přitom si vesele pohvizdovali, jako by to ani nebylo žádné trápení.

Na podnáčelníka to bylo moc.

„Mně se z vás dělá špatně,“ řekl nakonec. „Už toho bylo dost, končit! Příliš moc vody škodí, to ví každý. Kdo se moc myje, toho se může chytout plíseň. Já jsem si pro jistotu nemyl krk od té doby, co mi máma přestala poroučet.“

Ukázal jim hrdě krk a oni o jeho slovech ani trochu nepochybovali.

Pak je odvedl do Řvounovy zbrojnice.

Vike a Snorre vzali svého koně s sebou.

„K čemu si berete s sebou koně?“ ptal se jich podnáčelník.

„Naložíme na něho koše,“ odpověděl Vike.

„Na co máte koše?“

„Na nářadí. Máme spoustu nářadí, protože svou práci vždycky děláme svědomitě.“

„Už jsem si všiml,“ řekl podnáčelník znechuceně a vzpomněl si, jak kroutili malíčky v uších. „Nač ale potřebujete tak velikánské koše? Vždyť se do nich vejde celý lodní náklad zbraní!“

„Nemáme jen nářadí,“ poučoval ho Vike, „máme taky vosk, hrozně moc vosku. Spotřebujeme hodně kilogramů vosku, protože Řvoun nesnáší polovičatou práci.“

Podnáčelník něco vztekle zabručel a odešel.

V okamžiku, kdy Vike a Snorre zůstali ve zbrojárně sami, měli

náhle hrozně naspěch. Vyměnili Norům všechny jejich meče za dřevěné a všechny luky za ty své s třívami ze střívek. Pak ještě vyměnili všechny norské oštěpy za oštěpy z Flaku s hliněnými špicemi.

Za každou pravou zbraň tam nechali jednu nepravou, kterou přivezli z domova. Dokonce jim dva dřevěné meče a dva luky zbyly.

*Vike a Snorre
vyměnili Norům
honem všechny
zbraně za ty falešné,
které si přivezli
z Flaku.*

Ale Vike nebyl malicherný. Nechal Norům i to, co zbylo.

„Prozatím jsme měli štěstí,“ řekl Snorre.

„Ano,“ přisvědčil Vike, „asi nám pomohlo, že nám Angličané tisknou palce.“

Norské zbraně ale vážily o tolik víc než ty dřevěné, že kůň nespokojeně zaržál.

Vike a Snorre pro jistotu slezli, šli vedle koně a nadlehčovali mu náklad.

Byli dokonale spokojeni. Podařilo se jim ukrást Norům všechny zbraně.

Někdo se třeba podiví, proč Řvoun nechával všechny zbraně ležet ve zbrojárně. To ale bylo tím, že byl takový lakomec.

Bál se, že by je mužstvo zbytečně opotřebovávalo. Podle jeho názoru to byl nemrav, házet oštěpem, jakmile se v křoví něco pohne. Někdo třeba takový oštěp v nestřežené chvíli šlohone a hned má Řvounovo mužstvo o oštěp míň – pak z toho jsou zbytečné výdaje! Zrovna tak s šípy. Když jsou po ruce, spotřebuje se jich hned víc.

Řvoun byl na majetek jako ras. Někdy se ale lakota nevyplácí.

„Tak, a teď si půjdeme k Řvounovi pro mzdu,“ řekl Vike.

„Troufáme si!“ strachoval se Snorre. „Nepřeháníme to? Ošidili jsme ho o všechnu kořist. To nám ještě má zaplatit?“

„Koho, prosím tě, šetříš?“

„Já vím, já vím. Ale nechce se mi na ty jeho vousy koukat ještě jednou. Najednou začnou vlát, a co potom?“

„Příjemný pohled na ně není,“ přiznal Vike. „Dělá se mi zle, jen co si na ně vzpomenu. Ale musíme pomoci tátovi a těm ostatním, a do vězení nás může pustit jedině Řvoun a nikdo jiný. Proto chci k němu jít ještě jednou, vyžádat si mzdu, a přitom ho nějak doběhnout. Taky už je načase ozbrojit naše lidi z Flaku, protože máme ty pravé zbraně a Řvoun má ty nepravé.“

Šli tedy zpátky.

Šli, ale pomalu. Po pravdě řečeno se courali až hanba.

„Tak už jsme tu zas,“ řekl Vike, „jdeme si pro mzdu.“

„Pro co?“ podivil se Řvoun. „Řekni to ještě jednou, já některé věci špatně slyším. Cože na mně chcete?“

„Chceme dostat zapláceno. Už jsme ty zbraně vycídili a

navoskovali.“

„To jste ale moc hodní,“ řekl Řvoun. „Podařilo se vám to?“

„Dokonale,“ ujišťoval ho Vike. „Ale tak moc hodní zase nejsme. Nedělali jsme to zadarmo, chceme dostat zapláceno.“

„Cha, cha, cha,“ smál se Řvoun, „tak vy chcete dostat zapláceno? To jste se ale spletli. U mě se totiž neplatí, jestli to nevíte. Já neplatím, já jenom poroučím, to snižuje výdaje. Chci, aby pro mě lidé pracovali, ale dobrá práce se odmění sama. To je moje zásada, a je to zdravá a správná zásada.“

„Zdravá pro tebe,“ doplnil ho Vike. „A máš velké zásady, jak se na velkého muže a myslitele sluší.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Řvoun. „A teď můžete jít.“

„Ty se nikdy ani trochu nezastydíš, když ošdíš lidi o mzdu?“ zeptal se nevinně Vike.

„Ani ne,“ přiznal se Řvoun, „já na to netrpím.“

„Tak dobrá, už o tom nemluvm,“ řekl velkoryse Vike.

„To bude nejmoudřejší,“ souhlasil Řvoun. „Jinak bys mohl přijít o uši. A ten tvůj Snorre taky. Máte každý jenom dvě, ne?“

„Ano, ale zato je máme nedávno umyté,“ řekl Vike.

„Tím bych se moc nechlubil,“ namítl Řvoun. „Nestojí to za zmínku.“

„Když už je řeč o chlubení,“ řekl Vike, „tak jsme se ještě nepochlubili tím, že jsme ty meče vycídili jenom po jedné straně. Nechceš je náhodou mít vycíděné po obou stranách? My jsme se totiž chtěli nejdřív dohodnout o mzdě a potom to teprve dodělat. Co ty na to?“

„Že jsi pěkně vykutálený ptáček,“ řekl Řvoun. „Co tedy stojí vycídění na druhé straně?“

„O tom se ještě dohodneme,“ řekl Vike. „Zaplatíš nám přitom ještě další věc.“

„To jsi na omylu, ještě nikdy jsem nezaplatil za dvě věci tentýž den. Nikdy v životě.“

„Jednou s tím začít musíš,“ chlácholil ho Vike. „Vzhledem k tomu, že jsi tak moudrý, jistě neodmítneš zaplatit za nejlepší radu, jakou jsi kdy dostal.“

„Zač ta rada bude stát, o tom rozhodnu já,“ řekl Řvoun. „Sem s ní!“

„I když nebude tak moudrá jako ty?“

„Já vím, že jsem v tomhle směru výjimečný,“ řekl Řvoun. „Ale

sem s tou radou!“

„Ve městě se říká, že máš nějaké Svey jako rukojmí.“

„To mám,“ potvrdil Řvoun. „Jsou pod zámkem. Musím je držet pod zámkem, protože se zbláznili. Představ si, co je napadlo! Přišli mi sem a chtěli se se mnou dělit! Se mnou! Slyšel jsi už něco podobného?“

„Špatně tě znali,“ řekl Vike. „Ale vím o dobrém způsobu, jak z nich vytřískat peníze.“

„Mám z nich užitek i teď. Česají len. Jde jim to od ruky. Mám totiž moc dobrého dozorce! Vymyslel si takovou věc, že na šňůrách od bičů udělal tu a tam uzlík. Výborný nápad!“

Vike se otřásl a Snorre zaskřípal zuby. Takhle se tu tedy zachází s jejich krajany!

„To z nich ale nemáš moc velký užitek,“ namítl Vike.

„Ty nejdeš pro slovo daleko, jak vidím,“ řekl Řvoun. „Huba ti jede jak namydlená. Tentokrát se mi zdálo, že mě chceš dokonce poučovat. Ta tvoje rada musí být moc a moc dobrá, jinak budeš taky česat len!“

„Dobrá rada to rozhodně je,“ řekl Vike, ale trochu se mu zachvěl hlas. „Přece bych tě zbytečně neobtěžoval! To bych si nedovolil!“

„K věci!“ křikl Řvoun.

„Já totiž, abys věděl, něco vím, co ty nevíš, a je to něco moc důležitého,“ řekl Vike.

„Já že něco nevím?“ rozkřikl se Řvoun. „To už přestává všechno! Dej si pozor na jazyk!“

„Promiň,“ pospíšil si Vike. „Ale pokud vím, tak umějí Sveové stavět dobré lodě. O tom jsi určitě neslyšel!“

„Určitě, velikánskou spoustu věcí. Ale já si přesto myslím, že jsi ještě neslyšel, že Sveové staví ty nejlepší lodě na celém Severu. A práce jim jde od ruky, až třísky lítají. Dověděl jsem se to čirou náhodou.“

„A co to bylo za náhodu?“ zeptal se prohnane Řvoun.

„Tví zajatci totiž byli čirou náhodou v létě u nás,“ vysvětloval Vike. „Neměli tam větší štěstí než tady, protože jim někdo lodě zapálil. Ale za deset dní a za deset nocí si postavili nové.“

„Opravdu?“ podivil se Řvoun. „To sebou hodili!“

A zase ho přepadla taková touha po majetku, až se mu zachvělo chřípí a rozevlálo mu to plnovous, že se komíhal sem a tam. A zase z něho bylo vidět jenom vlasy a vousy a nos.

Vike a Snorre se za zády chytli za ruce.

„To jsi řekl moc správně,“ vykotal Vike, „opravdu sebou hodili.“

„Ovšem pro mě to není nic nového, to si nemysli! Vím to už dávno. Vlastně mám už dávno v úmyslu jim nařídit, aby stavěli loď. Jen co budou hotovi s česáním lnu. Takže za svou radu nedostaneš nic.“

„Ty už to dávno víš, a přitom jsi nechal uběhnout tolik času?“

„Vím to už léta,“ chlubil se Řvoun. „Věděl jsem to, ještě než jsi se narodil a než ten tvůj Snorre začal rozum brát.“

„Ano, ty všechno víš a všechno znáš,“ přisvědčil horlivě Vike.

„To jsi řekl hezky,“ souhlasil Řvoun. „Zítra budou Sveové se

*„Když mi půjčíš
svůj prsten,
dám ti svůj
jako zástavu,“
řekl rychle Vike.*

lnem hotovi, a pak se pustí do stavby lodí. To se hodí, protože budu potřebovat spoustu lodí k cestě domů. Líbí se mi tady hodně věcí a všechny je povezu domů. Nechám Svey postavit nejmíň sto lodí. Jestli se budou cukat, tak jim ukážu.“

Podíval se varovně na Vika.

„Hlavně nezapomeň na jednu věc,“ upozornil ho Vike. „Musejí mít podle čeho stavět, jinak to totiž nejde.“

„Jak to myslíš?“

„Jak jistě víš,“ vysvětloval ochotně Vike, „tak se člověk nemůže pustit do stavby lodě jen tak bez ničeho. Musí mít nejdřív nakreslený plán lodi.“

„Nakreslený plán?“

„To přece víš, vždyť ty víš všechno!“

„To se rozumí, že to vím,“ řekl Řvoun, „jenom nebud’ drzý. Já jenom chci zjistit, kolik o tom víš ty. Jen to všechno pověz! Já potom řeknu, jestli to je správně!“

„Ty jsi chytrý pán,“ řekl Vike. „Ale jak si přeješ. Pokud vím, tak se nejdřív musí vzít kus uhlu a udělat na něm špice. Pak se tím uhlem na kus bílého plátna nakreslí loď. A na tu loď se nakreslí úplně všechno, co k ní podle velikosti patří. Všechny míry musejí být správné, jinak by se loď potopila. Takže jak to znám já, tak se všechno nejdřív nakreslí a potom se podle toho staví.“

„To je přece samozřejmá věc,“ usmál se Řvoun. „Zbytečně o tom žvaníš. Tohle všechno vím už dávno. Staví se podle toho, co je nakresleno. To jsem věděl, už když jsem ležel v kolébce.“

„To je jasné,“ přisvědčil Vike. „Ale kdo ti to nakreslí?“

„Já bych si to třeba nakreslil sám, aby to bylo pořádně. Ale mám moc práce.“

„Nikdo na tobě nemůže chtít, abys dělal všechno sám.“

„To bych prosil!“ řekl Řvoun. „Moji lidé ty plány Sveům nakreslí.“

„Opravdu?“ zeptal se pochybovačně Vike. „Jsou mezi tvými lidmi stavitelé lodí? To jsem ani nevěděl.“

„Když o tom tak uvažuju,“ řekl Řvoun, „tak by vlastně byla škoda je vytrhovat z práce. Mají co dělat s vybíráním daní. Jestli chceš, tak ty plány nakresli!“

„Že by se mi do toho moc chtělo, to tvrdit nemůžu. Ale když si to přeješ, tak to udělám. Nejdřív se ale musím domluvit se Svey. I kdybych to nakreslil nevím jak přesně, tak to bez vysvětlování

nejde.“

„To jsou takoví hloupí?“

„Bohužel,“ přisvědčil Vike. „Všichni nemají tak chytrou hlavu jako ty.“

„To se rozumí,“ řekl Řvoun s pochopením. „Ta moje je výjimečná. Tak to tedy Sveům vysvětlí.“

„Jsou ale pod zámkem, ne? Jak se k nim dostanu?“

„Hlídky tě k nim pustí, jedině když jim ukážeš můj prsten,“ řekl Řvoun. „Jiný způsob není. Jakmile ukážeš můj prsten, dostaneš se v tomhle městě, kam chceš. Jenže ti ho nepůjčím.“

„V tom případě ovšem z těch lodí nic nebude,“ řekl Vike.

„Panenko skákavá, to je potíže!“ postěžoval si Řvoun. „Jenže já se o ten prsten moc bojím. O nic se tak nebojím jako o tenhle prsten.“

„Už vím, jak to uděláme,“ řekl Vike. „Já ti za něj půjčím svůj prsten. Dostal jsem ho loni v létě od franckého krále. Je ze stejně jemného stříbra a stejně silný jako ten tvůj. Vezmi si ho jako zástavu.“

„Dobrá,“ souhlasil Řvoun. „Tak si tedy prsteny pro tu chvíli vyměníme.“

Tohle ovšem Řvoun nedomyslel. Jeho prsten přece sloužil jako znamení, že ho mají všude pustit!

„Tak dobře,“ řekl honem Vike a rychle si se Řvounem prsten vyměnil. „Tak jdeme. Zatím na shledanou!“

„Jen jdi a toho svého Snorra vezmi s sebou,“ řekl Řvoun. „Už vás mám po krk!“

Halvar zvítězí a Krvavý Hjalte uteče

Vike a Snorre měli naspěch. Utíkali celou cestu až k vězení a doběhli tam celí udýchaní. Koně a koše měli s sebou.

Hlídky si je zle změřily.

„Copak je to tady?“ zeptaly se zlostně.

„Jdeme na návštěvu,“ řekl Vike.

„Pro dnešek zavřeno,“ řekly hlídky. „A zítra zrovna tak.“

„My tam smíme,“ řekl Vike a ukázal jim prsten.

„Koukejme se,“ podivily se hlídky, „to je Řvounův prsten. To je něco jiného.“

„Ano, to je docela něco jiného, protože je to úplně jinak, než by to bylo, kdyby to nebylo,“ potvrdil jim Vike.

„Cože?“ podivily se hlídky, „jak jsi to říkal?“

Byli tak ohromeni, že se zapomněli zeptat, co bude s koněm a košíky, a poslušně jim odemkli.

Halvar a jeho muži naštěstí oněměli úžasem. Kdyby nebyli oněměli, tak by asi hulákali radostí a všechno by tím prozradili.

Vike se jen na malý okamžiček přivinul Halvarovi do mohutného náručí. To muselo stačit.

„Vikíčku,“ zašeptal mu Halvar, „já už myslel, že tě víckrát neuvidím. Jak ses to sem dostal? Ty jsi doběhl Řvouna? Co máš za lubem?“

„Řekni, Vikíčku,“ šeptali o překot ostatní, „co máš za lubem? To jsme rádi, že jsi tady!“

„Počkejte, hned uvidíte,“ šeptal Vike.

Ukázal na košíky a trochu poodhrnul ubrusy matky Ylvy, pod kterými měl předtím schovány dřevěné zbraně a teď ty opravdové.

Když vikingové z Flaku uviděli norské meče, oštěpy a luky, byli z toho tak ohromeni a dostali takovou radost, až jim to vyrazilo dech. O takovém dárku se jim ani nesnilo. Když se ze svého ohromení trochu vzpamatovali, chtěli Vikovi provolávat slávu, ale Vike je včas zadržel.

„Musíte šeptat jinak je po nás veta!“

„Všichni šeptat!“ poručil Halvar. „Šeptat nebo mumlat!“
Všichni muži z Flaku hned začali šeptat, že tenhle Vike, ten...
ten...

„Vstoupí do dějin,“ doplnil za ně Ulme, protože byl básník, takže takováhle slova nejlíp znal, měl je nejlíp utříděná a po ruce.

„To jsme právě chtěli říct,“ pochvalovali si vikingové z Flaku,
„vstoupí do dějin a bůhvíkam ještě.“

*To bylo radosti,
když k vikingům
přišel Vike!
„Jak se ti to mohlo
podařit, takhle
řvouna doběhnout?“
šeptal Halvar.*

„Jen to nepřehánějte,“ bránil se Vike. „Radši poslouchajte, musím vám vysvětlit, o co jde.“

Vysvětlil jim, jak se Snorrem Řvouna doběhli a jak vyměnili zbraně. Řekl jim, jaké zbraně Řvounovi podstrčili a jak je doma ve Flaku vyrobili. Zmínil se i o hlíně, o borůvkách a o prasečích střívkách.

Tu jejich radost ještě víc vzrostla. Chytili se za ruce, utvořili kruh a tiše, tichounce a po špičkách tancovali kolem Vika. Byli šťastní jako malé děti.

„Teď je se Řvounem ámen,“ řekl Halvar. „Musí se spokojit s dřevem a s hlínou. A ta prasečí střívka se na něho moc dobře hodí!“

„Musíme se honem odtud odplížit,“ řekl Vike. „Nerad bych se s tím vousáčem setkal ještě jednou. Jen na něho pomyslím, hned mě pálí žáha.“

Opatrně pootevřeli dveře, ale to už tu byli hlídači a chtěli vědět, co se děje. Řvoun byl ovšem takový chamtivec, že šetřil i na hlídkách, takže tu byli všehovšudy tři hlídači. Halvar, Ulme a Tjure si vzali na starost každý jednoho.

„Zabijeme je a hotovo,“ navrhoval Tjure, „to bude nejjistější!“

„Nepřichází v úvahu,“ prohlásil Vike. „Třeba mají doma ve Stiklastadu ženy a děti. Nebo přestárlé rodiče.“

A tak milé hlídače svázali a dali jim roubíky.

Pak se vikingové z Flaku až po zuby ozbrojeni opatrně plížili městem. Halvar se plížil první a slídl na všechny strany.

Proplížit se neviděn městem za bílého dne, to ovšem není maličkost. Jestliže se plíží celé dvě lodní posádky, pak je to ještě mnohem těžší.

Netrvalo dlouho a Řvoun se dověděl, že mu Sveové utekli z vězení. Mohl puknout vzteky. Náhle se po kraji rozléhal jeho divoký pokřik: „Do zbraně, do zbraně!“

Když to vikingové z Flaku uslyšeli, usmívali se a mysleli na hlínu a na borůvky. A na prasečí střívka.

Norové se hnali ke zbrojnici. Utíkali, až jim vousy vlály a pŕda se chvěla.

Řvoun řval, až se plašili koně, a Angličané se spěchali schovat domů. Říkali si: „Z tohohle kouká pořádná pohroma!“

Zato vikingové z Flaku byli dobré mysli. Mysleli na Vika a na to, jak to s těmi zbraněmi dobře zaonačil. Ve vězení už si rozvážili, jak to vlastně s těma červenýma očima je. Slíbili si navzájem, že už si

toho vůbec nebudou všímat, a až se příště střetnou s rudookými nepřáteli, tak se jich neleknu.

Norové se hrnuli do útoku s Vikovými dřevěnými meči v rukou. Zdály se jim podezřele lehké. Ale řekli si, že se jim to asi zdá, protože jsou tak rozzuřeni a bojechtiví, a to že jim dodává sílu, takže se jim všechno zdá lehčí. Teď to Sveům nandají ještě jednou, a to hned.

Trochu se ovšem divili, že Sveové mají zbraně. A že si vůbec troufají. Copak zapomněli, jak dopadli posledně?

„Stůjte!“ křičel Řvoun. „Stůjte, jinak jste všichni synové smrti!“

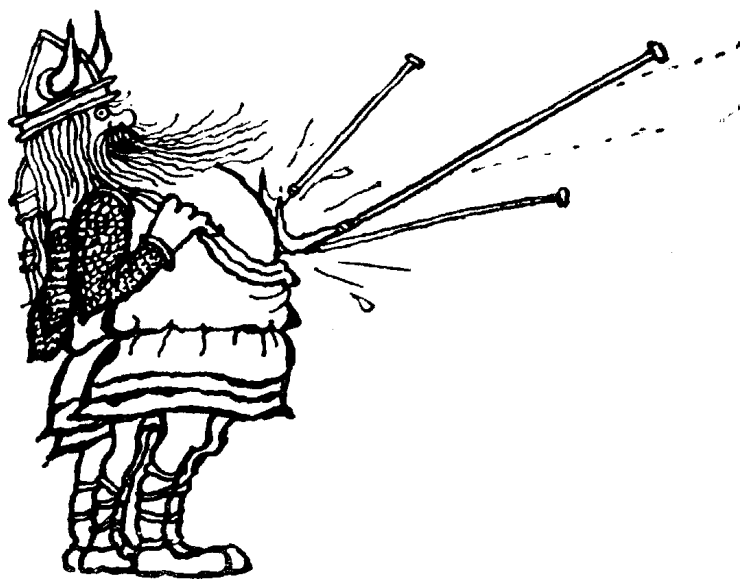
„Túdle!“ křičel Halvar. „Ani nápad, abys věděl! My teď půjdeme k moři a nasedneme si na naše lodě. Máme tě až po krk a jedeme domů. Přestaň řvát, nebo ti přivřu klapačku, a to jednou provždy!“

Když to Řvoun uslyšel, zbělel vzteky a dupal, až ze země létaly celé trsy trávy i s hlínou.

„Stůj, Halvare,“ křičel, „nebo tě srovnám, až tě chytnu, a přerazím tě vejprů!“

„Jen si řvi, Řvoun,“ volal na něho Halvar, „jen si řvi! Až ti zmaluju zadek, tak budeš řvát ještě víc!“

„Ty blázne!“ křičel Řvoun, „jako bys nevěděl, že na tebe stačím levou rukou, i kdybych přitom stál na jedné noze!“

„Jen radši stůj na obou,“ křičel Halvar, „stejně už se na nich dlouho neudržíš!“

Pokřikování náčelníků zabralo dost času, a tak se stalo, že norští vikingové vikinky z Flaku dohnali.

„Lukostřelci vpřed!“ zařval Řvoun.

Začínal vždycky bitvu pořádným mrakem šípů. Měl už takový způsob vedení války.

Hned se vyhrnula dlouhá řada lukostřelců, vytáhli šípy a připravili se ke střelbě. Vší silou napjali luky, jak byli zvyklí.

Vtom jim praskla prasečí střívka. Všechna najednou.

Vikingové z Flaku se zasmáli taky všichni najednou, až se zachvěla zem. Angličané, kteří byli schováni v domech, mysleli, že se ke všem těm pohromám ještě přihnala bouřka.

Řvoun zahromoval, až všechny překřičel.

„Takhle mi hospodaříte se zbraněmi?“ rozeřval se. „Vy hlupáci, vy darebáci, vy budižkničemové! Já vám sedřu kůži z těla jednomu po druhém! Těmahle rukama! A nové tětiny zaplatíte ze svého!“

*Ti z Flaku vypjali hrud'
a špice oštěpů se jim
rozplácly na hrudích
jako nic.*

Pak Řvoun zavelel: „Vrhači oštěpů, vpřed!“

Vždycky začínal lukostřelci a pokračoval vrhači oštěpů, takový byl zkrátka jeho způsob vedení války. Tak se to naučil od svého otce a prozatím mu to pokaždé vycházelo.

Vrhači oštěpů byli hrůzostrašní obři a tvořili dlouhou řadu. Ani jeden z nich nevrhal míň než sedmdesát metrů a několik jich lámalo rekordy. Nejdál ovšem dohodil Olav Sedmivrhač.

Jeho nadloktí mělo na nejtíhlejším místě půl metru v obvodu a předloktí nebylo téměř o nic slabší.

„Míř na Halvara!“ křičel na něho Řvoun. „Půl měďáku tomu, kdo zasáhne Halvara!“

Takový byl Řvoun lakomec dokonce i ve chvíli, kdy mu šlo o všechno! Půl měďáku! Jako by to byly nějaké peníze!

Halvar ovšem předstoupil před ostatní a obnažil hrud’.

„Jen si míř a vrhej,“ volal na Olava, „komáří štipance mi nikdy nevadily.“

Všichni vikingové z Flaku udělali to, co Halvar. Postavili se jeden vedle druhého, obnažili si hrud’, nafukovali se, div nepraskli, a chechtali se na celé kolo.

Olav Sedmivrhač a jeho druzi se třásli zlostí. Taková drzost! Ale oni jim ukáží! Dostanou, oč si koledují!

Norové zvedli oštěpy nad hlavy, hluboko se zaklonili a vložili do vrhu veškerou sílu. Vzápětí ztratili rovnováhu a upadli jak dlouzí, tak širocí, protože do vrhu vložili všechno.

Ti z Flaku vypjali hrud’ a hliněné hroty se jim na žebrech rozplácly jako nic. Ani jeden neutržil nejmenší zranění.

Řvounovi poprvé v životě klesla brada až na pupek. Tak se podivil.

Dlouho jenom zíral hloupě před sebe a nevypravil ze sebe ani slovo. Pak zvedl ruku, chytil se za vousy a zamyšleně si je začal pročesávat. Bylo to spolehlivé znamení, že si začíná dělat starosti.

„Moc nám vzrostla spotřeba zbraní a škoda u nepřítele žádná,“ řekl nakonec. „Je načase si všechno promyslet.“

Dal Sveům znamení.

„Předstup, dobrý muži,“ zavolal na Halvara.

„Proč ne, když tak hezky prosíš,“ odpověděl Halvar.

„Na to, že jste jenom Sveové, jste dobře stavění. Naše oštěpy nedopadly tak, jak se dalo čekat.“

„A šípy taky ne,“ připomněl Halvar.

„Šípy taky ne,“ připustil Řvoun. „Silné muže mám v úctě. A jak víš, jsem člověk rozumný a ústupný. Taky vám to dokážu. Povolím vám volný odchod k lodím. Ovšem taky za to něco chci. Hod'te nám své oštěpy a luky a můžete jít!“

„Ty starý chvástale,“ křičel Halvar, „radši mlč! Proč bychom ti měli něco dávat? Ty ses asi úplně zbláznil!“

„Ty nafoukaný hlupáku,“ rozkřikl se Řvoun, „tohle byla poctivá nabídka! Už jsi zapomněl, jak jsi u hradeb dostal na nos? Chceš dostat ještě jednou?“

„Tehdy to nebyla poctivá hra!“ křičel Halvar. „Dostali jste nás těma červenýma očima, a to byl podfuk! Ale teď to známe a už si z toho nic neděláme! Jestli chcete naše zbraně, tak si pro ně pojďte!“

Řvoun zaťal pěsti a mohutně jimi zahrozil.

„Muži s meči, vpřed!“ zahulákal. Ještě se dost nepoučil.

Muži s meči zvedli krásné modré meče obarvené zaručeně původní barvou z borůvek z Flaku. Zvedaly se jim tak lehce, že dostali pocit nezměrné síly. Postupovali proti nepříteli s neskonale sebedůvěrou.

Teď jim ukážeme, kdo s koho, říkali si. Lukostřelci a vrhači oštěpů taky něco uvidí. Rozhodující jsme nakonec my a naše meče.

Pokyvovali spokojeně na Řvouna hlavami a Řvoun zase pokyvoval spokojeně hlavou na ně.

„Spolehni se! S těmi budeme brzy hotovi.“

A taky že byli brzo hotovi.

Vikingové z Flaku zvedli norské meče, které jim Vike a Snorre přinesli. Ty meče sice nebyly modré, ale zato něco vydržely. Modré meče v ruce Norů z první řady dosloužily po prvním seknutí a Norové z druhé řady zaváhali.

Řvounův nejpřednější bojovník Krvavý Hjalte si ale ničeho nevšiml. Jako obvykle se nakrucoval pýchou a čekal, až se na něho budou všichni dívat. Tvářil se strašně nafoukaně a podle svého zvyku si před bojem čistil nehty.

Hjalte byl rychlý a ještě nikdy nevyšel z žádného střetnutí jinak než jako vítěz.

„Dívejte se!“ křičel, aby si ho všimli, „takhle se patří probíjet si cestu zástupem Sveů!“

Ale Halvar mu klidně vykročil naproti.

„Uhni Hjaltovi!“ křičel Hjalte. „Uvolni místo nejpřednějšímu bojovníkovi Severu!“

„Chvastoune!“ křičel na něho Halvar. „Nejsi ani druhý v pořadí! Dokonce ani třetí nebo čtvrtý, abys věděl!“

Krvavého Hjalta to rozzuřilo na nejvyšší míru. Zbrunátněl a rozmáchl se mečem. Halvar ale zkřížil svůj meč s jeho a Hjaltův meč se proměnil v třísky.

Krvavému Hjaltovi zbyla v ruce jenom rukojeť. Nemohl se tomu vynadivit a trvalo mu hezkou chvíli, než se vzpamatoval. Pak se rozkřikl tak jako před chvílí Řvoun.

„Co je to za čáry!“ křičel Hjalte.

*Vychloubačný Hjalte
se nemohl
dost vynadivit,
když se jeho meč
hned při první ráně
rozletěl na kusy.*

Byl to div, že se mu oči nevykloubily z pantů.

V následujícím okamžiku veliký bojovník rukojet' odhodil a utíkal, jako by mu hořelo v kalhotách. Uháněl jako vítr, ale žádná velká podívaná to nebyla.

„Tohle byl tvůj nejlepší bojovník,“ volal Halvar na Řvouna. „Teď jsem zvědav, zač vydají ti ostatní. Místo zbraní ti dám dobrou radu. Buďto nauč své lidi, jak se zachází s mečem, nebo je nechávej doma. Ale radši si vyber to druhé. Bude to pro tebe lepší.“

Řvoun zařval, že větší zařvání ani od něho nikdo nepamatoval, a šel na Halvara.

Nepochopil totiž, co se to s luky, oštěpy a meči stalo. Šílený vzteky chytil meč oběma rukama a rozmáchl se dvojnásob. Vložil do toho veškerou sílu a všech svých sto dvacet kilo.

Ale Halvar stál klidně na místě a ani se nehnul.

S posměchem zvedl svůj meč a nastavil ho Řvounovu meči, který se zlomil jako tříška.

Tu se stalo něco nečekaného.

Řvoun se otočil a uháněl tak jako před chvílí Krvavý Hjalte. Jenom s tím rozdílem, že náčelník běžel ještě rychleji než jeho bojovník a byla to ještě horší podívaná než před chvílí na Hjalta, protože Řvoun byl tlustší. Vlasy a vousy mu jen vlály.

Norové nevěděli, jak dál, a začali krok za krokem ustupovat. Daleko se ale nedostali. Vikingové z Flaku je obklíčili a uzavřeli jim cestu.

„Radši se rovnou vzdejte,“ řekl Halvar. „Jinak s vámi uděláme krátký proces, uvidíte!“

Norům se do žádného procesu nechtělo, dlouhého ani krátkého. Raději si položili ruce na hlavy, tak jak jim ti z Flaku poručili. A tak šli s rukama na hlavě celou cestu až k městu.

Vikingové z Flaku šli těsně za nimi a vesele se bavili.

Halvar shromáždil své lidi i zajaté Nory na hlavním náměstí. Přivedli tam i Řvouna a Hjalta. Řvoun se schoval v sudu od sledů, který měl ve sklepe. Chundelaté vousy mu ale vykukovaly dírkou od suku, takže ho snadno našli.

Za chvíli přišli na náměstí i Angličané. Měli výbornou náladu.

Norové jenom rozpačitě přešlapovali.

Halvar vystoupil a pronesl řeč. Řvounovi pořádně vynadal a přikázal mu, aby okamžitě vrátil Angličanům všechno, co jim sebral. Nic jim nesmí chybět.

A tak Norové nosili a nosili, vzdychali a supěli a hromada rostla a rostla. Náměstí se plnilo všelijakými věcmi, od malinkých náprstků až po velikánské hrnce na vaření.

Angličané prohlásili, že teď najednou znova zbohatli. Už v to přestali doufat. Dobře věděli, komu za to mají děkovat. Chtěli Svey z

*Kde se schoval Řvoun,
to se hned poznalo
podle vousů!*

toho nadbytku podarovat. Dávali s vřelým srdcem a s upřímným přáním všeho nejlepšího.

Halvar a Vike si chvíli šeptali.

„Já bych myslel,“ říkal Halvar, „že se nám na lodě vejde kapánek víc, než co nám Angličané dobrovolně dají. Máme daleko domů a byla to nákladná cesta. Jako náčelník se musím postarat o to, aby se výprava vyplatila.“

„Nebud', táto, malicherný,“ namítal Vike „Stačí, že chtěl Angličany okrást Řvoun.“

Vikovi pomohl okresní básník Ulme, kterému to jako vždycky rychle myslelo. Hned na místě si zabásnil:

*Štědrý dárce je skromnému pro radost,
hanba chamtivci, který nemá dost.*

Ulme to řekl tak, jak mu to slina na jazyk přinesla. Podle toho se poznalo, jaký to je básník.

Vike k tomu dodal, že se lodě nemají přetěžovat. Co když cestou potkají bídáky z Vresu? Pak bude všechno záležet na tom, jestli jim dokáží uniknout.

Tomu Halvar porozuměl líp než Ulmově básni. Vresové byli postrachem moří a Halvarovi běhal mráz po zádech, jen si na ně vzpomněl.

Tak se tedy spokojili s přátelskými dary a po pravdě řečeno jich bylo až dost. Na každého z vikingů z Flaku toho připadlo tolik, že z nich byli rázem boháči. Byli teď všichni stejně zámožní jako okresní kovář. Na každou domácnost v celém Flaku taky připadly jedny anglické necky – a to byl sen všech hospodyň ve Flaku!

Vike ještě zašel k hostinskému a jeho dvěma přátelům, aby jim poděkoval, že jim řádně po anglicku tiskli palce. Dal každému z nich nůž na medvědy a na dřevěné rukojeti těch nožů vyryl Ulme nápis „Vzpomínka z Flaku“.

Když se Halvar chystal k odjezdu, přišel k němu ještě náčelník Angličanů. Říkali mu starosta. Zeptal se zdvořile:

„Směl bych pronést několik slov?“

„Proč ne, škoda dobrého slova, zvláště když padne jako ulité,“ řekl Halvar.

„Teď nedělej hloupé vtipy, táto,“ pokáral ho Vike.

„Já jen stručně,“ řekl starosta. „Co bude s námi, až odplujete?“

Řekl jsi Řvounovi po pravdě, co a jak. Ale zmoudřel z toho? Nemyslím. My Angličané se asi brzy octneme ve stejné tísní, v jaké jsme byli přednedávnem. Na vašich hrudích se lámou hroty oštěpů, ale na našich ne. Tak jsem se chtěl zeptat, jestli byste Nory nevzali s sebou. Bylo by to od vás moc hezké.“

„To není jen tak,“ namítl Halvar.

„V tom případě bych tě chtěl poprosit,“ pokračoval starosta, „jestli bys nevzal s sebou jejich zbraně. Ještě jim několik nepříjemných modrých mečů zbylo.“

„Milerád,“ ujistil ho Halvar. „Bude nám potěšením.“

A vikingské z Flaku vzali Norům meče, které jim zbyly, a přelomili je přes koleno.

Při této další ukázce síly se Řvoun bil do prsou.

*Anglický starosta pověsil
Halvarovi kolem krku klíč
k městské bráně
a Halvarovi se hrdostí
vzdouvala hrud'.*

Starosta řekl, že tato další služba si zaslouží zvláštní odměny. A dal Halvarovi veliký klíč k městské bráně. Visel na nádherném silném stříbrném řetězu, který se nosil zavěšený na krku. Tento dar měl Halvarovi připomenout, že může do města kdykoli zavítat a že bude přijat jako spolehlivý přítel.

„To je největší čest, jakou prokazujeme cizincům,“ řekl starosta, zatímco lid volal hurá.

Byla to slavnostní chvíle a na Halvarovi jste mohli pouhým okem vidět, jak se mu vzdouvá hrud’.

Brzy se ukázalo, že si Angličané dělali kvůli Řvounu Vralovi zbytečné starosti. Opravdu mu spadl hřebínek.

„Víte,“ řekl vikingům z Flaku, „já si dělám docela vážně starosti, jak dojedeme domů. Jak se máme cítit na moři bezpečně, když jsme neozbrojení? Nemohli bychom se připojit k vám? Cítili bychom se s vámi bezpečněji, když umíte tak dobře lámat oštěpy a meče.“

„To sis vymyslel pěkně!“ odpověděl zprudka Halvar. „S takovými křiklouny, jako jste vy, mě ani nenapadne plout pohromadě. Já nejsem jen tak někdo a tvá společnost by mi mohla pokazit dobrou pověst.“ Přitom si vznešeně pohrával se svým krásným stříbrným řetězem.

„Dostal jsem odpověď, jakou jsem si zasloužil,“ řekl pokorně Řvoun. „Ale slibuju ti, že už nikdy nebudu křičet, ledaže by mě bolely zuby.“

„A co ty červené oči?“ zeptal se Halvar.

„Díky, žes mi to připomněl,“ řekl Řvoun. „Ukazovat rudá bělma je nemrav. Už jsem to mužstvu zakázal a nebude se to nikdy opakovat.“

„To nestačí,“ dodal přísně Halvar. „Kdo by se, prosím tě, ukazoval s takovým vousáčem, jako jsi ty!“

Tu se Řvoun rozplakal.

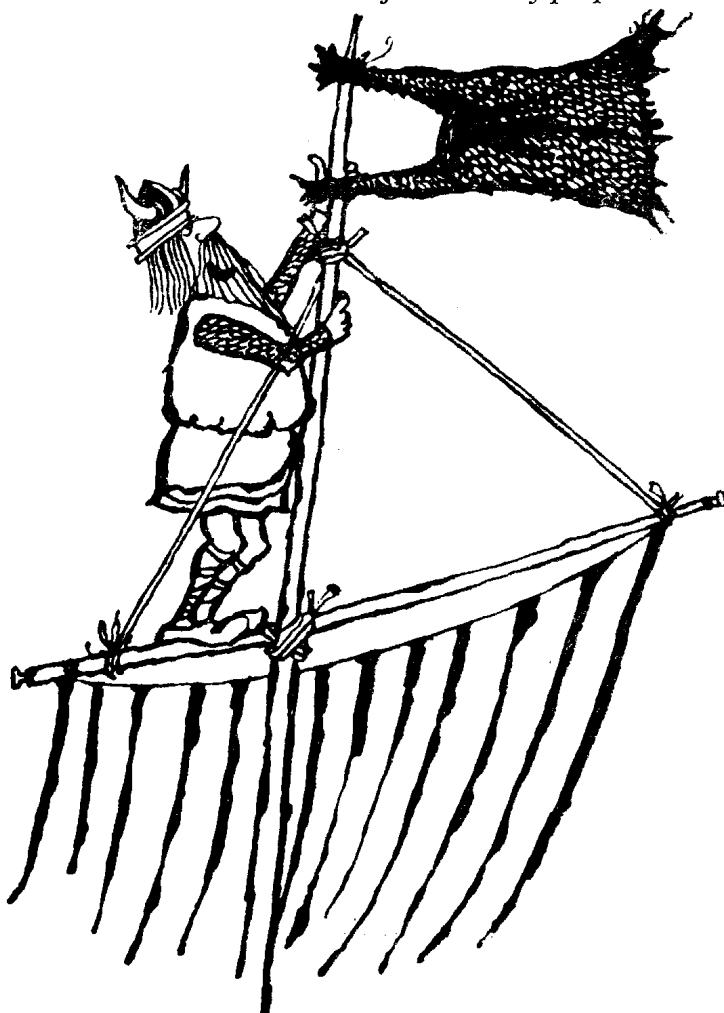
„Jestli nás vezmete s sebou,“ řekl a popotahoval nosem, „tak si přistřihnu vousy na tvářích, a to po obou stranách. Když já mám na pobřežích tolik nepřátel, a teď si na mně budou všichni chtít vynahradit každíčkou maličkou loupež, kterou jsem jim vyvedl v dobách, kdy jsem byl při síle. I takové, které jsem udělal spíš z žertu. Někteří lidé neumějí zapomínat.“

„Nemůžeš jim upřít právo, aby si to tvoje křiklounství pamatovali,“ řekl Halvar.

„Víš, Halvare, já se budu namouduši cvičit v mluvení potichu, potichounku.“

A Řvoun vzal nůžky, šel ke kádi s vodou a díval se do ní jako do zrcadla. Ještě jednou a naposled si smutně přihladil vousy na tvářích a nechal je zavlát ve větru. Pak si je po obou stranách rychle ustříhl.

*Sedmirhač musel obětovat
svou košili, která byla tak
černá, že posloužila
jako morový prapor.*

Slzy mu tekly proudem.

„Béé, teď už nejsem nejkrásnější vousáč v celém Norsku!“

Halvar se nikdy nevydržel dlouho dívat, jak někdo brečí.

„Co s ním?“ zeptal se Vika. „Vezmeme ho s sebou, ale jak to provedeme?“

„Víš co, táto?“ řekl Vike, „loni došlo mezi všemi zeměmi k dohodě. Sveové to na posledním sněmu taky schválili. Týkalo se to lodí, na kterých se vyskytl mor. Když vypukne mor, tak se na stožár vztyčí místo vlajky černá košile, aby se nikdo nepřibližoval. Norové budou mít jistě dost černých košil. Sám víš, jací jsou to špindírové.“

„To je dobrý nápad,“ řekl Halvar, „ty vždycky na něco přijdeš. A bude to spravedlivé, když se Řvoun, který mořil tolik lidí, vrátí domů s morovým praporem. Zároveň ho to ochrání pro případ, že by na něho někdo chtěl dorážet.“

Řvoun přestal brečet a hrůzostrašný Olav Sedmivrháč musel obětovat svou košili. Všichni ukazovali na něho a Řvoun se mu podíval na kazajku.

„Tady je to, co hledáme,“ řekl. „Olave, svléknout košili!“ Olav Sedmivrháč měl nejčernější košili, s jakou se kdy některý viking vydal do ciziny. Když ji odevzdával, tak se mu všichni smáli – i ti, jejichž košile nebyly o mnoho čistší. Stačí málo, i ten nejmenší rozdíl, aby se svatouškové tvářili, jako by byli bůhví o kolik lepší, a na hříšníka ukazovali prstem.

Tady se musíme zmínit o jedné velmi důležité věci.

Tihle Norové byli totiž výjimeční, nebyli to obyčejní slušní Norové. Řvoun a jeho muži tvořili výjimku právě tak jako Vresové, kteří zase tvořili výjimku mezi Svey. Každá země má nějaké ty Vresy nebo Řvouny a žádný národ není lepší ani horší než druhý. Nejhorší ze všech náfuků jsou ti, co se nafukují pro svůj původ. Už to někdo viděl, že by z takové nafoukanosti někdy vzešlo něco dobrého?

Sveové se snažili zapírat, že jsou Vresové jejich příbuzní. Říkali o nich, že původně připluli na ledové kře z nějaké cizí země, takže to vlastně jsou cizinci.

Takhle hloupě si vymýšleli!

A neměli pro to vůbec žádné důkazy. Když je někdo požádal, aby mu alespoň tu ledovou kru ukázali, tak nevěděli, co na to říct!

Sverker zkusí přeseknout skálu a lidé z Dublinu málem puknou smíchy

Vikingové z Flaku naložili dary, které dostali od Angličanů, a pluli domů na sever. Neměli ani trochu chuť cestou někde přistát. Všechny výmysly o tom, že jedni vikingové chrání města před jinými vikinky, byly jenom hloupost.

Ale stalo se, že Tjure zakopl o sud s pitnou vodou. Zátka vyletěla a všechna pitná voda ze sudu vytekla.

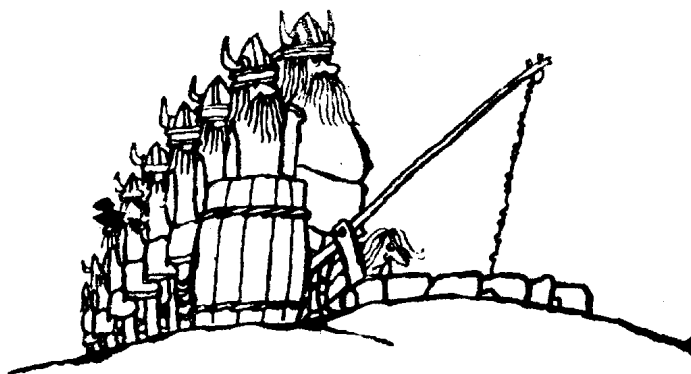
Bez pitné vody se po moři cestovat nedá, a tak Halvar poručil, aby zahnuli do zátoky. Když vikingové přistáli, vydali se v jednom houfu na pevninu hledat studnu. Rozhlíželi se pozorně kolem sebe a zbraně měli pohotově. Když ušli celou míli, potkali muže. Zdvořile se ho zeptali, kde by se tu našla pitná voda.

Muž odpověděl, že má studnu s dobrou vodou a že si u něho můžou nabrat, kolik chtějí.

Byl to hodný člověk a pocházel z Kentu.

Právě si naplnili sud pitnou vodou, když se objevil houf ozbrojených mužů. Majitel studny se celý vyděšený vrhl na zem, jakmile je uviděl.

„Z toho koukají mrzutosti, koukejte, jak se jich lekl!“ poznamenal Halvar. „Zdá se, že to je pěkná banda, jen co je pravda.“

Příchozí byli neupravení, měli roztrhané šaty a všichni byli velké postavy. Největší z nich vykročil odhodlaně dva kroky před ostatní.

Zle a pohrdavě se šklebil.

Halvar taky vykročil dva kroky před své lidi. Jako náčelník musel. To už byl takový zvyk.

„Kde máš loď?“ zeptal se ho cizinec. „Máš v nákladu nějaké cennosti?“

„Nejdřív se sluší pozdravit!“ řekl Halvar. „Alespoň pokud má člověk trochu vychování! A do mých lodí a majetku ti nic není!“

Halvar dvakrát plivl druhému náčelníkovi pod nohy. Tím bylo řečeno vše.

„Moc si dovoluješ,“ řekl cizinec, „ale budeš toho litovat. Jsem zvyklý, že se mi odpoví, nač se zeptám. Jestli mi neodpovíš dobrovolně, tak tě donutím!“

„To bych rád věděl, jak!“ řekl Halvar. „Nás je víc než vás a všichni moji lidé jsou bojeschopní. Tak se podle toho chovej!“

A Halvar si znovu dvakrát odplivl.

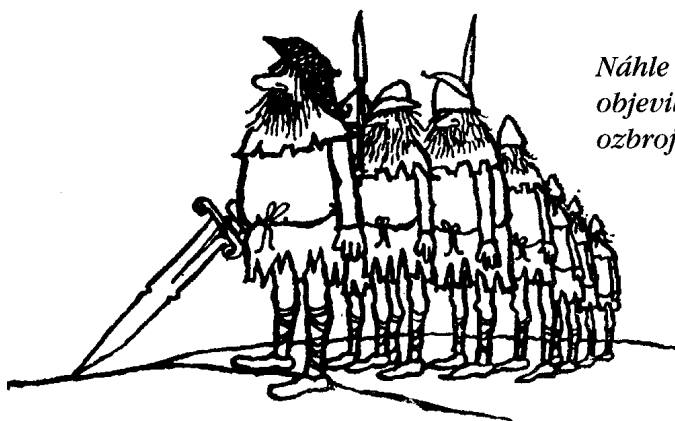
„Jmenuju se Sverker,“ řekl ten druhý. „To jméno by ti mělo stačit!“ Zkřížil si ruce na prsou a pyšně hodil hlavou dozadu.

„Sverker,“ odtušil Halvar, „já mám doma starého vola, kterému říkám Sverker. Ty se mu trochu podobáš. To je všechno, co o tobě vím.“

Sverker uhodil mečem o svůj štít.

„Já jsem Sverker z Dublinu!“ zařval. „Teď mlčíš, co?“

„Ani bych neřekl,“ Halvar na to. „Sverker nebo Sverker z

*Náhle se před nimi
objevil houf
ozbrojených mužů.*

Dublinu, to vyjde za jedny peníze! Ted' víš, na čem jsi!“

Sverker popadl velikou borovici a vytrhl ji ze země i s kořeny. Tak se rozzlobil a takovou měl sílu. Vrazil borovici do sudu s pitnou vodou, takže v něm nezůstala ani kapka.

Prokázal tím opravdu velikou sílu a vikingové z Flaku začínali trochu blednout.

„To od tebe nebylo moc hezké,“ řekl Halvar. „Proč takhle vyvádíš?“

„Abych ukázal, že jsem Sverker z Dublinu,“ odpověděl Sverker. „Jestli ti to nic neříká, tak toho moc nevíš. Jsem největší bojovník Irska a mám meč Obropích.“

„Sebechvála smrdí,“ řekl Halvar a ucpal si nos. „A kdo mluví ve vlastní prospěch, tomu není radno věřit.“

„Tak se zeptej tamhle toho!“ rozkřikl se Sverker. „Toho, co leží na zemi! Ten ti to poví!“

Muž z Kentu zvedl hlavu, ale jenom tolik, aby byl slyšet.

„Ano, je to pravda,“ řekl rozechvělým hlasem. „Je to Sverker z Dublinu osobně.“

„Tak vidíš,“ řekl Sverker. „Jsem to já osobně – řekl to správně!“

„To je ale hloupost,“ namítl Halvar. „Když jsi to ty, tak se samo sebou rozumí, že jsi to ty osobně.“

„Řekni ještě něco, Angličane!“ poručil Sverker. „Řekni jim něco o mně a o mém meči Obropíchu!“

„Zápas se Sverkerem a jeho mečem Obropíchem ještě nikdo nepřežil,“ řekl muž z Kentu.

„Dál!“ poroučel Sverker.

„Když Sverker mávne mečem Obropíchem, tak pokaždé někoho přesekne vejpůl. A já se na ten meč neodvážím ani podívat, jaká je v něm síla. Tak je to. Přibližně.“ To řekl muž z Kentu.

„Dobře jsi to řekl,“ pochválil ho Sverker, „a dobře ses položil. Za chvíli tam vedle tebe bude ležet další.“

Halvar těžce vzdychl, ale jako náčelník nesměl zůstat odpověď dlužen.

„Já jsem Halvar z Flaku,“ řekl. „Nejsem o nic méně než nějaký Sverker z Dublinu. Spíš víc. Proti tolika dobrým bojovníkům, co nás tu je, nic nesvedeš!“

„Slyšíte ho?“ ozval se Sverker, „takhle mi jich odpovědělo sto a dalších sto navrch!“

„To si klidně spočítej,“ odpověděl Halvar, „v tom ti nebudu

bránit! Ale už jsme toho namluvili dost!“

„To si myslíš ty!“

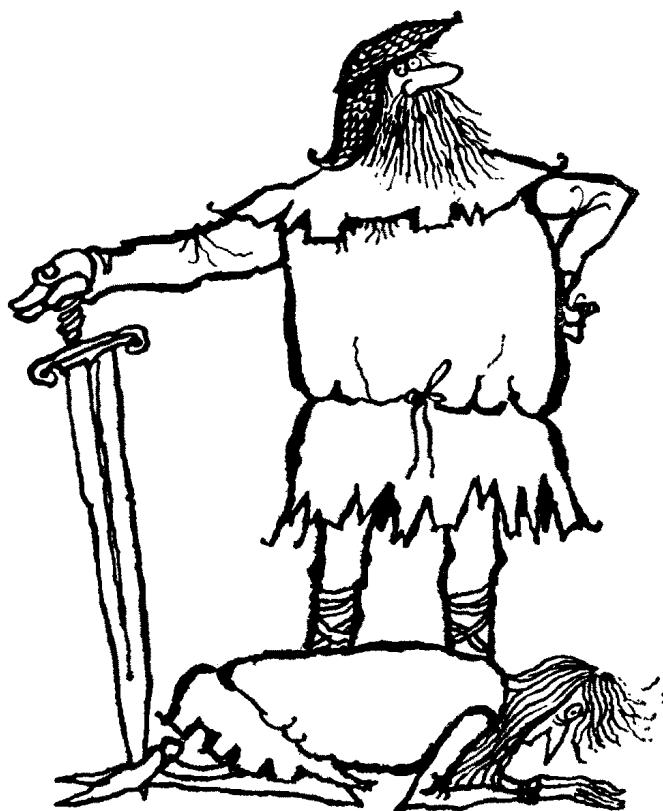
„Ano, já!“

„Je vás hodně,“ pokračoval Sverker, „ale co je to proti mně a mému meči Obropíchu! Já mám svůj vlastní způsob, jak vyhrát. Vyzvu jednoho po druhém, to je moje právo. Řeknu jednomu po druhém, že je ouchcapek!“

„Cože?“ zeptal se Halvar, nepříjemně dotčen.

„Ouchcapek!“ křikl Sverker. „To je ta nejhorší urážka, po které nikomu nezbývá nic jiného, než aby se se mnou bil. A nikdo mu

*„Ještě nikdo nepřežil
souboj se Sverkerem
a jeho mečem
Obropíchem,“
řekl ležící muž.*

přítom nesmí pomáhat. Byl vyzván, tak musí bojovat sám. Co ty na to?“

„Mno, hm, tedy...“ začal Halvar.

„Mno, hm a tedy, to není žádná odpověď,“ řekl Sverker. „Ale jestli si to necháš líbit, když řeknu, že jsi ouchcapek, tak jsi bídák a psanec. Znáš zákony?“

„Zákony znám,“ přiznal Halvar. „Ta tvoje urážka by platila ve všech zemích.“

„To bych prosil!“ řekl vítězoslavně Sverker. „Stát se psancem je to nejhorší, co se člověku může stát, takový člověk ztratí čest a nesmí hlasovat na sněmu. A teď můžu začít třeba hned.“

„Tohle nám ještě scházelo!“ řekl Halvar. „A teď si to tedy chceš rozdat s námi?“

„To se ví, že chci!“ odpověděl Sverker. „A začnu s tebou. Pokud mě ovšem neposlechněš!“

„Já mám taky dobrý meč,“ řekl Halvar. „Je to jeden z nejtěžších mečů vůbec a má jemné ostří.“

„Můj meč vykovali trpaslíci,“ řekl Sverker. „Trpaslíci, jak jistě víš, mají nadpřirozenou moc. Teď víš, co tě čeká!“

„To ano,“ řekl Halvar, „teď to vím.“

Halvar totiž opravdu věděl, co dokáže meč vykováný trpaslíky. Takové meče to vždycky a všude vyhrávaly. Na tom se nedalo nic změnit. Nadpřirozená moc trpaslíků byla nepřemožitelná.

„Jenomže kdo ví, jestli mluvíš pravdu!“ namítl Halvar.

„Ten, co tu leží na zemi, to ví, jen se zeptej!“ odsekl Sverker.

Halvar se sklonil k muži z Kentu a zeptal se ho na to.

„Už je to tak,“ odpověděl muž z Kentu, „ten meč mu vykovali trpaslíci. To ví každý v celé Anglii a po celém Irsku. Hodně lidí se mu už postavilo do cesty, ale ani jeden to nepřežil.“

Když to muž z Kentu řekl, přitiskl se zase obličejem k zemi.

Halvar několikrát polkl. Měl vyhlídky, které se mu ani trochu nezamlouvaly.

„Nesmíš se urazit,“ řekl Sverkerovi, „ale my se teď rozloučíme a půjdeme. Těšilo mě, že jsme se seznámili. Budu o tobě našim doma ve Flaku vyprávět. Řeknu, představte si, že jednoho dne jsme se setkali s velikým Sverkerem z Dublinu. Ti se budou divit. Tak sbohem!“

„Hlouposti!“ rozkřikl se Sverker. „Až budu chtít, aby se o mně ve Flaku mluvilo, tak si o to řeknu.“

„Aha, to jsem nevěděl,“ řekl Halvar. „Já ovšem mohu o našem setkání pomlčet, jestli chceš.“

„To se podívejme, jak jsi najednou změkl,“ smál se Sverker. „Ty by ses rád vrátil do Flaku, vid’?“

„Brzy bude čas k podzimnímu setí,“ řekl Halvar, „bude práce nad hlavu. Takže my radši půjdem. Kromě toho se mi zdá, že za chvíli začne pršet.“

„Spíš začnou bít hromy a blesky,“ řekl Sverker. „Ale jestli nás zavedeš ke svým lodím a k cenným věcem, které na nich máš, tak se odtud možná dostaneš živý. Mám totiž dneska náhodou dobrou náladu. Před chvílí jsem se najedl krocanů, a to je moje nejoblíbenější jídlo. Máš štěstí.“

„Promiň, ale rád bych se nejdřív poradil se svými lidmi, dovolíš mi to? Já totiž sám nerozhoduju.“

„To jsi mi pěkný náčelník, když sám nerozhoduješ, ale to mi bylo jasné od samého začátku. Jen si promluvte, nesmí to ale dlouho trvat!“

Lidé z Flaku se stáhli o několik kroků zpět a bezradně se dívali jeden na druhého. Když s tím byli hotovi, podívali se všichni na Vika.

„Vikíčku,“ začal Halvar, „dostal jsi nás už mockrát z bryndy, ale tentokrát to asi nepůjde, vid’? Proč jsme zrovna my měli potkat člověka, který má meč vykováný od trpaslíků? To jsme zase jednou měli smůlu!“

„Meč vykováný od trpaslíků, che!“ ozval se Vike. „Takovou hloupost jsem v životě neslyšel.“

„Co to povídáš?“ zhrozil se Halvar. „Jak si troufáš takhle mluvit?“

„Žádní trpaslíci nejsou,“ řekl Vike. „To jsou jenom výmysly. Já jsem nikdy žádné neviděl a vy taky ne. Někteří lidé tvrdí, že je viděli. Ale už je někdy někomu ukázali? Aspoň jediného?“

„Pamatuj se!“ hrozil se Halvar. „Člověk se pomalu začne bát ty tvoje řeči poslouchat!“

„Je mi líto,“ trval na svém Vike, „ale žijete ještě ve starověku. Osvícení lidé na žádné trpaslíky a pidimužíky a podobné pověry dávno nevěří!“

„Budeš zticha, kluku jeden!“ řekl Halvar. „Ještě nás dostaneš do neštěstí! Ztratil jsi rozum? To ti nestačí, že tenhle nepříjemný Sverker má od nich meč? Ještě je na nás chceš poštvat?“

„Já se snad zblázním!“ postěžoval si Vike. „Trpaslíci jsou přece jen pro ty, co na ně věří! To je jasná věc. A Sverker vás jenom balamutí. Ale já vidím, že si s ním budu muset poradit sám.“

„Vikíčku, ať tě to ani nenapadne!“ řekl přísně Halvar. „To si na odpovědnost nevezmu. Kdypak se z tebe stal takový hrdina? Na nás na všechny jdou málem mdloby, dokonce takový silák, jako je Gorm, si kouše nehty, a to ani nemluví tady o tom, co leží na zemi – ten se skoro neodvážá dýchat.“

„Já nejsem žádný hrdina,“ řekl Vike, „to jsem nikdy nebyl a nebudu. Ale na tom nezáleží. Od hrdinů se člověk stejně nikdy nedočká nic jiného, než že se pořád do něčeho hrnou a všechno pokazí.“

„Rozhodně jsi statečný, když se odvážíš dráždit trpaslíky,“ řekl Halvar.

„To je něco jiného,“ odpověděl Vike. „Trpaslíci žádní nejsou!“

„Tak aspoň mluv šeptem!“ strchoval se Halvar.

„Pro tebe jsou, ale pro mne ne,“ trval na svém Vike. „A proto to budu muset vzít do vlastních rukou. Já Sverkera zesměšním, ten bude koukat!“

„Ty přece vždycky býváš takový rozumný!“ domlouval mu Halvar. „Jen si vzpomeň, kolikrát jsi přímo jiskřil chytrostí! A teď by sis utahoval ze Sverkera! Takový nerozum!“

„Je to jediný způsob!“ trval na svém Vike. „Uvidíš, jak toho neohrabance doběhnu, a žádní trpaslíci mu nepomůžou!“

„Doběhneš? Ty že doběhneš velikého Sverkera? A trpaslíci že mu nepomůžou? Co to, probůh, meleš? Kdepak, Vikíčku! Radši se s ním budu bít, než abych mu nechal napospas tebe.“

„To nepřichází v úvahu!“ rozhodl Vike. „Bít se se Sverkerem, na to jsi, táto, krátký! Vždyť ještě věříš na trpaslíky a trpasličí meče! Jemu tím pomáháš a sobě škodíš. Kdepak, tohle převezmu já!“

A než někdo stačil něco říct, Vike vyskočil. Nohy se mu chvěly a kolena o sebe tloukla, až to bylo slyšet daleko široko. Bylo to slyšet až k lodím míli daleko a ti, co lodě hlídali, dostali strach, co se to děje. Poznali, že se Vikovi třesou kolena.

„Poslouchej,“ oslovil Vike Sverkera, „o tobě prý říkají, že máš sílu, je to pravda?“

„A to se podívejme!“ zachechtal se Sverker. „Snad by sis na mě netroufal? Takové škvrně, ještě mu teče z nosu!“

„Mně teče z nosu míň než tobě, abys věděl,“ řekl Vike. „Právě

ted' ti ukápala kapička do vousů a už se ti u nosu chystá další.
Jenomže ted' nejde o mokré z nosu.“

„To tedy ne,“ souhlasil Sverker, „ted' jde tobě o krk! Kluku drzá!“

„Počkej moment,“ řekl Vike. „Ještě jsi mi neodpověděl na to, nač
jsem se tě ptal. Moc jasno v hlavě asi nemáš, ale na tak jednoduchou

*„Stejně jsi
z nás dvou nejslabší!“
řekl Vike
strašlivému Sverkerovi.*

otázku bys snad přece jenom mohl dát jasnou odpověď, ne? Máš sílu, nebo nemáš? Stačí, když odpovíš ano nebo ne, aby ses zbytečně nezakoktal.“

„Já jsem nejsilnější muž z Dublinu,“ řekl zlostně Sverker. „A v Dublinu bydlí siláci. Jsem Sverker z Dublinu a mám meč Obropích!“

A dvakrát se oběma rukama uhodil do prsou.

„Jen do sebe moc nebouchej, aby sis nevyrazil dech, vejtahe z Dublinu!“

„Cos to řekl, ty třasořitko?“ zařval Sverker. „Kdyby se mi klepala kolena tak jako tobě, tak bych byl zticha!“

„Stejně jsi z nás dvou ten slabší,“ řekl Vike. „Neuzvedneš ani tolik, kolik já udržím v jedné ruce! Co ty na to?“

„To mi dokaž!“ zahromoval Sverker. „Jinak poznáš, co dokáže Obropích!“

Vike šel ke studni a vzal z ní tolik vody, kolik se mu jí vešlo do dlaně. Zvedl ruku k Sverkerovi a nechal vodu stéct na zem.

„Zvedni tu vodu,“ řekl Vike, „pokud si ovšem myslíš, že ji uzvedneš.“

Vtom se stalo něco stejně nečekaného jako příjemného.

Všichni muži z Dublinu a všichni muži z Flaku se dali do smíchu,

a to najednou. Smáli se, div neupadli na zem. Smáli se, až je z toho bolelo břicho a z očí se jim řinuly slzy.

Muži z Dublinu se smáli, jak se nezasmáli bůhvíkolik let. A dělalo jim to dobře. Nic jim tak nešlo k duhu jako pořádně se vysmát. Sverker je týral a honil a sekýroval a teď se najednou museli od srdce zasmát, a to právě jemu! Byl to pocit, skoro jako by je někdo pustil z vězení!

Božítku, ti se nasmáli!

Smáli se a smáli a nemohli přestat.

Stáli ve skupinách po čtyřech nebo po pěti a drželi se za ramena a bylo to o to veselejší, že se smáli takhle pohromadě.

Všeobecné veselí nakonec nakazilo i muže z Kentu. Zvedl na okamžik hlavu a uchechtl se, ale hned se zase sklonil k zemi.

Sverkera to ovšem rozzuřilo až k nepřítetnosti. To se mu stalo vřdycky, když mu někdo odporoval.

Zvedl meč nad hlavu a zařval: „Trpaslíci, konejte svou povinnost!“ A rychlým krokem se blížil k Vikovi.

Halvar vytáhl šíp, přiložil ho k luku a napjal tětívu. Chtěl svého chlapce chránit, až by se trpaslíci a meč, který vykovali, pustili do díla, pak ať to dopadne, jak chce.

Vike na něho zamával, aby toho nechal, a rychle se běžel schovat za nejbližší strom.

„Sverkere, že mě nechytíš!“ křičel. „Že mě, Sverkere, nechytíš!“

Ale Sverker se rozběhl a jedinou ranou porazil strom.

Vike běžel a schoval se za další.

Sverker porazil jedinou ranou i tento strom a byl Vikovi v patách.

Vike doběhl k dalšímu stromu.

Sverker porazil jedinou ranou třetí strom a funěl zezadu Vikovi na hlavu.

Vike běžel k dalšímu stromu.

A Sverker porazil jedinou ranou další strom.

„Tady se ale spotřebuje dříví!“ křičel Vike a běžel se Sverkerem v patách k dalšímu stromu.

Sverker ten strom porazil jedinou ranou.

„Jestlipak mě, Sverkere, dohoníš?“ křičel Vike. „Jestlipak mě dohoníš?“

„Stůj a bij se!“ zařval Sverker.

„A pročpak?“ podivil se Vike. „Takhle je to větší legrace. Jestlipak mě dohoníš!“

Padal jeden strom za druhým. Vike neustále odbíhal k dalšímu a jeho náskok se přitom několikrát smrškl na jedinou délku paže. Jednou se po něm Sverker dokonce zkusmo rozmáchl mečem a udělal mu hrotem díru do kazajky.

Teď už se muži přestali smát. Bylo to tak napínavé, že je přešel smích. Halvarovi se na čele perlil pot a pokaždé, když Sverker vyrazil, měl luk a šíp připraven k výstřelu.

Všichni vikingové z Flaku drželi Vikovi palce, jak se to naučili od Angličanů. Sverkerovi muži to za chvíli dělali po nich. Přáli Vikovi štěstí a svému vlastnímu náčelníkovi neštěstí.

Myslí si snad někdo, že Vike uháněl jen tak bez cíle a náhodně od stromu ke stromu? Kdepak! Vike vždycky věděl, co dělá, a vždycky myslel dopředu. Tentokrát taky. Dobře věděl, že se něco musí stát, dřív než Sverkerovy dlouhé nohy rozhodnou, jak to dopadne.

A tak se Vike blížil víc a víc k vhodnému stromu, který měl od začátku vyhlédnutý. Po celou dobu se k tomu stromu přibližoval a vkládal do něho veškerou naději.

Už byl u něho!

„Ty mě, Sverkere, nedohoníš!“ křičel. „Sverker je baba, nedohoní a nedohoní!“

Chtěl totiž náčelníka ještě víc rozzlobit.
A to se mu taky podařilo!
Sverker zuřil jako pominutý! Skřípal zuby tak vztekle, že je vyplivoval rozemleté na moučku.
Hnal se k poslednímu stromu tak jako k předešlým a vší silou se rozehnal mečem.
Necelého půl okamžiku předtím Vike vyskočil na balvan, který ležel za stromem.
On tam totiž ležel balvan, veliký, mohutný balvan. V tom byl právě ten vtip!
Byl to vhodný balvan za vhodným stromem, a teď nastal vhodný okamžik!

Sverker stál strom jedinou dvojnásob silnou ranou svého meče.

Kdyby byl raději tál s menší silou!

Ten strom byl celý ztrouchnivělý a Vike to poznal z dálky. Byl bez listů a všechny větve byly zvadlé. Takový strom se dá lehko porazit, stačí docela málo! Strom spadl jako nic – už bůhvíjak dlouho si nic jiného nepřál!

Ovšem ten balvan, co ležel za ním, byl docela jiný. Ten na to neměl ani pomýšlení dát se porazit nebo rozseknout, kdepak! Tomu bylo úplně jedno, jestli má Sverker meč vykováný trpaslíky, nebo jenom obyčejný klacek. Ten neustoupil před ničím.

Sverker měl ovšem hrůzostrašnou sílu. A jeho meč byl přece jenom výjimečně kvalitní. Vykovali ho přirozeně docela obyčejní živí kováři a žádni trpaslíci, ale vykovali ho výjimečně dobře.

A tak se díky své i Sverkerově síle meč Obropích zasekl hluboko do balvanu a udělal v něm hluboký zásek. V tom záseku ale uvízl a už se nehnul.

Sverker nadával a klel a tahal a trhal, ale nic mu to nepomohlo. Vkládal do toho veškerou sílu, kterou měl, a ještě trochu přidal, ale meč se nehnul. Klekl si, popadl meč oběma rukama a tahal a tahal a tahal, ale meč vězel v balvanu jako zazděný.

Vike mezitím hbitě doběhl pro prázdný sud na vodu. A když byl Sverker tak hezky sehnutý, Vike sud na něho převalil.

Než ostatní stačili mrknout, byl Sverker lapen!

Vike vyskočil a sedl si na sud.

Tu se znova ozvala salva smíchu a zabouřila snad ještě silněji než předtím.

Znovu zajásali muži z Dublinu o závod s muži z Flaku.

Sverkerovým válečníkům bylo jasné, že jejich náčelník je v koncích. Třeba nakonec meč Obropích z toho balvanu nějakým způsobem dostane ven. Ale ať už s mečem, nebo bez meče, jednou provždy to dostal a už se toho nikdy nezbaví. Malý kluk ho přelstil a zesměšnil. Víc není třeba, aby takový náčelník jako Sverker přišel o pověst.

„Pojďte mě vystřídat!“ volal Vike na muže z Dublinu. „Vyskočte si sem, jestli máte chuť! Je vám přáno!“

A Irové se nedali dvakrát pobízet. Nic si nepřáli tolik jako vyskočit si na člověka, který si na ně tak dlouho vyskakoval!

Ale právě když Irové měli vystřídat Vika, Sverker zabral ze všech sil a dostal se ze sudu ven. Zařval jako tur a zaútočil. Kupodivu ale

nezaútočil na Vika, ani na krajany, kteří ho zradili.

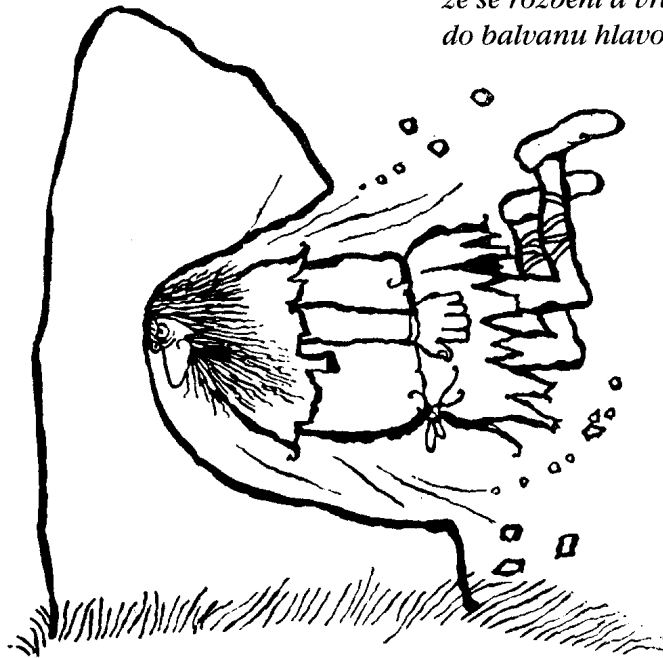
Byl jako smyslů zbavený a zaútočil proti balvanu, jako by balvan za něco mohl!

Vzal si pořádný rozběh, a protože neměl žádný meč, zaútočil na balvan hlavou! Nabral balvan plnou silou! Hlava to vydržela a v balvanu vyrazila velikou prohlubeň! Říká se jí dodnes „Sverkerova jeskyně“ a je tak veliká, že se do ní vejdou tři děti a dva dospělí (jeden podnikavý Skot postavil kolem plot, ukazuje balvan a jeskyni za peníze a je z něho boháč).

Když byl Sverker s prohlubní hotov, stalo se mu zase něco velice zvláštního. Věřte tomu nebo ne, ale byl z něho najednou hrozně hodný a vlídný člověk. Zřejmě měl předtím v hlavě něco skřípnutého, co se teď následkem toho strašného nárazu uvolnilo. A Sverker se změnil v člověka, jakým pravděpodobně byl od samého začátku.

„Co to tady prokrindapána dělám?“ ptal se, jako by se zrovna probral ze sna. „Já přece mám vyřezávat talíře a nevidím tady žádné

*Sverker byl tak rozzuřený,
že se rozběhl a vrazil
do balvanu hlavou.*

náradí. Umím krásně vyřezávat a dělám to rád. Musím honem domů a pokračovat tam, kde jsem skončil.“

Pak si všiml Vika.

„Vida, to je ale milý chlapeček!“ zvolal Sverker. „Tebe bych chtěl vyučit svému řemeslu. Jakkak se, chlapečku, jmenuješ?“

„Vike.“

„To je ale hezké jméno.“

„Děkuji za uznání,“ řekl Vike a uklonil se.

„A jaký jsi zdvořilý,“ dodal Sverker, „to rád vidím. To je hned vidět, že své jméno nosíš se ctí. Jen se nauč vyřezávat dřevěné talíře nebo něco jiného, stejně užitečného! Ale příště si vyber lepší společnost. Tihle ozbrojení mužští s rohatými přílbami, to není

*Mírný Sverker
byl široko daleko
nejšikovnější řezbář.*

vhodná společnost pro takového hodného a slušného hochy, jako jsi ty.“

Od té doby mu říkali Mírný Sverker.

Když nastala chvíle loučení, šel jeden z Irů od jednoho ze svých kamarádů ke druhému s čepicí v ruce. Většinou do čepice hodili měďák, udici nebo skleněnou kuličku. Když byla sbírka skončena, Ir všechno předal Vikovi. Tak byl bohatě obdarován.

„S díky za zasmání,“ řekl Ir.

Pak se vikingové z Flaku rozloučili.

Na Vikovo přání nabídl Halvar Sverkerovi, že může jet s nimi. Vike se totiž obával, že si někteří lidé budou na Sverkera příliš moc věcí pamatovat, a to by mu jistě nešlo k duhu.

Ve Flaku Mírný Sverker vyřezával tak krásné dřevěné talíře, že Sveové do té doby tak krásné talíře nikdy ani neviděli. Byl šikovný a měl pro dřevo cit.

Asi to se Sverkerem bylo tak, že kdysi utrpěl podobný náraz do hlavy jako tenkrát, když vyhloubil „Sverkerovu jeskyni“. Mohl třeba někde spadnout z okénka ve věži nebo podobně. A následkem toho nárazu se z něho stal takový lupič a vrahoun.

Pak došlo k druhému nárazu a on se změnil ke své původní podobě.

Když je někdo zlý tak je docela možné, že se kdysi hodně uhodil do hlavy. Představte si to takhle a už se na takové lidi nebudete muset tolik zlobit, nebo aspoň o něco míň.

A když se nemusíte na lidi příliš moc zlobit, tak se cítíte o mnoho líp.

Snorre je břichomluvec a Helga žasne

Pluli z Anglie směrem na východ a brzy se na obzoru objevilo Dánsko.

Halvar se chtěl stavit u svého bratra Helmera, který se v mládí odstěhoval do Hedeby.

Hedeby bylo největší a nejslavnější město Severu. Jeho obyvatelé znali spoustu řemesel. Byli skláři, mincmistři i hrnčíři. Měli proslavené kováře, výborné tkalce a nepřekonatelné výrobce kostěných předmětů. Každý, kdo tam přišel, se tam mohl něčemu naučit.

„Já si myslím,“ řekl Halvar, „že Vike nejrychleji chápe a má z nás nejlepší paměť.“

Halvar zvolil směr do přístavu města Hedeby. Město obklopovala vysoká a široká hradba, za kterou stály dvě řady lukostřelců. Hedeby bylo totiž bohaté město a jeho blahobyť lákal lupiče.

Vyprávěl jim o tom Ulme, zatímco čekali na povolení vylodit se na břeh.

„Jednou sem přijel sám král Sveů Sven, aby loupil,“ začal Ulme. „Kradl tři dny a pak se vracel domů. Ale Dánové za ním vyslali své loďstvo, které bylo silnější než Svenovo.“

Aby jim unikl, vyhodil do moře nejdřív všechny laciné věci. Když to nestačilo, obětoval cennější, pak ještě cennější a nakonec poručil shodit do moře i své vlastní sudy s pitnou vodou.

Dánové ho ale přesto dohonili a dali mu co proto. Donutili ho, aby jim předal všechny své lodě, a pak ho hodili do moře.

Tak, a teď plav domů, řekli, a už ať tě tu nikdy nevidíme!

Sven plaval celý den, až doplaval k neznámému ostrovu a vylezl na břeh.

Jenže to byl ostrov Bornholm, na kterém žijí taky Dánové. Ti se už mezitím o tom, co prováděl v Hedeby, doslechli, a tak ho taky hodili do vody.

Sven si řekl, že to tedy zkusí dál na sever.

Byl dobrý plavec a po několika dnech a nocích doplaval k jižnímu mysu ostrova Ölandu.

Jenomže před lety zapomněl pozvat Öland'any ke královským volbám. Öland'ané měli lepší paměť než on a bez dlouhého rozmýšlení ho hodili do vody.

Tak tedy přeplaval průliv a doplaval k Jižnímu Möru.

Småland'ané ale nejraději rozhodovali o svých věcech sami a královskou vrchnost z hlavního města Birky neměli moc v lásce. Měli radost, že se jim naskytla příležitost hodit Svena do vody.

A tak král plaval dál, až doplaval do Tälje. Když vylezl z vody, bolely ho ruce i nohy.

Město Tälje mu darovalo suché šaty a koně. A tak dojel na koni do královského sídla v Birce.

Konečně si odpočinu, říkal si.

Jenomže právě v ten den jeho nevlastního bratra Torkela čekání omrzelo a dal se prohlásit za krále.

Tohle mi ještě chybělo, řekl si Torkel, co si s bratrem počnu?

Nedokázal si vymyslet nic lepšího, než že ze Svena udělal otroka.

Sven byl velký muž, a tak navzdory všem útrapám zůstal dobré mysli. Když se stal otrokem, musel si ovšem změnit jméno, a tak si říkal Štěstěn. To na památku štěstí, které ho potkalo za jeho tažení do města Hedeby“

Měli taky štěstí a zastihli Halvarova bratra Helmera doma. Měl docela prostorný dům. Zařízení bylo pěkné a zvenku byl dům obložen cihlami.

Halvar z toho měl radost.

„V našem rodě jsou mužští šikovní. Třeba Vike nebo já, abych uvedl dva příklady. A Helmer zřejmě nezůstává pozadu.“

Byli vlídně přijati. Helmer je pozval dál a vyzval je, aby se cítili jako doma.

Helmerově manželce Helze ale zřejmě nebyla návštěva příliš milá.

„To zas bude strávníků,“ řekla. „Jestli mají lidé z Flaku stejně dobrou chuť k jídlu jako Helmer, tak nás ta návštěva přijde pěkně

*Král Sveů Sven musel
doplavat až do Tälje.*

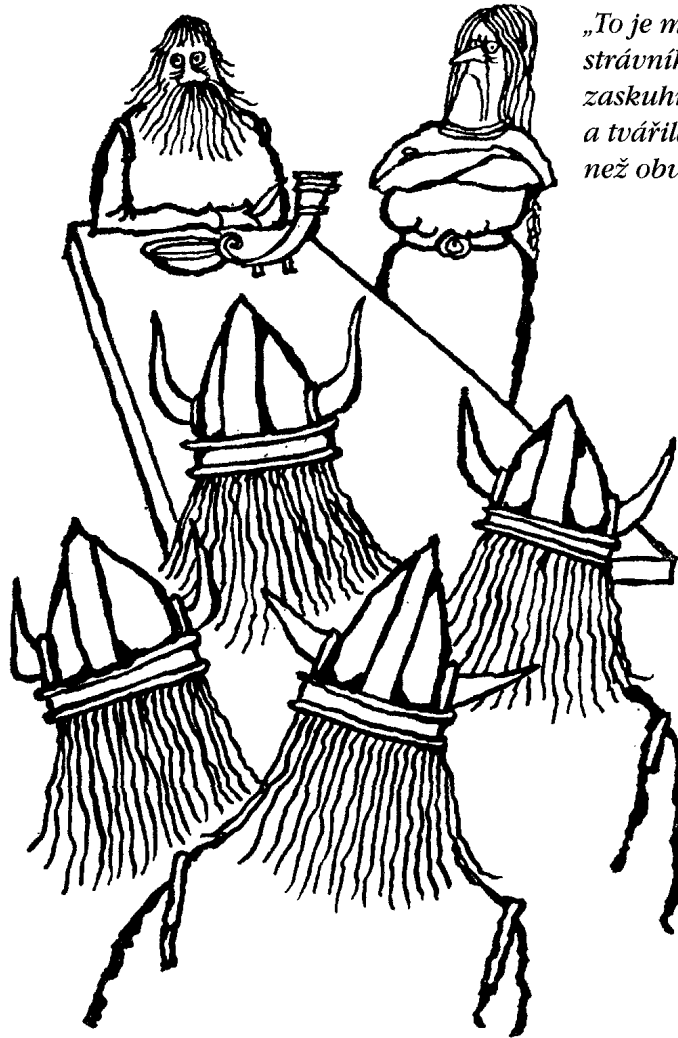

draho.“

„Máme cestovní zásoby a nebudeme vás vyjídát,“ řekl rozmrzele Halvar. „Když budeš hodná, dostaneš taky ochutnat. Jenže nevím, jestli máš čím kousat, když máš pusku pořád v provozu. Taky hned tak nezapomenu, švagrová, že jsi mě tak mrzutě uvítala.“

Helga se zamračila ještě víc.

„Jak jinak mám uvítat takového mrzouta, jako jsi ty! Když se mi nacpe do domu takový houf chlapů, tak mi z toho není veselo. A jak

*„To je mi ale
strávníků!“
zaskuhrala Helga
a tvářila se kyseleji
než obvykle.*

by taky mohlo být, když Helmer není nejšikovnější živitel. Asi to máte v rodě. Aspoň na to, Halvare, vypadáš.“

Halvara se ta slova obzvlášť dotkla.

„O mě neměj starost a bratra mi nepomlouvej. Máte bytelný dům a majetku nemálo. Máš stůl a židle a pěkně vyřezávané lavice. Vidím tu měděné kotlíky a francké sklo i medvědí kůži. Ale s takovou saní, jako jsi ty, není snadné vyjít.“

„Co to slyším?“ křikla vztekla Helga.

„Pravdu, a ta ti neuškodí,“ řekl Halvar. „Ale přines poháry, a pospěš si! Mám hodně konví anglického vína nejlepšího druhu.“

„Tak pijte z konví!“ odsekla Helga. „Vznešenější páni nejste.“

„Máš strach, že ti odřem nádobí?“ zeptal se Halvar. „Tak si vypůjčíme od lidí z Hedeby. A řekneme jim, jaká jsi pohostinná.“

Helga něco zabručela a přinesla nejhorší číše, jaké v domácnosti měla.

„Bratr Helmer má doma peklo,“ řekl Halvar. „Ale trochu si to zavínil i sám. Všichni jsme mu říkali, ať si radši vezme děvče z Flaku.“

„A já hlupák si nedal říct,“ řekl Helmer. „Kdo si vezme děvče z Flaku, ten ví, co má.“

„Ale tobě nebyly dost dobré a musel sis namluvit děvče až z Uppsaly,“ řekl Halvar.

„Udělal jsem hloupost,“ přiznával Helmer. „O uppsalských se říkalo, že jsou fajnovější. Ale teď to vím: pýcha předchází pád! Ta moje mě hubuje za to, co dělám, i za to, co nedělám.“

„Co si s takovou počít?“ řekl Halvar. „Co tomu říkáš, Ulme? Jaký je tohle život?“

„Otáčeš se, jak chceš, zadek máš vždycky vzadu,“ řekl Ulme.

„Tak to je,“ potvrdil Helmer, „přesně tak a jinak. Ta moje nemluví ani při jídle.“

„Brrr!“ hrozil se Halvar. „To tě nenechá ani v klidu najíst?“

„Nenechá,“ potvrdil Helmer. „A ještě ke všemu jí ve dne v noci kručí v žaludku, takže se ani nevyspím. Asi se probodnu mečem nebo skočím do vody. Už si nevím rady.“

„To snad ne,“ nesouhlasil Halvar, „tak přece ukaž, kdo je doma pánem!“

„Už jsem to zkoušel,“ namítl Helmer. „Ženo, mlč, povídám jí, nebo tě vyženu z domu!“

„To jsi řekl správně!“ zaradoval se Halvar. „Pak zvednu ruku,“

vyprávěl Helmer, „a chci bouchnout do stolu. To přece odjakživa patří k věci, ne?“

„Samozřejmě,“ souhlasil Halvar, „bez toho by to byla vyložená polovičatost.“

„Jenomže si představ, že mi odtáhla stůl!“

„U všech rohatých,“ zděsil se Halvar, „to je ale vrchol!“

„A já už se rozmách,“ pokračoval Helmer, „takže místo do stolu jsem bouchnul do podlahy a zlomil si ruku.“

„Slyšíte to? Slyšíte to? Zlomil si kvůli té ženské ruku!“

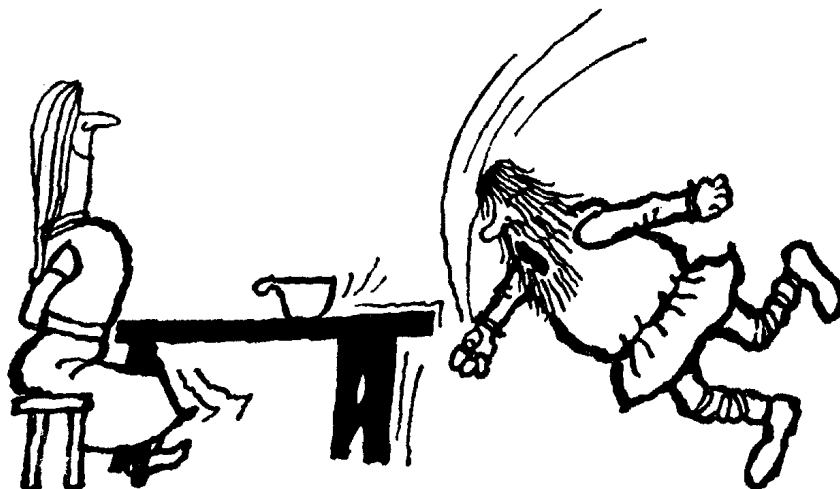
„Pak jsem to vzdal,“ uzavřel Helmer. „Protože když už člověk ani neví, jestli stůl zůstane tam, kde byl, tak ztratí – jak jen se to jmenuje?“

„Sebedůvěru,“ napověděl Ulme. „Nic jiného to nebude.“

„Teď je se mnou konec,“ dodal ještě Helmer. „Můžu se jít rovnou oddělat. Halvare, vid', že mi dáš do mohyly zbraně a náradí? Ona by mi to neposkytla.“

Vikingům z Flaku bylo do breku. O takovém neštěstí ještě nikdy neslyšeli. Odtáhnout stůl, to by žádnou ženu z Flaku nikdy nenapadlo. Braly na muže kolikrát vařečky nebo rožně. Ale ať se vztekaly, jak chtěly, stoly nechaly na pokoji. Uměly rozlišovat hádku a zločin.

*Chudák Helmer si doma
nemohl ani bouchnout
do vlastního stolu.*

Přitom se Helmer zdál tak mírný a krotký. Neměl žádná jiná přání než v klidu vysedávat nad runovými kameny a rýt do nich runové písmo. To byla jeho nejoblíbenější zábava. Snažil se vyrýt správná písmena na správná místa, aby to lidem opravdu něco říkalo. Byl uznáván a měl spoustu objednávek.

Hned po Halvarovi by nejsmutnější Ulme. Říkal, že je mu Helmer velice blízký. Jako by byli z jedné rodiny. Helmer přemýšlí a ryje písmena, zatímco Ulme přemýšlí a skládá básně. Jsou tedy vlastně rodní bratři.

Halvar řekl, že na tom něco je, i když je to spíš pravda skrytá.

„Těm, kteří skládají básně a ryjí písmena do runových kamenů, by lidé měli život usnadňovat. Ona dělá pravý opak. Když už jsme tady, tak bychom ji měli nějak umírnit.“

„Ano, ale jak, když je taková pot'ouchlá?“ ptal se Halvar.

„Pořád jenom sedí s nohama ovinutýma kolem nohou stolu, připravena zatáhnout!“ stěžoval si Helmer.

„Co má potom takový mužský dělat, když nemůže ani bouchnout do stolu? Ale počkejte, vždyť tu máme Vika!“

„Je to chytrý kluk?“ zeptal se Helmer, pln nové naděje.

„Po tátovi,“ řekl Halvar. „Však víš, jaký jsem býval zamlada.“

„A jaký?“ divil se Helmer. „Jak to myslíš?“

„Nemluvme o tom,“ řekl skromně Halvar. „Vikíčku, ukaž strýčkovi Helmerovi, jakou máš jiskru!“

„Vikíčku!“ spustili všichni muži, „to s tím stolem přece nemůžeš tak nechat!“

Vike přemýšlel a přemýšlel a Halvar uviděl celý mrak jisker. Neuběhlo víc než čtvrt hodiny, když Vike řekl: „Už to mám.“

„Slyšíš ho? Slyšíš, Helmere? Teď něco uvidíš,“ zajásal Halvar.

„Snorre je ten pravý!“ řekl Vike. „Nikdo ve Flaku neumí tak dobře napodobovat hlasy jako on. Když začne mluvit plícemi, zní to, jako kdyby mluvil někdo jiný.“

„To se podívejme!“ podivil se Helmer. „Tak on umí mluvit plícemi? To já jsem jednou v Sasku jednoho takového viděl.“

„Snorre to umí ze všech nejlíp,“ řekl Vike. „Zeptejte se Tjura.“

„Mlč a neotravuj!“ odsekl Tjure.

„Jen si vzpomeňte, jak to bylo při posledním zimním sněmu,“ začal Vike. „Tjure chtěl pronést řeč, ale nemohl honem najít ta pravá slova. Zatímco je hledal, Snorre mluvil plícemi a všichni mysleli, že mluví Tjure!“

„Už ani slovo!“ křičel Tjure.

„Snorre řekl,“ pokračoval Vike, „že zve přítomné na rundu piva. Všichni by byli mohli odpřisáhnout, že to řekl Tjure. Když to popřel, nejsilnější muži kolem něho utvořili kruh. Tjure mohl puknout vzteky, ale radši to pivo zaplatil, než by si dal nařezat.“

„Přišlo mě to draho,“ řekl Tjure. „Stálo mě to celý můj podíl z francké říše. Zaplatit pivo třem okresům, to není jen tak!“

„Když Snorre spustí plícemi, tak dělá divy!“ řekl Vike.

„Jak to myslíš?“ ptal se Halvar. „Copak to Helmerovi pomůže, když Snorre spustí plícemi a Helga bude muset dát rundu piva?“

„Ale táto, tentokrát přece nejde o pivo,“ vysvětloval Vike. „A taky nejde o to, napodobovat Helgu. Bude to něco mnohem horšího. Helga uslyší spoustu divných hlasů. Snorre tím mluvením plícemi způsobí, že se Helga stane poddajnější.“

„Už se tomu neříká mluvení plícemi,“ upozornil je Snorre. „Teď se tomu říká břichomluvectví. Na to nezapomínejte.“

„Dobrá,“ souhlasil Vike. „A teď se musíme my dva a Ulme domluvit. Dáme palice dohromady a...“

„Vy jí dáte palicí do hlavy?“ zeptal se pln naděje Helmer.

„Ale kdepak,“ řekl Vike, „dáme palice, to znamená hlavy, dohromady, domluvíme se na ni. Ale musíte nás nechat chvílku o samotě, tady je moc velký rámus.“

„To se ví, že vás necháme o samotě,“ řekl Helmer. „Jen se do toho dejte!“

Vike udělal plán, básník Ulme vymyslel slova a Snorre se je naučil zpaměti, aby se při té břichomluvě nezakoktal. Každý uměl něco, a tak dali hlavy dohromady a nakonec s tím byli docela spokojeni.

Ještě si k tomu přibrali psa Kara, kočku Miru a selátko, které nemělo jméno.

Medvědí kůži, která ležela na podlaze, Vike podepřel, aby vypadala jako živá. Ti nezasvěcení prosili a prosili, aby jim prozradil, co to chystá, ale Vike se nedal uprosit.

Nejdřív se ozvala medvědí kůže, kterou Vike tak šikovně podepřel.

„Odstěhuju se odtud,“ řekla jasně a nahlas. „Kdo má pořád to Helžino fňukání poslouchat. Co tomu říkáš, bratře jelene?“

„Máš pravdu,“ řekla jelení hlava, „je to vytrvalá ženská. Mele v jednom kuse. Řeknu Helmerovi, aby mě sundal. Radši si poležím na smetišti, než abych ty její řeči pořád poslouchal.“

*Když začala
mluvit domácí
zvířata, Helga
konečně zmlkla.*

„Ale hospodáře je škoda, je to hodný člověk,“ řekla medvědí kůže.

„Copak Helmer, ten je v pořádku,“ řekla jelení hlava, „pro Helgu je až moc dobrý. Ted’ se trochu odstrčím, abych byl volný.“

Jak se tak jelení hlava a medvědí kůže mezi sebou bavily, Helga vykřikla hrůzou a dala si ruce před obličej.

„Jen si tu pusu schovej,“ řekl pes Karo, „nebo ji radši rovnou zavři a už ji neotvírej. Na co má chudák pes štěkat, když hospodyně štěká za něho? Jsem ten nejnešťastnější pes v celém Hedeby Půjdu odtud!“

„Kdyby aspoň nebyla tak lakomá,“ vmísila se kočka Mira. „Když mi někdy výjimečně dá kapku mléka, tak těmi jejími řečmi dočista zkusne. Tady být kočkou, to je namouduši pro kočku. Já tu taky nebudu!“

„Němá tvář mluví!“ křičela zděšeně Helga. „Kdo jim dal řeč?“

„Třeba některý bůh, možná že to nebyl nikdo menší než sám bůh Loke,“ řekl Karo. „Před chvílí tu zrovna byl. Nebo ho neznáte?“

„Bůh Loke,“ zaúpěla Helga. „To je ten nejzákladnější ze všech bohů! Z toho jde nejvíc strach!“

„Fakt je, že tak rozzlobeného jsem ho ještě nikdy neviděla,“ řekla kočka Mira.

„Říkal, že vždycky uměl pomlouvat ze všech nejvíc, dokud ho v tom nepředhonia Helga,“ přidalo se selátko.

„Bože Loku,“ prosila Helga, „řekni, co si přeješ. Jen si řekni! Jestli chceš, tak se úplně změním!“

„Copak se dá Helze věřit?“ zeptala se medvědí kůže. „Já bych na ni rozhodně nespolehala.“

„Přisahám, že už budu hodná,“ řekla Helga. „Jen když všechna ta zvířata zase budou němá.“

„Kdo by věřil přísahám,“ řekla přísně jelení hlava. „Ukaž, že ses polepšila, pak uvidíme.“

„Milost, milost!“ volala Helga. „Ted’ zase začíná ten bez těla!“

„Musíš se polepšit,“ řekl pes Karo.

„Ano, ano, milý Lokův pse,“ ujišťovala Helga, „já se hned polepším!“

„Milý sem, milý tam, to na mě neplatí,“ řekl Karo.

„Vážený Lokův pse,“ opravila se pokorně Helga.

„Tak dobrá,“ řekl Karo, „zkusíme to s tebou. Slib, že už nikdy

nebudeš hospodáře trápit!“

„Slibuji!“ volala Helga. „Slibuji na svou čest!“

„Jestli slib porušíš,“ řekl Karo, „dostaneš náhubek! Tak si dávej pozor! Loke chce, aby nikdo neuměl pomlouvat tak jako on. Jestli budeš ještě jednou na hospodáře zlá, dostaneš náhubek, a ten ti zůstane do smrti!“

„Ach,“ vzdychla Helga, „já ubohá, nešťastná žena!“

„Nesmysl,“ řekl pes, „všechno záleží na tobě! Jestli se ti to nelíbí, vymyslíme na tebe něco ještě horšího!“

„Milý, velevážený Lokův pse,“ řekla Helga, „já jsem úplně spokojená.“

A uklonila se až na zem.

„I když ovšem na druhé straně,“ řekla a zamyslela se, „budu muset Helmerovi připomenout několik drobností. Několik hodně malých drobností. Smím?“

„Stačí jediná nejmenší drobnost a kouká z toho náhubek,“ varoval Karo.

„Aspoň jednu,“ žadonila Helga, „jednu, jedinou drobnůstku, ano?“

„A kterou?“ zeptal se Karo.

„Kbelík s odpadky,“ řekla Helga. „Až bude plný, tak to budu smět Helmerovi připomenout, ano? Předobry a vážený Lokův pse, nech mě rozhodovat aspoň o kbelíku na odpadky! Jinak z toho budu mít nemoc a budu muset ležet.“

Vike na Snorra zamrkal, aby už byl trochu ústupnější.

„Tak dobrá,“ řekl Karo, „o kbelíku na odpadky budeš rozhodovat ty. Ale o ničem jiném!“

„Ne, o ničem jiném, hodný, moudrý Lokův pse,“ řekla Helga, „jenom o kbelíku na odpadky.“

„Kbelíkem to končí,“ řekl Karo.

„Helmere,“ řekla Helga, „kbelík je plný odpadků! Vynes ho! Je až po okraj! Slyšel jsi?“

„Ty jsi až po okraj!“ řekl Karo. „Připomeneš to Helmerovi pokaždé jenom jednou a vlídněji. Jinak z toho kouká náhubek! Řekni to vlídně, já si poslechnu, jestli to umíš!“

„Helmeříčku,“ řekla Helga, „tak se mi zdá, že kbelík na odpadky je čistou náhodou zrovna plný. Nebyl bys tak hodný a nešel ho vyprázdnit?“

„Takhle by to ještě ušlo,“ řekl Karo.

„Začíná se lepšit,“ řeklo selátko. „Musím to říct tátovi a mámě.“

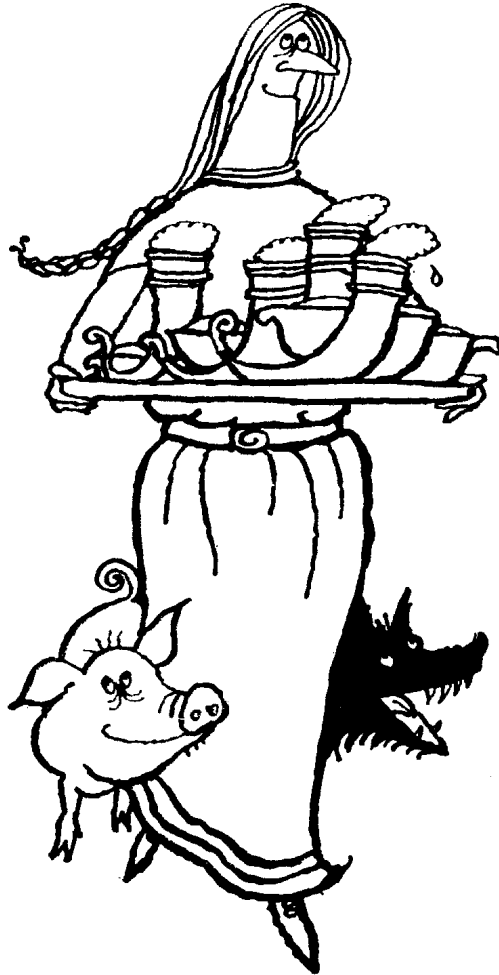
A milé selátko uteklo ven. Možná že to bylo tím, že ho Vike pustil a Ulme zrovna otevřel dveře.

„Zase si lehnu,“ řekla medvědí kůže. „Konečně se v klidu vyspím. Dobrou noc!“

Vike zatáhl za šňůru a klacek, který podpíral medvědí kůži, v tichosti zmizel. Medvědí kůže klesla na podlahu a Snorre vyloudil dokonalé medvědí zachrápání.

Takový byl výborný břichomluvec.

„Tady se dějí věci,“ řekla Helga.

*Od té doby
byla z Helgy
nejhodnější hospodyně,
jakou si mohl
viking přát.*

„Hlavně že jsou to ty pravé věci,“ řekla jelení hlava.
„Ode dneška budu štěkat sám!“ řekl pes Karo.
„Ano, samozřejmě, slavný Lokův pse,“ ujišťovala ho Helga,
„stačíš na to úplně sám.“

A jak to dořekla, Karo zívá a usnul. Přišlo to v pravý okamžik, ale byla to čirá, i když neobvykle šťastná náhoda.

„Tak to bychom měli,“ řekla kočka Mira, „ted’ se tu dá žít i kočičí život.“

A začala příst – asi proto, že ji Ulme vylákal k sobě do klína a hladil ji po hřbetě.

„Všechna zvířata ztichla,“ řekla Helga spokojeně, „všechna do jednoho! Jestli, Helmeříčku, nemáš zrovna nic na práci, tak bys byl moc hodný, kdybys vynesl odpadky. Ale nemusíš spěchat, to ne!“

Od té doby byla z Helgy ta nejlepší a nejprívětivější hospodyně. Helmer dostal větší chuť do práce a jejich blahobyť vzrůstal. Helmerovy runové kameny s nápisy šly na dračku. Přicházeli zákazníci až z Hamburku. Pokaždé, když prodal runový kámen, přinesl Helze malý dárek. Jednou to byl náhrdelník, jindy stříbrná přezka nebo zase pravý kostěný hřebínek.

Karovi od těch dob říkali Lokův pes. Helga ho často drbala za ušima a Karo nemohl za nic na světě pochopit proč.

K vikingům z Flaku ted’ byla pohostinnější a při každém jídle jim nabízela ode všeho, co dům dal. Nakonec jim z toho bylo stydno.

„Já si myslím,“ řekl jednoho dne Vike, „že Helga je koneckonců dobrácká. Asi taky neměla s Helmerem vždycky lehký život. Pořád ryje do kamenů, myslí jen na to své a nevidí ani neslyší, co se kolem děje.“

„Nesmysl!“ namítl Halvar.

„Myslíš?“ pochyboval Vike. „Proč smí do stolu bouchnout jen mužský? A proč nesmí ženská stůl odtáhnout?“

„To jsou mi novoty!“ řekl Halvar. „Kam bychom přišli, kdyby každá ženská svému muži odtáhla stůl, jakmile by si do něj chtěl bouchnout?“

„Uvidíme,“ odušil Vike a dodal: „Jen aby mi budoucnost nedala za pravdu!“

Chodil často Helze sbírat maliny a jahody. Když se nikdo nedíval, tak je spolu snědli. Povídali si a bavili se spolu.

Nakonec Vike řekl rovnou, že byli k Helze nespravedliví. A že byla právem nakvašená, když se jí do domu přihrnul celý houf vikingů. Ani se neohlásili předem, takže musela honem utírat prach a leštit stříbro!

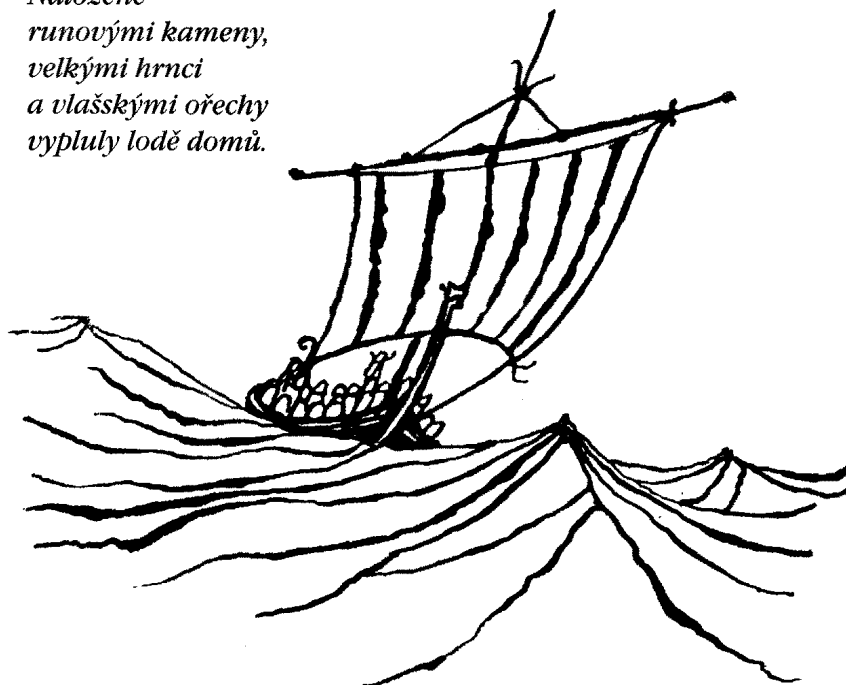
Před odjezdem dostali Halvar a Ulme od Helmera každý jeden runový kámen s pěknými nápisy, zatímco Ulme obdaroval Helmera pěkně složenou básní a Halvar sekyrkou na usekávání vousů. Helga dala Halvarovi krásný bronzový pohár a Halvar Helze anglické necky. Tak se nakonec švagr a švagrová dokonale udobřili.

Vike dostal od Helgy a Helmera plný pytel vlašských ořechů. Ve Flaku dosud vlašské ořechy neměli. Vike ještě takovou pochoutku nikdy nejedl. Když přijeli domů, Vike se o ořechy rozdělil s flakeskými dětmi a těm to chutnalo právě tak jako Vikovi. Ořechy stačily pro všechny a Vike zase dostal od dětí jiné věci jako praky, žízaly, oblázky a tak podobně.

Vike i ostatní děti byli tak spokojeni, jak jen lidé mohou být spokojeni, když se jeden s druhým podělí. Každá jiná spokojenost je za touhle na kilometry pozadu.

Naložené

*runovými kameny,
velkými hrnci
a vlašskými ořechy
vypluly lodě domů.*

Vike zachrání Flake a Erikovi Lakomému zrezaví výběrčí daní

Když Halvarovi a jeho družině zbývalo domů jenom pár dní cesty, dohnali vikingsy z Body kteří se taky vraceli domů. Vraceli se téměř úplně s prázdnou a velice si naříkali. Všude, kam přišli, byli Vresové před nimi a všechnu kořist jim sebrali před nosem.

Vikingové z Flaku se proto chtěli sousedům z Body odměnit za to, že jim předtím pomohli. Bez nich by se přece Vike a Snorre vůbec nebyli dostali do Anglie.

Halvar a jeho lidé se rychle dohodli, že se s vikingsy z Body podělí napůl. Angličané k nim byli tak štědrí, že to postačí Flaku i Bodě.

Lidé z Body prohlásili, že jim to nikdy nezapomenou. Od té doby byla spolupráce mezi oběma kraji každým rokem živější. Když lidé ve Flaku potřebovali s něčím pomoci, lidé z Body se hned přihnuli, aby přiložili ruku k dílu, a stejně to bylo naopak. Tak byl vždycky po ruce někdo, kdo věci rozuměl, a blahobyt na obou stranách rychle vzrůstal.

Podle Vikova návrhu udělali na nejvyšší hoře ve Flaku i na nejvyšší hoře v Bodě takové zařízení, že se mohli vzájemně upozorňovat, když se něco dělo. Jakmile se blížilo nějaké nebezpečí, zapálili ohně, které zářily široko daleko, a tím se navzájem včas upozornili, že se něco děje. Vike potom ještě přišel na způsob, jak si posílat zprávy o tom, co se děje. Plácal do ohně mokrou vestou, takže z ohně stoupaly různé oblaky kouře – jeden takový oblak znamenal, že se blíží loď, která chce provést přepad, jiný zase, že je nebezpečí útoku ze silnice, třetí varoval před útoky z různých stran atd. Různými oblaky kouře taky oznamoval, kde se shromáždí k protiútoky, které zbraně budou nejvhodnější a tak dále.

Hned po návratu domů je ale čekaly zlé zprávy. Horší snad ani nikdo nepamatoval.

Starý král Sveů Birger Dobrotivý zemřel. Po něm se chopil moci jeho synovec Erik Lakomý. Ten nemyslel na nic jiného než na to,

aby v královské pokladně nahromadil co nejvíc z majetku, který patřil lidu. Bral z toho, čeho se jeho poddaní mohli zříct, i z toho, bez čeho nemohli být. Říkal tomu daně. Byl to nový výmysl, který se nikomu nelíbil.

Brzy přijel do Flaku celý houf mužů, které vyslal Erik Lakomý. Bylo to ještě předtím, než si ve Flaku a v Bodě začali podávat zprávy pomocí oblaků kouře. Náčelník těch mužů byl výběrčím daní. Byl vzteklý, nedůtklivý a malicherný.

Muži v jeho doprovodu byli podivně oblečení. Měli na různých místech těla tvrdé, vydělané kůže a na ostatních místech železné pláty. Vikingové z Flaku na nich nemohli najít jediné místo, kam by jim mohli případně jednu vrazit.

Dělalo jim to starosti. Jejich starý, osvědčený způsob byl

*Vike vymyslel způsob,
jak dávat
kouřové signály.*

tentokrát k nepotřebě. Měli totiž ve zvyku kopnout vetřelce pořádně do holeně, až začal skákat po jedné noze, a pak už ho snadno srazil mečem. Jenže tihleti měli železné pláty na nohou až ke kolenům.

Tjurovi to přece jenom nedalo a jednoho z družiny výběrčího daní kopl. Pořádně se rozmáchl a kopl vši silou jako při trestném kopu. Ten člověk ale vůbec nic nezpozoroval! O to víc bylo kopnutí znát na Tjurově palci u nohy. Tak mu otekl, že trvalo týden, než se mohl pořádně obout.

Halvar se nezalekl kůže ani železných plátů a výběrčímu daní se statečně postavil.

„Tady nemáš co pohledávat!“ řekl mu náčelník Flaku. „Maž domů, kluku zlodějská!“

Ale výběrčí daní se mu vysmál.

„To víš, že pomažem domů, ale vaše movitosti povežeme s sebou.“

„To bych rád věděl, jak,“ řekl Halvar. „Umíme zacházet se zbraněmi a hned tak se někoho nezalekneme. Je nás tolik co vás, tak nevím, proč bychom vám něco dávali.“

Ale Vike Halvara zatahal za vestu.

„Táto, uklidni se, ať nelituješ, až bude pozdě. Ti v kůžích a železe mají veškeré výhody na své straně. Kromě toho by na to padlo hodně živitelů rodin, ať už by to vyhrál kdokoli.“

„A co tedy uděláme, Vikíčku?“ ptal se Halvar. „Víš snad, jak z toho ven? Přece nedovolíme, aby odtáhli s našimi věcmi?“

„Pokud možno ne,“ řekl Vike. „Mám takový plán. Víš co? Dohaduj se zatím s výběrčím a nic mu neslibuj. Zdržuj to, jak nejvíc můžeš, a já zatím na chvíli zmizím. Snorre, Ulme a Gorm půjdou se mnou. Pak výběrčímu ukážeme, zač je toho loket!“

„Tak si ale pospěš,“ řekl Halvar. „Ten výběrčí je, se mi zdá, nějak moc horlivý a prchlivý pán!“

Halvar dělal, co mohl. Mluvil sem, mluvil tam, vymlouval se, přemlouval, domlouval a umlouval, ale určitého neřekl nic. Naučil se to na sněmu, když poslouchal velmože z Uppsaly a z Birky. To byli hrozní mluvkové. Za hodinu stačili zamotat tolik věcí, že by trvalo celý jeden lidský život zase je rozmotat. Takhle naprázdno žvanili naprosto záměrně, protože si mysleli, že tím žvaněním získají dobrou pověst a obecnou úctu. Říkali si velmožní sněmovníci.

Výběrčí daní byl pořád vzteklejší, ale Halvar dělal jakoby nic a začal říkat všechno, co už řekl, ještě jednou, jenomže pomaleji. Tím

dovršil míru!

„Ted' budeš mlčet!“ rozkřikl se najednou výběrčí. „Jinak ti dám vyříznout jazyk. Stejně by to byl jedině dobrý skutek, protože tím svým žvaněním jenom připravíš kdekoho o rozum. Rozhodni se, jestli si to rozdáme, nebo ne, a to hned!“

„Aha,“ řekl Halvar, „ono jde o to, jestli si to rozdáme, nebo ne! To je ovšem něco úplně jiného. Ale já se nalačno těžko rozhoduju. Nech mě aspoň nejdřív najíst!“

„Tak ale honem!“ řekl výběrčí. „A žádné přežvykování!“ A výběrčí si sedl, že počká. Aby Halvara při jídle popohnal, rovnou si mu před nose brousil meč.

*Kopat výběrčí
daní do holení
vůbec nepomáhalo!*

Vike, Snorre, Ulme a Gorm měli zatím velice naspěch. Dřeli se jako otroci.

Ale nejdřív musíme říct něco, co se stalo už předtím, aby byla jasná souvislost.

Dávno před výpravou do Anglie Vike něco vynalezl. Byl to vynikající vynález. Vike toho vynalezl hodně, z čeho mělo celé Flake užitek, i když nejvíc při tom vynalézání myslíval na matku Ylva.

Měla hodně práce, protože se taky starala o chudé. Měla soucit se všemi, kterým se žilo těžko. Přijímala je v náčelnickém hospodářství a nechala je u nich bydlet, dokud nebyla sklizena nová úroda nebo dokud nezačaly ryby brát nebo se nezlepšilo štěstí při lovu. Následkem toho musela mýt hodně nádobí a nosit hodně vody.

„Jsi hodná, mámo,“ říkával Vike. „Přeješ všem jenom dobré a dřeš se do úpadu. Já ti do kuchyně zavedu tekoucí vodu, to si rozhodně zasloužíš.“

„To jsou řeči!“ odpověděla matka Ylva. „Tekoucí vodu?! Kdo to jakživ slyšel? A co když ta voda odplaví dům? To by mi tak pomohlo!“

„Musím ti nějak usnadnit práci,“ řekl Vike. „Já už na něco přijdu!“

A přišel!

Přehradil řeku a udělal na ní krásný vysoký vodopád. Pak vydlabal několik tenkých kmenů a svázal je provazy a vrbovým proutím. Vznikla dlouhá roura, která posloužila jako vodovod vedoucí od vodopádu až do Ylviny kuchyně. Pak už jenom zbývalo udělat v kuchyni vtok a výtok.

Vydlabanými kmeny protékal ve dne v noci proud vody, který nebyl ani moc velký, ani moc malý. Jedním otvorem ve zdi vtékal do kuchyně a druhým vytékal. Kuchyní protékala voda v otevřeném žlabu, který byl přiměřeně vysoko. Vike totiž chtěl, aby se matka Ylva při mytí nádobí nemusela hrbít. To by ji potom bolela záda.

Takhle šla Ylvě práce rychle od ruky a zbylo jí víc času starat se o sousedy, kteří měli malá hospodářství a špatná loviště, a proto nalovili málo zvěře a nachytali málo ryb.

Kromě toho prospíval tichý šum vody nočnímu spánku. Ylva, Halvar i Vike se od té doby vždycky ráno probouzeli odpočinutí a svěží.

Ale vraťme se k Vikovi.

Přemístili rychle vodovod z vydlabaných kmenů a odhrnuli hlínu a jíl, ze kterých byla vystavěna přehrada. Místo tenkého proudu se teď valil mohutný proud vody.

Výběrčí daní a jeho lidé stáli až dole na rovině. Neměli ani tušení, co je čeká.

Ale Vike se postaral, aby se to dověděli!

*Vike zavedl
do kuchyně
tekoucí vodu.*

Zaměřil první stříkačku v dějinách Severu a pustil se do díla.

O tom, co následovalo, se dlouho vyprávělo jako o „Velké koupeli ve Flaku“. Ulme o tom složil dlouhou a široko daleko známou báseň.

Vike stál u ústí prvního kmene a z výšky mířil stříkačkou sem a tam, jak se to hodilo. Voda proudila mohutným proudem. Výsledek byl nade všechno očekávání.

Vike nejdřív kmen trochu zvedl, protože výběrčí seděl na koni. Proud vody ho zasáhl do týla a milý výběrčí s velkým rachotem spadl z koně na zem. Měl na sobě dvakrát tolik železných plátů co ostatní. Když spadl, řinčelo to, jako kdyby Ylvě při bouřce najednou spadly všechny měděné hrnce na zem!

Výběrčí zůstal ležet na zemi. Vzhledem k tomu, že měl na sobě tolik železa, mu obvykle do sedla pomáhali dva muži. Tentokrát ale nebyl po ruce ani jeden, přestože výběrčí křičel jako tur. Vike totiž po něm spláchl i ty ostatní.

Muži funěli a prskali a nadávali, až se hory zelenaly. Železné pláty jim svou tíhou bránily v pohybu a kožené kusy se jim lepily na tělo. Pohybovali se těžce už předtím, a teď kolem nich proudila voda a to byla další překážka. Jakmile se některému z nich podařilo dostat se alespoň na kolena, už na něho Vike namířil proud vody a zase ho povalil. Nestačili ani popadnout dech.

Vike se rozhlédl, aby si ověřil, čeho tím útokem dosáhl. Zjistil, že na tom jsou všichni zhruba stejně. Někteří leželi na břiše a někteří na zádech, to byl asi tak celý rozdíl.

Dva nápadití podnáčelníci sice zkoušeli, jak z toho, dovezli se s námahou pro několik štítů, které plavaly po vodě, a pokoušeli se použít svých širokých mečů místo pádel, ale Vike na ně zamířil stříkačkou a už se zase plácali ve vodě.

Na vodě plavala spousta přileb. Muži je odhodili, aby je nestahovaly pod vodu. Ženy je chytaly, odnášely si je domů a stavěly je vzhůru nohama pod postýlky svých nejmenších. Tak přišly zase k užitku.

Když vikingové z Flaku to všeobecné plavecké cvičení viděli, vypukli v hromový, srdečný smích. Jak už jsme si u nich všimli předtím, tak se rádi smáli a tentokrát měli lepší důvod k smíchu než kdy dřív. Tjure si smíchy vykloubil čelist a Halvar mu ji musel srovnat. Gorm se zase tak smál, že vyplivl stříbrnou minci, která se mu vzpříčila v žaludku. Měl ji tam od loňské výpravy do francké

říše.

Říkal potom, že z té legrace nikdo neměl víc užitku než on.

„Kdo by se rád nezachechtal, když přitom vychechtá peníze!“
říkal Gorm.

Tu se ale ozval srdcervoucí křik, ba řev plný hrůzy. Přehlušil všechn hluk a rozléhal se po celém údolí Flaku.

To křičel výběrčí daní.

Zjistil totiž strašnou věc, přímo pohromu!

Železné pláty rezivěly!

Rezivěly přímo neuvěřitelným tempem. Bylo vidět pouhým okem, jak hnědnou. Rezavá voda obarvila ještě ke všemu i jeho a celou jeho družinu. Postihovalo je to jednoho za druhým a výběrčí začínal vypadat jako indián.

Ve své pověstné chamtivosti jim král Erik koupil levné železo, které snadno reziví. Byl to druh, který nikdo jiný nechtěl. Frančí kupci, od kterých to koupil, se hned, jakmile byl obchod uzavřen, rychlým pochodem vzdálili. V Birce už je nikdo víckrát neviděl.

Výběrčí viděl, že jeho železné chrániče nohou a rukou už k ničemu nejsou. Když jednou prorezivěly, žádný kovář v zemi Sveů už je nedá dohromady.

On i celá jeho družina, to mu teď bylo jasné, přijdou domů nejen s prázdnou, ale polonazí.

Co tomu Erik Lakomý řekne? pomyslel si výběrčí daní. Určitě mě sesadí. Třeba mě prohlásí za psance, takže se do konce života budu schovávat v lesích. Musel něco udělat, a to hned. A tak se do toho rovnou pustil. „Milost!“ křičel, „milost, slituj se, náčelníku z Flaku!“

„Co jsi říkal?“ zeptal se roztržitě Halvar. „Nerozuměl jsem ti.“

„Milost!“ křičel znova výběrčí, „milost, slituj se nad námi! Jsme úplně reziví. Erik mě zabije! Za chvíli budeme úplně nazí, a to na rukou i na nohou!“

Plácal se pomalu a vysíleně ve vodě a všechna nafoukanost z něho spadla.

„Jen klid,“ napomenul ho Halvar, „nech mě trochu přemýšlet.“

„Ne, ne!“ křičel výběrčí. „Tobě přemýšlení moc dlouho trvá! Udělej něco hned, prosím tě!“

„Jako bys mě už neznal a nevěděl, že nechci, aby se na mě spěchalo,“ řekl Halvar. „Já si budu muset zajít domů a k tomu přemýšlení si něco sníst.“

„Vždyť jsi před chvílí jedl!“ zoufal si výběrčí.

„Máš pravdu,“ vzpomněl si Halvar. „Ale něco bych ještě snědl. Aspoň pár skopových plecek nebo tak. Ani bys nevěřil, jakou mám chuť k jídlu!“

„Tomu že bych nevěřil?“ křičel výběrčí. „U všech bohů! Zastav alespoň vodu, dokud je čas!“

„Vidíš, vodu,“ vzpomněl si Halvar, „málem bych zapomněl, že mám taky žízeň. Hroznou žízeň. Budu muset několik konví vypít.“

„Pomoc! Já se topím!“ hulákal výběrčí.

Teprve teď si Halvar všiml, že opravdu hrozí nebezpečí. Výběrčí už jenom šlapal vodu a bylo vidět, že v tom nemá zvlášť velkou praxi.

„Ta stříkačka,“ vzpomněl si Halvar. „Snad bych ji měl zastavit, když si to přeješ. Ale nejdřív musíš něco slíbit!“

„Slibuju!“ křičel výběrčí. „Jen když mě necháš ještě jednou nadechnout, slíbím ti, co budeš chtít! Vždyť vidím, že vikingům z Flaku se člověk nemá vzpírat.“

„To jsem rád, že jsi to pochopil,“ řekl Halvar. „Slibuješ, že se tu už nikdy neukážeš?“

„Ano, slibuju, a rád!“ ujišťoval výběrčí. „Jak tě mohlo napadnout, že bych se tu chtěl ještě někdy ukázat?! Milost, slitování!“

„Můžu se na tebe spolehnout?“

„Slibuju ti to a přísahám!“

„Moc vlídně se přitom netváříš,“ řekl Halvar zamyšleně.

„Copak za to můžu, že jsem se takovýhle narodil? Měj trochu uznání!“

„Usměj se trochu,“ vybídl ho Halvar. „Nejsi na to zvyklý, ale zkus se trochu vlídně usmát. To se patří, když člověk někam přijde na návštěvu. Nezapomněl jsi ještě, jak se to dělá?“

„Tak já to zkusím,“ řekl výběrčí, „vynasnažím se. Bude to takhle

*Co tomu řekne
král Erik?
Brnění bylo
úplně prorezivělé!*

dobře?“

„Vypadá to, jako by ti ten úsměv nalepili na obličej zvenčí, ale budiž,“ řekl Halvar, „prozatím to bude muset stačit.“

Dal Vikovi znamení, aby proud zastavil.

A Vike, kterému bylo výběřčího a jeho družiny líto, rád stříkačku otočil na druhou stranu.

Výběřčí a jeho lidé byli úplně vyčerpaní. Byli celí zmodralí, jak jim byla zima, celí zhnědli od rzi, a té vody co nedobrovolně vypili!

„Po tomhle dostaneme černý mor,“ řekl smutně výběřčí. „Nic lepšího nás nečeká. Jsme my to ubožáci!“

Matku Ylvu to dojalo, protože měla tak měkké srdce. Šla do kuchyně a uvařila jim veliký prádelní hrnec vody s medem. Pak ji do nich nalila horkou, aby to zapůsobilo.

Naštěstí se brzy vzpamatovali. Řekli jí jako jeden muž, že jim zachránila život a že jí jsou na věčné časy vděční.

Jakmile by král jenom šeptl, že mu vikingové z Flaku dluží daně, okamžitě mu srazí hlavu. Jenom kvůli Ylvě. Takovou ženu ještě nikdy nepoznali.

„Ostatně kdo by se chtěl pokusit vybírat u vás daně, ten ať se jde radši rovnou utopit,“ řekli.

Až se tomu museli sami zasmát a lidé z Flaku se zasmáli s nimi. Dokonce sám výběřčí se trochu pousmál, jak tam tak stál a třídil železné pláty.

Halvar si ještě vzpomněl na vikingy z Body.

„Co kdo udělá vikingům z Body, jako by udělal nám,“ řekl výběřčímu. „Tvůj slib platí i pro Bodu, jinak se vykoupíš znova. Slyšíš?“

Výběřčí prohlásil, že je to krásná věc, takhle myslet na sousedy, a ihned slíbil, oč ho Halvar žádal.

Pravda je, že lidé Erika Lakomého už nikdy do Flaku nezavítali. Ne snad proto, že by král dodržoval sliby, dané jeho výběřčími daní, když ani nedodržoval ty, které dal sám. Ale uviděl rez, uslyšel, jak se to stalo, a zbytek si domyslel sám.

„Nakonec to přijde levněji, nechat takové lidi na pokoji,“ řekl král Erik. „Jinak by vybrané daně zdaleka neuhradily výlohy.“

Erik Lakomý byl od té doby opatrnější i v ostatních krajích. Sveové neměli královské příkazy rádi a žádný výběřčí daní dlouho

nevydržel. Nakonec král Erik přenechal rozhodování o daních velmožům. Sveové pak každý rok v únoru hlásili, kolik za loňský rok získali, a podle toho platili daně. Už k nim nikdo nevtrhl, aby jim vzal všechny movitosti.

Nakonec ještě zbývá říct, že Flake každým rokem víc a víc vzkvétalo. Tekoucí voda v kuchyni už přestala být zvláštností a měli ji skoro všude. Vodopád ve Flaku vystačil pro všechny a vydlabávat kmeny muži ve Flaku uměli výborně. Brzy byl vodopád i v Bodě a

*Vike se stal
vůdcem hasičů
a Halvar
dostal na starost
požární troubu.*

využili ho podobným způsobem.

Ale Vike při tom stříkání tehdy dostal ještě další nápad. Řekl si, že by se pomocí vodovodu taky daly hasit požáry. A tak vždycky dvakrát do roka svolal všechny obyvatele Flaku i Body a uspořádali velké stříkací a hasicí cvičení. Každý dostal svůj úkol. Většina stála v řadě a podávala kbelíky, které k cvičení zapůjčovaly všechny domácnosti. Jiní měli namočené plachty a sekery.

Vike se stal vůdcem „Spojené protipožární jednoty Flaku a Body“. Halvar měl na starosti velkou požární troubu, protože jedině on na ni dokázal zatroubit tak, že to bylo slyšet ve Flaku i v Bodě zároveň. Od té doby se stalo už jen málokdy, že by požár způsobil větší škody.

Flake získalo pověst jednoho z nejpokročilejších míst. Měli tam Vika, který uměl vynalézat a vymýšlet nové věci, a v Halvarovi měli dobrého náčelníka a lodivoda, ve Snorrovi dobrého břichomluvce a zábavného člověka a v Ulmovi dobrého skalda-básníka a dějepisce. Nesmíme zapomenout ani na matku Ylvu, která měla tak dobré srdce! Vštěpovala všem lidem, že si člověk musí hledět nejen toho, aby se měl dobře, ale taky se starat o to, aby se měli stejně dobře i ti druzí.

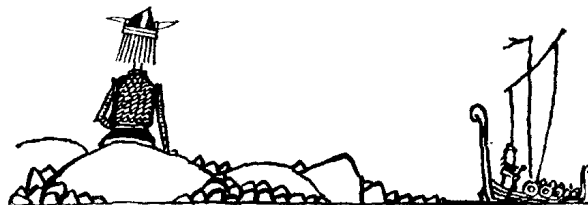
Tak vikingové ve Flaku dospěli dál než většina ostatních v zemi Sveů.

Obsah

VIKING VIKE	4
Zběsilý hon	6
Soutěž	16
Past	24
Pronásledování	48
Hrad	65
Dánské clo	93
Šťastný konec	105
 VIKING VIKE A RUDOOCÍ RVÁČI	 111
Halvar je přemožen a Snorre si narazí palce	112
Vike vymyslí modré meče a vikingové z Bory se rozzlobí	123
Řvoun se dá napálit a podnáčelník dostane lekci čistoty	128
Halvar zvítězí a Krvavý Hjalte uteče	144
Sverker zkusí přeseknout skálu a lidé z Dublinu málem puknou smíchy	159
Snorre je břichomluvec a Helga žasne	175
Vike zachrání Flake a Erikovi Lakomému zrezaví výběrčí daní	188

Runer Jonsson

**PRVNÍ KNIHA
VIKINGA VIKI**

Ze švédských originálů
Vicke Viking a Vicke Viking lurar de rödögda,
vydaných nakladatelstvím LTs Förlag v letech 1964 a 1965,
přeložil Josef Vohryzek
Ilustroval Ewert Karlsson
Obálku a vstupní strany s použitím kreseb Ewerta Karlssona
navrhl Robert Rytina
Grafická úprava VR Atelier
V Klubu mladých čtenářů vydal jako svou 9558. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2005
Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Výtvarný redaktor Petr Urban
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazba VR ateliér
Vytiskl FINIDR, spol. s r. o. Český Těšín
3– vydání

13-747-KMČ-005
14/55

Pro čtenáře od 9 let

